

BURMESE
CLASSIC

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ရွှေအူလီ

နွေးသောရင်ခွင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူပိုင်ဆိုင်သူ	- ၅၀၁၅၂၀၁၀၀၉
ပျက်စီးမှုပိုင်ဆိုင်သူ	- ၅၀၁၆၂၃၁၂၀၉
အုပ်စုပိုင်	- L လင်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်သီတာ (မိမိစာပေ) (မြ-၀၃၈၅၁) အမှတ် ၁၃၊ ၀၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂) စံပယ်အောင်ဆက် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း
အတွင်းဖလှယ်	- ဦးကျော်စိုင်း
စာအုပ်အုပ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေ	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ - ၈၃

ရွှေစာပေလီ
 နွေးသောရင်ခွင် / ရွှေစာပေလီ
 စိုးစိုးစာပေ၊ ၂၀၁၀၊ ရန်ကင်း
 ၂၆၃ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
 (၁) နွေးသောရင်ခွင်

အခန်း (၁)

အပြာရောင်ခပ်လွင့်လွင့် ဘောင်းဘီကို ခူးဖူးအရောက်
 ခေါက်ကာ အဖြူရောင်တီရှပ်ပွပွ၊ ဆံပင်ခပ်တိုနှင့် ငြိတ်ကအလုပ်
 ချားကိုသာ အာရုံစိုက်လုပ်နေသော ပိုင်တစ်ယောက် သူ့အတွေးထဲ
 တွင် အလုပ်ကလွဲလို့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်မိသည်မှာ ငြိစေ့
 လူတစ်ယောက်ရုပ်လာသည်ကိုပင် မသိနိုင်အောင် ရှိနေရသည်။

“ညီလေး...ညီလေး”

“ဟိတ်...ဒီစာညီလေး”

အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် ခေါ်သံကိုကြားပေမယ့် ပိုင်သည်
 သူ့ကိုခေါ်သည်မထင်ပါ။ မထင်၍လှည့်မကြည့်မိ။

လှည့်မကြည့်၍လည်း ခေါ်သံသည် ရပ်မသွားဘဲ ဆက်

ပေါ်လာရသည်။

“ဒီမှာကွ...ဒီမှာ”

အလုပ်ထဲတွင် ဘယ်လိုပဲ အာရုံစိုက်နေသည်ဖြစ်ပြော
ခေါ်သံတွေ ပိုင်နားထဲ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဝင်လာသည့်အခါမှာ
တော့ ပိုင်သည် ထိုအသံကို ဂရုမပြုမိ၍ မရပါတော့။

ဂရုမပြု၍ မရအောင်လည်း ထိုအသံရှင်နှင့် သူနှင့်
အလှမ်းမကွာသည့်အနေအထားတွင် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပိုင်သည် ဘာရယ်မဟုတ် လူငယ်ပီပီ စူးစမ်းလိုစိတ်နှင့်
သူ အသံကြားရာခေါ်သို့ အကြည့်များ ပျက်စေ့ ရောက်ရှိသွားရသည်။

လူတစ်ယောက် သူတို့ခြံထိပ်တွင် ခရီးဆောင်အိတ်ကြီး
တစ်လုံးနှင့် မားမားမတ်မတ်ကြီး ရပ်နေလေသည်။

မြင့်သောအရပ်၊ ပန်းကားကား၊ ရင်ဆုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့်
မျက်မှောင်ကြီးတွန့်ကုပ်ကာ မားမားကြီးရပ်နေသော သူပုံစံက ပိုင်
မျက်ဝန်းထဲ ထင်းဆန်ပေါ်လာရသည်။

ပိုင်ကြည့်နေသည်ကို ထိုလူလည်း မြင်သွားဟန်တူ၏။

“ညီလေး... ညီလေး၊ ခဏလာပါဦးကွ”

ဟင် ဒါ ပိုင်ကိုခေါ်တာတဲ့လား။ ကြည့်စမ်း လူကိုခေါ်
တာကိုက အထက်စီးကြိုဖို့ပါလား။

ပိုင်မှာ အတွေးနှင့် မကျေနပ်ဖြစ်သွားရသည်။ မကျေနပ်
စိတ်ကြောင့်လည်း နှုတ်ခမ်းစုလာရပြီဖြစ်သည်။

ဒါကိုမသိသည့် မောင်မောင်ကြီးကတော့ ပိုင် ဘာဖြစ်
သွားသည်ကိုမသိဘဲ...

“ညီလေး ခဏကွာ၊ အစ်ကို မင်းကိုမေးစရာရှိလို့ပါ”

ဟာကွာ ဒီလူကြီး သေတော့မှာပါပဲလား။ သူများခြံရှေ့
လည်းလာသေး လူကိုလည်း သူ့လက်ဆောက်ငယ်သားတစ်ယောက်
လို ပြောဆိုလိုက်ပုံက မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ဆွဲထိုးပစ်ချင်စရာ
ထင် ကောင်းတော့သည်ဖြစ်သည်။

တွေးရင်းက မကျေနပ်စိတ်ကြောင့် ပိုင်မျက်နှာလှလှလေး
မှာ ရှက်ရှင်လိုလို တင်းမာစုပုတ်သွားရသည်။

အလုပ်တွေ လုပ်ထားရသည်မို့ နဖူးကရွေး ခြေမကျနေ
သည့်ကြားက ဖူးဥနေထွေးနေရသည့်အလှများဖြင့် လွန်စွာလှပရွှန်း
နေသော အလှတူကသူလေးပိုင်သည် ခြံရှေ့တွင် ရပ်နေသော

www.burmeseclassic.com

မောင်မောင်ကြီးအား စိတ်အလိုမကျမှုတွေနှင့် ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခပ်စောင်းစောင်းအနေအထားနှင့် ဆိုပေမယ့် အရပ်မြင့်ကာ ညှိသော်လည်း စိုပြေသောအသားအရေနှင့် ကိုယ်နေဟန်အမျိုးကျတောင့်တင်းတာတွေက ယောက်ျားပီသစွာ ထင်းခဲပေါ့လွင်နေသလို ကြည်လင်ညိုရွှေကာ ပြတ်သားအောင်မြင်သည့်အသံက နားထောင်လိုကောင်းပေမယ့် သူပြောသည့်စကားများကတော့ သူများထံ ဘယ်လိုမှ နားထောင်၍မကောင်းပါ။

ပိုင်သည် သူ၏လုပ်လက်အလုပ်များကို ရပ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် မြေလှမ်းခပ်ကျကျနှင့်ပင် ထိုလူရှိရာမြေသို့ မာန်လေးဝင့်ကာ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အနားသို့ရောက်သည်နှင့်...

“ငါ့ညီက ဒီအိမ်ကလား”

မကြည်လင်ရသောစိတ်ကြောင့် ပိုင် မျက်နှာတင်းတင်းလေးနှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အင်း”

“ဦးမျိုးမောင်...ဒေါ်ခင်မမအိမ်ဆိုတာ ဒီအိမ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဦးမျိုးမောင်နဲ့ ဒေါ်ခင်မမကို ဘာကြောင့်တွေ့ချင်တာလဲ”

ပိုင်သည် ထိုလူမျက်နှာကို အသေအရာစိုက်ကြည့်ပြီးနောက် စိတ်ထဲ ခပ်ရည်ရည်ရှိလာရသည်မို့ ဘုတောကာ မေးပစ်လိုက်လေသည်။

“မေးခွန်းတွေကလည်းကွာ များလိုက်တာ၊ ကိုယ်တောင် ဘယ်ကစပြောမှန်းမသိတော့ဘူး”

ထုထဲနက်မှောင်သည့် မျက်နှာကြီးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ပြေပြေတွန်းကာ ပိုင်အား စကားပြန်ပြောနေသူကို ပိုင်သည်လည်း ဘာရယ်မဟုတ် ဖျတ်ခနဲ ငေးကြည့်မိသွားရသည်။

“အင်း...ဒီလူကြီးရပ်က ဘယ်ဆိုလို့လဲ၊ အခုလို အနီးကပ်ကြည့်တော့လည်း ပိုချောပေါ့သေးလား” ဟု ပိုင်သည် စိတ်မှာ တွေးဖြစ်လိုက်လေသည်။

“ငါ့ညီက ဒီအိမ်ကအလုပ်သမားလား”

“ဘာဗျ”

အကွေးမှမဆုံးသေး အချိုးမကျလှသည့် ထိုလူ့စကား
ကြောင့် ပိုင် ဒေါသဖြစ်သွားရပြီး...

“ခင်ဗျားကြီး ဘာပြောတာလဲ”

“ဟင်...ဘာလဲ ကိုယ်ပြောတာ မှားသွားလို့လား”

“မှားတယ်ဗျ၊ မှားတယ်၊ ခင်ဗျား ဟာဗျာ ခင်ဗျားစကား
က လူတို့စော်ကားလိုက်တာပဲ”

“ဘာ...ကိုယ်က၊ ကိုယ့်စကားက မင်းကိုစော်ကားလိုက်
တာဟုတ်လား၊ အဟွန်း၊ မင်းကယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲကွာ
ကိုယ့်စကားမှားသွားတယ်ဆိုလည်း သည်းခံပေးပါကွာ၊ ယောက်ျား
ဆိုတာ သည်းခံရတယ်ကွ”

“သည်းမခံနိုင်ဘူးဗျ...သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဟွန်း မနက်
စောစောစီးစီး ဘယ်လိုတောသားနဲ့ လာတွေ့နေရတယ်မသိပါဘူး”

“ဟာ...ဟိတ်...ဟိတ် မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“တောသားလို့ပြောတာ”

“ဘာ”

“တောသား”

“ဟိတ်...ဟိတ် မင်းလှန်မယ်အုန်း၊ ကိုယ်က တောသား
မဟုတ်ဘူးကွ”

• မောင်မောင်ကြီးစကားကြောင့် ပိုင် ဂျက်နှာမဲ့သွားရပြီး

“ဘာပြောတယ်၊ ခင်ဗျားက တောသားမဟုတ်ဘူးဟုတ်
လား၊ ဒါဆို ပြောပါဦး၊ ဘယ်မြို့သားလဲဆိုတာ၊ ရွာပုံကြည့်ရတာ
အူကြောင်ကြောင်နဲ့၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဘယ်ကလဲ”

“ရွာတိုကို မင်းကြားဘူးလား”

“ကြားဖူးသားပဲ၊ အဲဒါတာဖြစ်လိ”

“အေး...ကိုယ်ကရွာတိုသား”

“ထင်ပါတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ခင်ဗျားပုံစံကိုကြည့်ကတည်းက ခင်ဗျားက ဒီကမဟုတ်
လောက်ဘူးဆိုတာ”

“နေပါဦး...မင်းက ဘာကိုကြည့်ပြီးပြောတာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အသုံးမကျတဲ့စကားတွေကြောင့်ပဲပေါ့”

“ဟေး...မင်း”

“ဘာလဲ...ဟုတ်တာပြောလို့ နာသွားပြီလား”

“ကျွတ်...မင်းနဲ့စကားပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူးကျွတ်၊ မင်းရဲ့အိမ်ရှင်တွေကို ခေါ်လိုက်”

“ဘာဗျ”

“ဟ...ဘာလို့အော်ရတာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းအော်ပါ၊ ကျွတ်၊ မင်းတို့ကောင်တွေ ဒါကြောင့်ခက်တာ၊ ရုပ်လေးကြည့်တော့ သမားကမားနဲ့ လူကြီးကို ရိုသေရမှန်းမသိဘူး”

“ဘာ...ဘာ...ဘာပြောစာလဲ၊ ခင်ဗျားကြီးစကားတွေ သိပ်လွန်နေပြီဗျား၊ ကျွန်တော် ဒီထက်ရှေ့ဆက် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား ခြံရှေ့က စုဗျက်ချင်းထွက်သွား”

ပိုင်မှာ ဒေါသဖြစ်ရလွန်းသောကြောင့် မျက်နှာလေး နီမြန်းနေသည်။

ကြည့်စမ်း...

ဒီလူ သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိများ စော်ကားလိုက်သလဲဆိုတာ၊ လူကို နှိမ်ပေါက်နှင့် စကားကို အထက်စီးကြီးက ပြောလိုက်ပုံက သူ့မျက်နှာချောချောကြီးကို လက်သီးနှင့် စိတ်ရှိုတိုင်း

ဆွဲထိုးမစ်ချင်စရာကောင်းတော့သည်။

“နေဦး...မင်းသွားခိုင်းတိုင်း ကိုယ်မသွားနိုင်သေးဘူး၊ ကိုယ်လာတာ ဒီအိမ်ရှင်တွေနဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ”

“ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စ ဒီအိမ်ရှင်တွေနဲ့ တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“ဒါ ကိုယ့်ကိစ္စပါ၊ မင်းလိုအလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ကိုယ်လာတဲ့ကိစ္စ ပြောပြနေရဦးမှာလား”

“ခင်ဗျားချစ်...ပြောပြနိပြီ အလုပ်သမား၊ အလုပ်သမားနဲ့ လူကိုမပြောပါနဲ့”

“ဟင်...နို့ မင်းက ဒီအိမ်ရဲ့အလုပ်သမား မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ဟုတ်...မဟုတ်ဟုတ် ဒါ ခင်ဗျားကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

ပိုင်မှာ ဒေါသတွေနှင့် မခံချင်စွာပြောလိုက်လေသည်။ တကယ်ပဲ သူ့ပုံစံက ဒီလူမျက်စိထဲ အလုပ်သမားရုပ် ပေါက်နေပြီလားဆိုတာတော့ ပိုင်ကိုယ်တိုင်မခင် မသိတော့ပါ။

အတွေ့နှင့် ပိုင် မျက်နှာလေး ခပ်နဲ့နဲ့ဖြစ်သွားရလေသည်။

တကယ်တော့ မောင်မောင်ကြီး ထိုသို့ထင်မည်ဆိုလည်း ထင်စရာပင်ဖြစ်သည်။

ပိုင်မှာ ကျောင်းဝိတ်ရက်မို့ ငြိမ် သူမကိုယ်တိုင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကာ ဖန်းပင်တွေ ဟိုရွှေဒီသယ်နှင့် မျက်စိထဲ မလှလှအောင် ဖြုတ်နေသည်မို့ သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေသံတွေနှင့် ညစ်ပတ်နေရကာ တကယ်ပင် အလုပ်သမားရုပ်ပေါက်နေမည်က ဆော့ချာသည်ကိုလည်း ပိုင်သိနေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

လက်တွေ့မှာ သိတာကသိတာတခြား ယခုလို သူမအပြောခံလိုက်ရပြန်တော့ မခံရှင်စိတ်ဖြစ်ရသည်က တခြားမို့ ပိုင်မှာ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားရခြင်းဖြစ်သည်။

စူးလက်နေရသော မျက်နှာကမ်းစောက်စောက်လေးက မိန်းကလေးများထဲတွင် မြင့်လှပါသည်ဆိုသော သူမအရပ်နှင့် ခေါင်းတစ်လုံးစာ ပိုမြင့်နေသော မောင်မောင်ကြီးအား ခပ်စူးစူးလေးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ကဲ...မှတ်ပြီလား။

ပိုင်ဆိုတာ ခင်ဗျားထင်သလို ကိုယ့်ကိုစော်ကားလာရင်

ငြိမ်နေလေ့သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားကြီး ချက်ချင်းသိရပြီ မဟုတ်လား။

မဟုတ်ရင် နည်းနည်းလေးမှ သည်းမခံတတ်တဲ့ပိုင်သည် သူ့ရဲ့ဗီစအကျင့်အတိုင်း မောင်မောင်ကြီးအား သူစိတ်ထဲရှိသည့် အတိုင်း ပြောလိုက်ရပြီမို့ ကျေနပ်သွားလေသည်။

သူ့မျက်နှာချောချောကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ မောင်မောင်ကြီးမျက်နှာက အလိုမကျသလို မျက်မှောင်ကြီးမှန်လျက် လူက မှုတည်တည်ကြီး ရှိနေရလေသည်။

ထိုအဖြစ်ကို ပိုင်မှာကြည့်ပြီး စိတ်ထဲကျောက်နေရသည်မို့ "ဘယ်လိုလဲ...မေးတာလည်းမဖြေပါလား။ ခင်ဗျား ဒီကိုလာတာ ရိုးရိုးမှဟုတ်ရဲ့လား"

"မင်းကွာ...ကိုယ်သည်းခံနေလို့ အကောင်းမှတ်မနေနဲ့၊ လူကြီးကိုလူကြီးမှန်း နားလည်ရမှန်းလည်းမသိဘူး။ ကိုယ့်ဆိပ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို မင်းဒီလိုပဲဆက်ဆံရလား။ မင်းတော်တော်ရှိုင်းတဲ့သူပဲ"

မောင်မောင်ကြီးမှာ မျက်မှောင်ကြီးတကုပ်ကုပ်နှင့် ပြော

လိုက်သည်။

“ရှိုင်းတာက ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား”

“ကိုယ်က ဘာရှိုင်းလို့လဲ”

“လူကို အလုပ်သမားပုံစံနဲ့ နှိမ်ပြီးဆက်ဆံတာဘယ်သူလဲ”

“နေပါဦးကွ၊ မရှိုင်းလို့ကျုပ်မေးပါရစေဦး၊ မင်းက ဒီစကားကိုပဲ အခါခါပြောနေတာ ဘာလဲ၊ မင်းကြည့်ရတာ အဲဒီစကားကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းကွာ... အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

မောင်မောင်ကြီး နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့စေ့ကနဲနှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ရယ်လိုက်မိလေ၏။

မောင်မောင်ကြီးအတွက်တော့ သူ့ရှေ့က ချာတိတ်လေးသည် သူ့အတွက် ဘယ်လောက်များ ရယ်ဖို့ကောင်းလိုက်သည်ဆိုတာ။

အနီးကပ်သောချာကြည့်လေ နုနုထွေးထွေးမျက်နှာလေးမှာ

ဒီချာတိတ်သည် အသက်ရှိလှမှ ဆယ်ရှစ်ဆယ်ကိုးသာ ရှိပါလိမ့်မည်။

သို့ပေမယ့် သူလုပ်နေရသည့် အလုပ်ကတော့ သူ့မျက်နှာ နုနုလေးနှင့် ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်အောင် တစ်ခြံလုံးသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရသည့် မာလီဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဝင်းဝါနေသော နဖူးလေးပေါ် ဆွေးသီးဆွေးပေါက်လေးများ ထူးလျက် လူကညစ်ပတ်ပေရေတူးနေသော ချာတိတ်သည် သူထက် အသက်အများကြီးငယ်မှန်း နုထွေးကြည်စင်နေရသည့် မျက်နှာလေးက စကားပြောလျက်ရှိနေရသည်။

ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသည့် ဆံပင်ကပင် စုတ်ဖွားဖွားဖြစ်သွက် ရုပ်ရည်လေးသနားကမားနှင့် ယောက်ျားလေးပေမယ့် မျက်နှာဝင်းဝင်းဖူးဖူးလေးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ပြောင်ရှင်းဝင်းဖိုနုဖတ်နေရကာ ကြည်စင်ရွှန်းလက်နေသည့် မျက်နှာဝမ်းစလေးအနက်မှောင်လျက် ထိုမျက်နှာလေးကို ဝိုင်းရံထားသည့် မျက်တောင်စင်းစင်းလေးတွေက ထူထူတိုတိုနှင့် မျက်တောင်စိတ်ထိတ်တိုင်း တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါသွားရပ်က ဒီကောင်သာ မိန်းကလေး

ဆိုပါက ဘယ်လောက်များလှလိုက်မည်မသိပါ။

အင်း...ဒါပေမယ့် သနားကမား ထိုရုပ်ရည်လေးနှင့် မလိုက်အောင် ဒီချာတိတ်သည် သူ့များခြံထဲတွင် အလုပ်သမား လာလုပ်နေရသည့်အဖြစ်။

ဘဝအကျိုးပေးမကောင်းရှာသော ချာတိတ်သည် ဘဝပေး အခြေအနေနှင့် အနေအထားကြောင့် ထင်ပါသည် ရုပ်ရည်လေးနှင့် မလိုက်အောင် စကားပြောရာတွင်လည်း နည်းနည်းမှ ထောင့်မကျ ပါပေ။

ခုလည်းကြည့်...

သူ့အား အလုပ်သမားလို့ပြောသည်ကို မကျေနပ်ကာ တမင် သူ့အားခွတ်က်ကျစ်ကျနေသော ချာတိတ်သည် သူမကြိုက် သည့်အကြောင်းကို မကြိုက်ကြောင်း ပွင့်လင်းစွာခန့်ခေ့ကာ ရိုးသား ပွင့်လင်းဖြူစင်လွန်းနေသည်မို့ မောင်မောင်ကြီးမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သည့် ချာတိတ်၏စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိသည်။

မောင်မောင်ကြီး ထိုသို့ရယ်သည်ကိုပင် ပိုင်မှာ သူ့ထံ

လှောင်ရယ်ရယ်သည်ထင်ကာ မျက်နှာလေး စူပုပ်တင်းမာသွားရပြီ။

“လူကိုကြည့်ပြီး ခင်ဗျားဘာရယ်တာလဲ”

“အဟွန်း...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကိုသဘောကျ လို့ပါ”

“ခင်ဗျားဘာပြောတာလဲ”

“နေဦး...နေဦး စိတ်မတိုနဲ့ဦး၊ ကိုယ်ပြောတာလည်း နည်းနည်းစိတ်ရှည်ပြီး နားထောင်ပါဦးကွာ၊ ကိုယ်ပြောတာက မင်းရဲ့ ဟန်မဆောင်ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျတယ်လို့ပြောတာ”

“မလိုပါဘူး”

မောင်မောင်ကြီးစကားကို ပိုင်သည် မကြိုက်သလိုမျိုး မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ဖက်သို့လှဲကာ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးပြော လိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ဒါကိုပင် အသည်းလားသွားရသလို

“အေး...မင်းကမလိုပေမယ့် ကိုယ်ကတော့လိုတယ်”

“ဟင်...ခင်ဗျား”

“နားထောင်ဦး၊ မင်းနဲ့ကိုယ် ခက်နေတာ အဲဒါပဲ၊ တဆိက် စကားကို ပြောပြလည်လည် ပြောစမ်းပါကွာ”

“ဆို... ရုပ်ရုပ်ယုက်ယုက် ဘာကိစ္စ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ ပြောပြလည်လည်ပြောရမှာလဲ”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အနည်းဆုံး ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကိုတော့ စကားပြောပြလည်လည်ပြောသင့်တယ် မဟုတ် လား”

“ဟာ... ဘာတွေလဲ၊ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး”

ပိုင်သည် ထိုစကားကို မျက်နှာမူနံ့မူနံ့လေးနှင့် ခပ်ပြတ် ပြတ်ပြောပစ်လိုက်သည်။

“စိတ်မဝင်စားမသိလို့ မရဘူး”

“ဘာဗျ... ခင်ဗျားကြီး”

သူ့စကားကြောင့် မျက်နှာလှလှလေး ရဲသွားကာ ပိုင်မှာ မျက်ဝန်းလေး ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွားရသည့်အထိ ရှက်ဒေါသများ ဖြစ်သွားရသည်။

ပိုင်အဖြစ်ကို သတိမထားမိလိုက်သည့် မောင်မောင်ကြီး မှာ...

“မင်းဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာ ကိုယ့်အိမ်လာ တဲ့ ဧည့်သည်ကို မင်း စိတ်ဝင်စားမှုရှိပြီး လူမှုရေးအရ ဧည့်ခံစကား ပြောရမယ်လို့ပြောတာ”

“ဒါဆိုလည်း စကားကို စောစောကတည်းက အဲလိုရှင်း ရှင်းပြောပါလား”

“အေးကွ... ကျုပ်ကလည်း ရှင်းအောင်ပြောနေတာပဲ၊ ဒီထက်ရှင်းအောင်လည်း ကျုပ်မပြောတတ်တော့ဘူး”

ပိုင်နည်းတူ လူဖြောင့်စိတ်တိုသမားကြီး မောင်မောင်ကြီး မှာလည်း ခရီးမှမဆိုက်သေး ရောက်ရောက်ခြင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း ဆိုသလို သူ့အား အခုချိန်ထိ ခြံထဲဝင်ခွင့်မပေးသေးဘဲ ခြံဝမှာပင် သူ့အားမေးလားခြန်းလားနှင့် မယုံသလိုအကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ရှင်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံ မိန်းမတစ်ယောက်လို ရန်စွာနိုင်လွန်းသည့် ချာတီတံငယ်ချောချောကြောင့် ရင်ထဲတွင် အလိုမကျနိုင်တော့ဘဲ လူတ စိတ်တိုတိုနှင့် ဘုမ္မတံမစ်လိုက်သည်။

“ကဲ...ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းကို ကျုပ်ဘယ်လိုပြောမှ ကျုပ်ကို မင်းခြံထဲဝင်ခွင့်ပေးမှာလည်းဆိုတာ”

“ဒီမှာလူကြီး...ခင်ဗျားခြံထဲကို ဝင်ဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ ကြီးစားလို့လည်း ရုမာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ကိုယ့်လာရာလမ်းကိုသာ ပြန်ကြပေတော့”

“ဟာကွာ...ဒီကောင်”

“ဘာလဲ...ခင်ဗျားကြီး ကျွန်တော့်ကို အော်စရာမလိုဘူး”

“အော်ရမယ်ကွာ၊ အော်တဲ့လူက အပြစ်လား၊ လုပ်နေတဲ့လူက အပြစ်လားဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း သိရဲ့လား”

“မသိဘူး”

“အေး...ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ မင်းလုပ်နေပုံက တုတ်မှမဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ရအောင် ကျွန်တော်က ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ခုလို လူကြီးကိုလူကြီးမှန်းမသိ ပြန်ပြောနေတာကိုက မဟုတ်တာ”

သူအော်တာမခံနိုင်သလို ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားရသော ချာတိတ်ကို မောင်မောင်ကြီးသည် မျက်ခုံးထူထူကြီးကြွတ်ကာ နီကံကြည့်ရင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားမကြိုက်ရင်ပြန်ပေါ့”

“ပြန်လို့မဖြစ်သေးလို့ပေါ့ကွာ၊ ဘယ်မလဲ မင်းတို့အိမ်ရှင်တွေ တစ်ယောက်မှမရှိကြဘူးလား၊ ခေါ်စမ်း မင်းနဲ့စကားပြောနေလို့ အချိန်ကုန်ရုံပဲရှိမယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ စကားမပြောချင်လည်း မပြောနဲ့ပေါ့ဗျာ၊

အိမ်ရှင်တွေကတော့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

“မင်းတကယ်ပြောနေတာလား”

ပိုင်စကားကို မောင်မောင်ကြီး မယုံသလို အဖြေရှာသည့်အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ရင်းက မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က

တော့ ကျွန်တော့်ဝတ္တရားအတိုင်း အိမ်ရှင်တွေမရှိလို့ မရှိဘူးပြောနေတာ”

မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် စကားကို အတည်ပေါက်ပြောနေ

သော ပိုင်စကားကြောင့် မောင်မောင်ကြီးမှာ စိတ်မှာ မယုံတစ်ဝက်
ယုံတစ်ဝက်နှင့် စေတနာကြီးဖြစ်သွားရသည်။

ပြောလို့ရသည်မဟုတ်ပါ။

ဒီချာတိတ်ကြည့်ရတာ ပေတူးတူး ဂျစ်ကန်ကန်နှင့်မို့
သူ့စကားကို အတည်လို့ယုံရခက်ဖို့ဆိုတာကလည်း ခပ်ခက်ခက်
ကြီးဖြစ်နေရသည်။

“ဒါဆို ဒီအိမ်မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ၊ ဒီမှာ တစ်ခါတည်း
ပြောလိုက်မယ်နော် တစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး မဟုတ်တာလုပ်ဖို့တော့
ခင်ဗျားကြီး မကြိုးစားနဲ့”

“တော်ခမ်းကွာ...မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မင်းက

ကျုပ်ကို ဘာများမှတ်နေလို့လဲ”

“သိနိုင်မလား၊ ခုခေတ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံလို့ရတာ
မဟုတ်ဘူး”

သည်စကားက သူ့ကို တည့်တည့်ကြီး စောင်းပြောလိုက်
တယ်မဟုတ်ပါလား။ မောင်မောင်ကြီးမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်

သွားကာ...

“မင်း ဘယ်လိုကောင်လဲ”

“ကျွန်တော်ဘာကောင်ဆိုတာ ခင်ဗျားအတွက် အရေး
ကြီးလို့လား”

“မင်းတော့ကွာ...ကျွတ်”

မောင်မောင်ကြီး စိတ်မရှည်တော့ပါ။ စိတ်မရှည်တော့တာ
နှင့်အမျှ စိတ်လည်းတိုလာရသည်မို့ ဂျစ်ကန်ကန် ပေတူးတူးနိုင်သည့်
သူ့ရှေ့က ချာတိတ်ကို စူးခနဲစိုက်ကြည့်မိသွားရသည်။

ဘယ်လိုချာတိတ်နှင့် လာဆုံနေရတာပါလိမ့်။ စိတ်တိုတို
နှင့်သာ သူ ဒီခြံရှေ့က လှည့်ပြန်သွားလျှင် ခုဆို သူ ခရီးအတော်
ပေါက်လောက်ချေပြီဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် မဖြစ်သေး။

သူ့စိတ်ရှိတိုင်း လုပ်၍မရသေး။ လူကြီးတွေ၏အကျင့်အစား
မို့သေး၏။

ခုအနေအထားက ဒီချာတိတ်အပေါ် သူ့စိတ်တွေ အတတ်
နိုင်ဆုံး စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ဆွဲဆန်ထားနိုင်မှ တော်ကာကျမည်အထိ

အနေ။

လူကြီးများ၏ မျက်နှာသာ မရှိပါက မောင်မောင်ကြီး အနေနှင့် ဒီလိုချာတိတ်ကို သူကျောခိုင်းခဲ့တာကြာပြီဖြစ်သည်။

“ဟင်း”

အတွေးနှင့် မောင်မောင်ကြီး သက်မတစ်ချက်ကို ချကာ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်။

သည်နောက် သူ့အကြည့်တွေက သူ့အား မျက်ဝန်းစူးစူး လေးနှင့် ခပ်ရဲရဲပြန်ကြည့်နေသော ချာတိတ်ကို ကြည့်မိသွားရသည်။

ယောက်ျားလေးပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ကြည့်စင်ရွန်းလက်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့အား စူးစူးစိုက်စိုက် လေးကြည့်နေသော ချာတိတ်အကြည့်ကြောင့် ရင်ထဲဘာလိုလိုနှင့် တစ်မျိုးကြီးပင် ဖြစ်သွားရသည်မို့ မျက်မှောင်ကြီး စုံကုပ်ရင်း လူက စိတ်တိုတိုနှင့် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ဘုရားရေ။

သည်လူကြီး သူမကို ဘယ်လိုကြည့်တာပါလိမ့်။ အကြည့်တွေက စူးစူးရဲရဲရှိလိုက်တာ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ဘယ်လိုပင် ဝတ်စားထားပေမယ့် မိန်းကလေးဖြစ်သည့် ပိုင်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ စူးစူးလှမ်းလှမ်းအကြည့်တွေကြောင့် လူက ရင်ခုန်သံတွေပင် အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူမအဖြစ်ကို ဘာမှမသိသည့် မောင်မောင်ကြီးကတော့ မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ရှိနေသော ချာတိတ်ကိုကြည့်ကာ...

“အိမ်ရှင်တွေမရှိဘူးဆိုတော့ ကိုယ့်ကို အိမ်ထဲဝင်ခွင့်မပြုဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဟွန်း...ကောင်းပြီလေ ဒါဆို ကျုပ် ဒီခြံမှာထိုင်ပြီး အိမ်ရှင်တွေပြန်အလာကို စောင့်ရတော့မှာပေါ့”

“ခင်ဗျားသတော့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက စုတော့ မစောင့်ခိုင်းဘူးနော်”

ပိုင်မှာ သူမအဖြစ်လည်း မဖြစ်အောင် မျက်နှာလေးမဲ့ကာ ဆိုလိုက်တော့ မောင်မောင်ကြီး မချင့်မရဲဖြစ်သွားရကာ...

“အေးကွ...မင်းမှာအဖြစ်မရှိပါဘူး၊ စောင့်နေတဲ့ကျွန်ုပ်က”

သာ အပြစ်ရှိတာပါ။ အဲဒီအတွက်လည်း အိမ်ရှင်တွေလာရင် မင်းကို အပြစ်မဖြစ်စေရဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအတွက် မင်း ကျုပ်နဲ့ အပေး အယူတစ်ခုတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာလဲ...ဘာအပေးအယူလုပ်ရမှာလဲ”

ပိုင်တစ်ယောက် မောင်မောင်ကြီးစကားကို နားမလည် သလို မျက်ခုံးလေးကုပ်ကွေးရင်း မေးလိုက်သည်။

ပိုင်၏ထိုပုံစံကြောင့် မောင်မောင်ကြီးမှာ ရယ်ချင်သွားရ သည်။

ဂျစ်ကန်ကန် ပေတူးတူးနှင့် ဒီချာတိတ်သည် တွေ့ဖက် အဆင်မပြေခဲ့သော်လည်း ထိုအဆင်မပြေသည့်ကြားကပင် မောင်မောင်ကြီးစိတ်ထဲ ပျော်သလိုရှိလာရကာ ရင်မှာကြည်မွှေသလို လိုနှင့် ချာတိတ်ကို စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ ပျော်သလိုပင်ရှိလာရသည်။

မောင်မောင်ကြီး၏ ဘဝတစ်သက်တွင် ဒီအသက် ဒီအရွယ်ရောက်သည့်အထိ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဒီလိုမျိုး ခိန်းက လေးတစ်ယောက်လို နုဖတ်ချောမောနေသည့် သူမျိုးနှင့် မဆုံတွေ့ ခဲ့ဖူးသလို ဒီလိုအပြစ်မျိုးနှင့် မကြုံခဲ့ဖူးပါ။

ချာတိတ်နှင့် နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားအချေအတင် ပြောနေရသည့်အဖြစ်ကပင် သူ့ အတွက် အထူးအဆန်းကြီးနှင့် ပျော်မွှေသလိုရှိလာရသည်။

ထို့အတူ မမျှော်လင့်ပါဘဲ ချာတိတ်နှင့်သူသည် ရင်းနှီး သလိုလည်း ရှိလာရသည်။

ဒါက သူ့ဘက်က ခံစားမှုသာဖြစ်ပါသည်။

ပိုင်ဘက်မှတော့ လူခွဲစာကြီး၏ မျက်နှာကို မျက်နှာကိန်း လေးနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား စောစောကပြောတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

သိချင်စိတ်ကို မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ပိုင်သည် သူမသိချင် စဉ်းစကားကို ခပ်လောလောမေးလိုက်သည်။

“အဟွန်း...ပြောမှာပေါ့ကွာ၊ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး

ဗွား အိမ်ရှင်တွေလာလို့ ကျုပ်ကို ဖြစ်မှာ ဒီအတိုင်းတွေရင် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့မိတ်ဆွေကို ဒီအတိုင်းထားရပါမလားဆိုပြီး မင်းကို ချာတော့အမှန်ပဲ”

“ခင်ဗျားပြောချင်တာက”

“ရှင်းပါတယ်ကွာ မင်းကို ဆုခံလည်းမထိရအောင် ကျုပ်က ကျုပ်ဘာသာကျုပ် အိမ်ထဲမဝင်တာပါလို့ပြောမယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ”

ပြောလက်စစကား ရပ်သွားသည်မို့ ပိုင်သည် မောင်မောင်ကြီးစကားကို သိချင်စိတ်နှင့် ဝင်ထောက်ပေးလိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ တစ်ချက်ပြီးသွားရကာ...

“မင်း ကျုပ်မေးတာကိုဖြေရမယ်”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြေရမှာလဲ”

“အဟွန်း...တခြားမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း ဒီအိမ်က အလုပ်သမားဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ”

“ဟာဗျာ...ကျွန်တော်က ဘာများလဲလို့”

“ဘာလဲ...ရင်ထိတ်သွားတာလား”

“ဟင်...မထိတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က မှန်တဲ့သူ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ”

“ဪ...အဟော မင်းကမှန်တဲ့လူ၊ လူမှန်တဲ့လူဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဟွန်း...ကောင်းပါပြီကွာ၊ ကဲ ဒါဆို ကိုယ်မေးတာတို့လည်း မင်းဖြေပါဦး”

“ဘာလဲ”

“မင်း ဒီအိမ်ရဲ့အလုပ်သမား ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင် မင်းတို့အိမ်ရှင်တွေကို ချီးကျူးမလို့ပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဟ...ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ ကိုယ့်အိမ်ကို အဝေးကရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဧည့်ဝတ်ဧကျေတဲ့အပြင် မချေမင် ဆက်ဆံတတ်တဲ့ မင်းလိုချာတိတ်မျိုးကို အလုပ်ခန့်ထားတဲ့ အိမ်ရှင်တွေကို ကျုပ်မချီးကျူးရင် ဘယ်သူကို ချီးကျူးရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားပြောတော့ အိမ်ရှင်တွေလာရင် ကျွန်တော်အကြောင်း မပြောပါဘူးဆို”

PJ

ရှုအူလီ

မောင်မောင်ကြီးစကားကြောင့် ပိုင် မျက်နှာလှလှလေးမှာ သိသိသာသာ ပျက်သွားရလေသည်။

“အေးလေ...ကျုပ်ကလည်း မင်းအကြောင်း မကောင်း ပြောမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အိမ်ရှင်တွေမရှိပေမယ့် အိမ်ကို လုံခြုံစိတ်ချ ရအောင် စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ မင်းလိုအလုပ်သမားရတာ အိမ်ရှင် တွေအတွက် သိုဝ်လဲကောင်းတဲ့အကြောင်း မင်းတော်တဲ့အကြောင်း ချီးကျူးမှာပါ”

“တော်ဗျာ...ခင်ဗျားကြီး စကားတတ်တိုင်း လျှောက် မပြောနဲ့”

“ဟေး...ကျုပ် ဘယ်မှာလျှောက်ပြောလို့လဲ၊ မင်းတို့ ခြံထိပ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိပ်ပြီးပြောနေတာ”

ပိုင် သွားလေးစေ့ကျိတ်လိုက်သည်။

စကားကို ကတ်သီးကတ်ဖဲ့ပြောနေသည့် သူပုံစံနဲ့ သူ့မျက်နှာကြီးက ပိုင်အတွက် ဘယ်လောက်များ အသည်းယား ဖို့ ကောင်းနေရသည်ဆိုတာတော့ ဒီလူသိမည်မဟုတ်ပါ။

ပိုင်မှာသာ တကယ်လည်း ပြောသည့်အတိုင်း ခြံထိပ်အုတ်

နဲ့လေးပေါ်မှာ အဝတ်အိတ်ကြီး ဘေးချလျက် တကယ်ပင် ငုတ် တုတ်ထိုင်နေသည့် လူခွစာ လူချောကြီး၏ မျက်နှာချောချောကြီး ထို ကြည့်ပြီး မချင့်မရဲစိတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ လူခွစာ အပေါ် ဒေါသတွေ ဖြစ်လို့မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေရတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်း သူမအတွေးထဲတွင်လည်း ဒီလူခွစာ သည် တကယ်ပဲ ဒက်ဒီနှင့်မာမိတ်လာသည့် ဧည့်သည်များလား ဆိုတဲ့ အတွေးနှင့် ပိုင်မျက်နှာလှလှလေးမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ဖျက်သွားလေသည်။

မပျက်ဘဲနေမည်တဲ့လားလေ။

ဒက်ဒီနှင့်မာမိတ်တာ ပိုင်အပေါ် အလိုလိုက်စရာရှိလျှင် ကမ်းကုန်အောင် အလိုလိုက်တတ်သလို စည်းကမ်းနှင့်ပတ်သက် လာလျှင်လည်း နည်းနည်းမှ အတိမ်းအစောင်းခံတတ်သူမဟုတ်။

ခြံရှေ့တွင်ထိုင်နေသော လူသည် အမှန်တကယ်ပင် ဒက်ဒီ စာမိတ်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ပါက သူ့အားယခုလို ပုံစံအတိုင်းထားသည် ထို တွေ့ပါက ပိုင်အားနည်းနည်းလေးမှ သက်သာပေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သားသမီးများကို ယဉ်ကျေးလိမ္မာအောင် အမြဲတမ်း ပြောဆိုဆုံးမတတ်သော ဒက်ဒီနှင့်မာမီသည် ယခုလို ကိုယ့်အိမ်ကို ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်ကို သူမအနေဖြင့် ရိုင်းရိုင်းပြုပြု ပြောဆို ဆက်ဆံသည်ကို သိသွားပါက ပိုင်တစ်ယောက် ကောင်းကောင်း ဆူခံရာမှာဖြစ်သည်။

ဒီအိမ်၏ စည်းကမ်းက အမှားတစ်ခု လုပ်ခဲ့လျှင် ထိုအမှား လုပ်သူကို ဘာကြောင့်မှားရသည်ဆိုတာကို နားလည်အောင် ရှင်းပြ ပြီး ဒဏ်ပေးတတ်သည်က ထုံးစံပင် ဖြစ်သည်။

ဒီထုံးစံကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်ရဲသလို ထိုအပြစ်ဒဏ်ကို လည်းခံယူရမှာ ကြောက်ပါ၏။

မကြောက်လို့ကလည်း မဖြစ်ပါ။

မာမီထက်ဒယ်ဒီသည် ပို၍ စည်းကမ်းကြီးသူမို့ ဒက်ဒီ ချမှတ်ထားသည့် ဒဏ်ကပြင်းထန်လွန်းသည်မို့လည်း ပိုင်ကြောက် ပါသည်။

ပိုင်သည် ဒက်ဒီချမှတ်ထားသည့် ဒဏ်ဖြစ်ပေးခြင်းကို သိပေမယ့် ထိုအပြစ်က လွတ်အောင်လည်း ဘယ်တော့မှမနေ။

မမသင်သည် ယခု အချိန်ထိ ဒက်ဒီပေးသည့် ငြစ်ဒဏ် စဉ် သမီးအလိမ္မာပီပီ တစ်ခါမှ မခံရပေမယ့် မမသင်နှင့်ဆန့်ကျင် ဘတ်ဖြစ်တဲ့ ပိုင်ကတော့ ဒက်ဒီပေးသည့် အပြစ်ဒဏ်ကို သူမ အနေနှင့် မကြာခဏ ခံယူနေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပိုင်သည် ထိုအပြစ်ဒဏ်ပေးလို့များ ကြောက်သွားပြီး စထင်လိုက်ပါနှင့်။ အပြစ်ပေးတုန်း ခဏသာဖြစ်ပြီး နောက်တော့ လည်း အပြစ်ပြန်၍ လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကြာတော့ ဒဏ်ပေးရသည့် ဒက်ဒီပင် သူမကို အရှုံးပေးရတော့မလို ဖြစ်လာရသည်အထိ ပိုင်သည် ခေါင်းမာတတ်သူဖြစ်သည်။

ဒါက တခြားကိစ္စတွင်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အခုလို ဒက်ဒီ နှင့်မာမီတို့ ဧည့်သည်ကို သိပါက ဒက်ဒီသည် ပိုင်အပေါ် အခြား အပြစ်များထက် ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် စိတ်ဆိုးမှာက သေချာပါ သည်။

အတွေးနှင့် ပိုင် ကျောစိမ့်တက်သွားရသည်။

မြတ်စွာဘုရား။

မတော်လို့ သူမရှေ့က လူကြီးသည် သူပြောသလိုထက် ရွှေဘိုကလာသည့် ဒက်ဒီနှင့်မာမိတို့၏ မိတ်ဆွေအမှန်ဖြစ်ပါက ပိုင် ဆက်မတွေးရဲတော့ပါ။

ပိုင်သည် ဒီလူအပေါ် စကားနှင့်ရော လုပ်ရပ်များနှင့်ပင် လွန်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

အတွေးနှင့်ပိုင်သည် လူဝှစ်စာ လူချောကြီး၏ မျက်နှာပေါ် တံခါးကြားမှနေ အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။

အင်း မျက်နှာကတော့ တကယ်ကို ယောက်ျားပီပီသသ၊ ခန့်ညားချောမောသည့် မျက်နှာမျိုး။ မျက်နှာအကျ သေသပ်စိုင့်မှုနှင့်အတူ မျက်ခုံးတူထူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ ပိရိုတိုကျသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားတတ်ပုံက သူမတည်ကြည်ရိုးသားမှုကို ဖော်ပြနေသလိုပင်။

ဒီလူသာ တကယ်ပဲ ဒက်ဒီရဲ့မိတ်ဆွေလား။ ဒက်ဒီမိတ်ဆွေသာ ဖြစ်ပါက ပိုင်သူအပေါ် မခံချင်စိတ်နှင့် စော်စော်ကားကား ပြောမိသမျှ အရမ်းကို အားနာစရာ ကောင်းနေပေတော့မည်။

တကယ်တော့ ပိုင်ဆိုတာက လူတကာအပေါ်မှာ ဗိုလ်က

သူ့ကို စကားကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းနှင့် ပြောဆိုတတ်သူတော့ မဟုတ်ပါ။

ကိုယ်တိုင်က နောက်ဆုံးနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူပီပီ သူဝတ်စုံစရာကောင်းသော စကားများကို အပြုံးချိုချိုနှင့် ချစ်စဖွယ် ပြောဆိုတတ်သော သူမသည် ယခုမှ ဒီလူနှင့်တွေ့မှ သူ့အပေါ် မခံချင်စိတ်နှင့် အသံည်းယားစွာ မချေမငံ ပြောဆိုဆက်ဆံမိသည့် အဖြစ်က တစ်ခါဆိုဆိုသလောက် ဖြစ်နေရတော့သည်။

ယခုလည်း ဒက်ဒီနှင့်မာမိသည် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် အပြင် သွားနေသလို ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သော မမသစင်ကလည်း အဖေရဲ့သို့ သွားနေသည်မို့ အိမ်မှာ အိမ်ထိန်းအဒေါ်ကြီးနှင့် ပိုင်သာ နှိုသည်မို့ ပိုင်သည် ထိုလူအား စိတ်ရှိုတိုင်း ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ် သည်။

ဒက်ဒီနှင့် မာမိသာ ဒီအဖြစ်ကိုသိပါက သူမအတွက် လွယ်သည်မှာ လုံးဝမလွယ်သည့်အဖြစ်။

သူ့ကြည့်ရတာလည်း တကယ်ပင် ခရီးဝေးကလာသည့် ခရီးမို့။ ခရီးဆောင်အံဝတ်အိတ်ကြီးကို ဘေးမှာချကာ တည်တည်

တင်းတင်းမျက်နှာကြီးနှင့် ထိုင်နေသည်။

ဆံပင်ခပ်တိုတိုကို ဘေးသို့ခွဲကာ နက်ပြာရောင် ကွက်မိပ်ချည်ချောပုဆိုးနှင့် ရှုပ်လက်တိုအပြာစင်းကို ဝတ်ထားသည့် သူ့ပုံကိုကြည့်ပြီး ပိုင် မသိမသာ နှာခေါင်းနို့လိုက်မိသည်။

သူ့ပုံစံက မပြောဘဲနှင့်ကို အညာသားရုပ်ပေါက်နေသည်။ လူက မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့် ချောမောနေပေမယ့် ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားကတော့ တကယ့်ကို အညာသားပုံစံဖြစ်သည်။

အသက်က မမသမင်လောက်သာ ရှိဦးမည်ဖြစ်ပေမယ့် အသက်နှင့်မလိုက်အောင် မျက်နှာထားကြီးနှင့်နေကာ လူကြီးဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထားသည်မို့ သူ့ပုံ သူ့မျက်နှာက ရှိရင်းစွဲအသစ်ထက် ပိုမိုကြီးနေသယောင်။

ပိုင်သည် လူ့စာအညာသားကို ကြည့်ရင်းက သူမခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု လက်ခနဲပေါ်လာရတော့ မျက်နှာလှလှလေးမျက်သွားရသည်။

မျက်သွားသောမျက်နှာကို ပိုင်သည် ကြိုးစားပြင်ရင်း

ပိုင် ခြေလှမ်းတွေက ထိုလူနှင့် နီးရာသို့ ပိုမိုတိုးရွေ့သွားပြီး...
“ဒီမှာလူကြီး”

သူမခေါ်သံကြောင့် မောင်မောင်ကြီး အကြည့်များက နိုင်ထံ စိုက်ခနဲရောက်ရှိသွားသည်။

သူ့အား စူးစမ်းဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်နေပါသော ကြည့်စင်ကြီးလက်သည် မျက်ဝန်းအစုံနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရသည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ချာတိတ် သူ့အား ဘာပြဿနာရှာလိမ့်အည်လဲဆိုသော အတွေးဖြင့် ပိုင်အား မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကာ ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ကိုယ့်ကိုခေါ်တာလား”

“အင်း”

“ကဲ...ပြော၊ ကိုယ့်ကို ဘာပြောမလို့လဲဆိုတာ”

“ခင်ဗျား ရွှေဘိုကလာတယ်ဆိုတာ တကယ်လား”

“ရော်...မင်းကို ကျုပ်က ဘာကိစ္စညာရမှာလဲကွ”

“ဒါဆို တကယ်ပေါ့”

“ခက်နေပြီ၊ မင်းကို ကျုပ် ဘယ်လိုပြောစွမလဲ၊ ဘာလဲ”

ကျုပ်ရဲ့မှတ်ပုံတင်နဲ့ သန်းခေါင်စာရင်း ထုတ်ပြရဦးမလား”

ပိုင် နှုတ်ခမ်းစုလာရပြီဖြစ်သည်။

ဒီလူ ဒါတော့ သူမကို အခွဲတိုက်နေပြီ။ သူမက စေတနာ နှင့်မေးတာကို သူက ခန့်သလို ရွံသလိုနှင့် ပြန်ဖြေနေပုံက အမြင် ကပ်ချင်စရာ။

အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် သူမစိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလို့ ကလည်း မဖြစ်သေး။

သူမသိချင်တာကို မေးရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဒေါသစိတ်တွေ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားရပေမယ့် ပိုင်သည် သူမရင်ထဲက ဒေါသစိတ်တွေကို မျိုးသိပ်ရင်း...

“မလိုပါဘူး။ ဟုတ်တယ်ဆိုရင်ပြီးတာပဲ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို စေတနာနဲ့မေးနေတာ”

“ဘာ...ဘယ်လို စေတနာဟုတ်လား”

မောင်မောင်ကြီး လေသံရော ပုံစံပါ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားရသော ချာထိတ်ကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩစွာမေးလိုက် သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကို စေတနာနဲ့ ကျွန်တော်မေးနေ တာ၊ ခင်ဗျားအိမ်ရှင်တွေနဲ့ တကယ်ပဲ တွေ့ဖို့လာတာဆိုရင် အိမ်ထဲ ထင်ပြီး ထိုင်စောင့်လို့ပြောမလို့”

ပြောရင်းက ခြံတံခါးသော့ကို ဖွင့်ပေးနေတာမို့ မောင်မောင် ကြီးသည် သူ အကြားအမြင်များ လွဲကုန်ပြီလားဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ အင်မှတ်သွားရသည်။

မထင်မှတ်လို့ကလည်း မဖြစ်။

ချာထိတ်ပုံစံက စောစောကနှင့် တခြားစီ ကွာခြားနေရ သည်။

“မင်း ဘာစိတ်ကူးရလို့ ခုလိုပုံစံ ပြောင်းသွားရတာလဲ၊ နင်ကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျားနော်...စေတနာကိုမစော်ကားနဲ့၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား အခုလို ခြံထိပ်ကြီးမှာထိုင်ပြီး စောင့်နေရတာ အားနာလို့ ခင်ဗျားဖွင့်ပေးတာသိလား”

“အဟွန်း...ဒါဆို မင်းကို ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်ရမှာ ခေါ့”

“တင်စရာမလိုပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ပေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ”

“ခင်ဗျားကြီး တော်တော်လျှာရှည်တာပဲ။ ကဲ ခင်ဗျား အိမ်ထဲဝင်မှာလား၊ မဝင်ဘူးလားဆိုတာပဲပြော။ အိမ်ထဲမဝင်ဘူးဆိုလည်း ကျွန်တော် ခြံတံခါးပြန်ပိတ်တော့မယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ရှင်တွေလာရင်တော့ ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်မပေးဘူးလို့တော့ ခင်ဗျား မပြောနဲ့”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း ဒီလိုကိုး”

အရိပ်ပြာမှ အကောင်ထင်တော့သည့် မောင်မောင်ကြီး ချာတိတ် သူ့အပေါ် ဘာကြောင့် ထိုသို့ပြောင်းလဲသွားရသည်ကိုတော့ နားလည်သဘောပေါက်ရတော့ ချာတိတ်၏ လူလည်ကျပုံထို သဘောကျလို့မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“မောင်မောင်ကြီး”

“ဟင်...နာမည်ကလည်း”

“နာမည်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကဲ...ဦးမောင်မောင်ကြီး ခင်ဗျားအိမ်ရှင်တွေကို အိမ်ထဲဝင်ပြီးစောင့်မှာလား၊ ခုလိုပဲ အပြင်ကစောင့်နေမှာလား”

“အဟွန်း...ခွင့်ပြုတဲ့သူက ခွင့်ပြုနေမှတော့ အိမ်ထဲကပဲ စောင့်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆိုလည်းဝင်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံဖို့ အချိန်မရှိဘူးနော်၊ ကျွန်တော့်မှာ လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...ဝင်ဆိုတော့လည်း ဝင်ရမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို မောင်မောင်ကြီးသည် သူ့ဘေးက အဝတ်အိတ်ကြီးကို ဆွဲယူသွားတော့ ပိုင်သည် သူ့နောက်မှ လိုက်ဝင်လာလိုက်သည်။

“ပေးလေ အိတ်၊ ကျွန်တော်ဆွဲပေးရမလား”

ပိုင်မှာ သူမအပြစ်နှင့်သူမမို့ သူမအကြောင်း စိတ်တွေအား ခြိမ်ပြောရန်အတွက် ဒီလူကြီးအား အပြတ်ဖားနေလိုက်သည်။

ဒါကိုသိနေသည့် မောင်မောင်ကြီးကလည်း သူ့အပေါ်

ကလေးတစ်ယောက်လို လူလည်ကျကာ နှုတ်ပိတ်နေသော ချာတိတ် အဖြစ်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားသည့်ကြားက လူကရယ်ချင် ချင်ကြီးဖြစ်သွားရပေမယ့် ချာတိတ်ရှေ့မှာတော့ မရယ်မိအောင် သတိထားလိုက်ရသည်။

“ရပါတယ်”

သူပြောတော့ ချာတိတ်သည် သူ့အား မျက်နှက်ဝန်းလေး

နှင့် စူးခနဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လာပြီး...

“ခင်ဗျား ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အဟွန်း...ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“သိချင်လို့ပေါ့ဗျ”

“သိချင်ရင် ပြောပြရမှာပေါ့ကွာ၊ ကျုပ်က ဒီအိမ်ကို ဒရိုင်ဘာလုပ်ဖို့ရောက်လာတာ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလို တယ်လို့လည်း ကျွန်တော် တစ်ခါမှမကြားမိဘူး”

“အရင်တုန်းက မကြားမိပေမယ့် အခု မင်းကြားရပြီ ဟုတ်လား”

“အင်း”

သူ့အပြောကို ဝိုင်မှာ မကျေမနပ် စဉ်းစားရခက်သည့် ဈာန်မှာလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း သူမအတွေးထဲတွင်လည်း ဒက်ဒီတို့ သူမ မသိအောင် ဘယ်အချိန်ကများ ဒရိုင်ဘာခေါ်လိုက်တာပါ လိမ့်လို့ တွေးနေမိတော့သည်။

“ခင်ဗျားက ဒီအိမ်ရဲ့ဒရိုင်ဘာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟွန်း...ဒရိုင်ဘာကလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ဝိုင်သည် မောင်မောင်ကြီးအား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟု ဆိုလိုက်ပြောလိုက်ရပေမယ့် သူ့ပုံစံ သူ့ရုပ်ရည်နှင့် တည်တည် ချစ်ချစ်နှင့် ယောက်ျားပီသစွာ ရောမောလွန်းသည့် လူက ဒီအိမ်

သုခဗျူဟ

ကို ရောက်လာသည့် ဒရိုင်ဘာပါလားဆိုသော အတွေးဖြင့် ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရတာနှင့်အတူ သူ့အပေါ် သနားကရုဏာစိတ် ကလည်း သူမရင်ထဲ လှစ်ခနဲပေါ်သွားရသည်။

ဪ...ဦးမောင်မောင်ကြီး...ဦးမောင်မောင်ကြီး သူ့မျှာ သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့ပုံစံနဲ့ မသိပါက သူ့ကို တကယ်ပညာတတ် တစ်ယောက်လို့ ထင်ရပေမယ့် ယခုတော့ သူ့ဘဝအကျိုးကြောင့် လို့ပဲ ဆိုရမလားမသိပါ။

သူ့မျှားအိမ်တွင် ဒရိုင်ဘာလာလုပ်နေရသည့်အဖြစ်ကို တွေးရင်း ပိုင်သည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူနှင့်ပတ်သက်တာ စိတ်ထဲမကောင်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည့်အဖြစ်က သူ့မကိုယ်သူမ လည်း ဘာဖြစ်ရမှန်းမသိ ထူးဆန်းနေရတော့သည်။

□ □ □

အခန်း (၂)

“သင်နဲ့ပိုင်”

“ရှင်”

“ဗျာ”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထဲမှ ထူးသံတွေက ပြိုင်တူဆိုသလို ခင် ထွက်သွားရလေသည်။

“ဒါ မောင်မောင်ကြီးတဲ့၊ ဒက်ဒီမိတ်ဆွေရဲ့သား၊ ရန်ကုန် ကို တာဝန်နဲ့ပြောင်းလာတဲ့ အင်ဂျင်နီယာ၊ ဒက်ဒီတို့နဲ့ အတူနေလိမ့် မယ်၊ သမီးတို့က အစစအရာရာ မောင်မောင်ကြီးအတွက် လိုအပ် တာတွေကို ကူညီလုပ်ပေးလိုက်ကြ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

www.burmeseclassic.com

သည်တစ်ခါတော့ဖြင့် သခင် အသံလေးသာ ထွက်လာ ရတော့၏။ ပိုင်မှာ နှုတ်ခမ်းလေးစုလျက် မျက်စောင်းလေးဝင့်ကာ ဝင့်ကာ နှုတ်ဆိတ်နေတော့သည်။

“မောင်မောင်ကြီးလည်း မှတ်ထား၊ ဒါ အန်ကယ်ရဲ့ သမီးကြီး သခင်တဲ့၊ သမီးကြီးကလည်း မောင်မောင်ကြီးလိုပဲ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်၊ အငယ်မက မေသက်ပိုင်တဲ့၊ သူ့က အင်္ဂလိပ်စာ နောက်ဆုံးနှစ်တက်နေတယ်၊ မင်းညီမတွေကို အဖြင့် မတော်တာရှိရင် ဆုံးမပါကွယ်၊ အန်ကယ် မင်းကိုအပ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”

မောင်မောင်ကြီးမှာ ဦးမျိုးနောင်အား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။ တစ်ဆက်တည်း မောင်မောင်ကြီးအကြည့်တွေက ဦးမျိုး နောင်အားတွင် နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ မျက်လွှာလေးချထိုင်နေသည့် မေသက်ပိုင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေရတော့သည်။

မေသက်ပိုင်ဆိုသော မိန်းကလေးသည် နေ့က သူ့ ခြံထိပ်တွင် စကားအချေအတင်များခဲ့သည့် ချာတိတ်ဖြစ်နေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချာတိတ်သည် သူ့ကိုမကြည့်။ နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ အကြည့်များကို လွှဲလျက် ငြိမ်သက်နေသည်မှာ မနေ့က သူတွေခဲ့ သည့် ချာတိတ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟုပင် ထင်စရာဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်တို့အိမ်မှာနေတုန်း မောင်မောင်ကြီး ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို သဘောထားပြီး လွတ် လွတ်လပ်လပ်သာနေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“အေးကွယ်... အန်တီတို့အတွက်တော့ မင်းရောက်လာ တာ သားတစ်ယောက် တိုးလာသလိုပါပဲကွယ်၊ အန်တီတို့အိမ်ဆို ဆယ် မောင်မောင်ကြီး ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူးနော်၊ ကြိုက်သလို နေနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဖြူဖြူဝဝတုတ်တုတ်နှင့် ခန့်ညားကျက်သရေရှိလွန်းလှ သော အပြုံးချိုချိုနှင့် သူ့အား အနေမခက်စေရန် နွေးထွေးသော စကားများကိုဆိုနေသော အန်တီခင်မမကို မောင်မောင်ကြီးသည် ကျေးဇူးတင်သည့် အကြည့်နှင့် ကြည့်ရင်းက အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်

ပြလိုက်သည်။

“အန်ကယ်တို့အိမ်မှာတော့ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး ပါပဲကွာ။ အဲဒါအေးဆေးတာဆိုလို့ မင်းညီမပိုင်ပဲ။ သူ့ဒဏ်ကိုတော့ မောင်မောင်ကြီး နည်းနည်းတော့ သည်းခံရမယ်နော်”

အန်ကယ်ပြောတာ နောက်ကျနေပါပြီ။ သူ့ဒဏ်ကို ကျွန်တော် နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး အများကြီးခံနေရတာပါဆိုသည့် စကားကိုတော့ မောင်မောင်ကြီး စိတ်မှာသာ ဆိုလိုက်မိပါတော့ သည်။

ထိုသို့ဆိုရလောက်အောင်လည်း ရောက်ရောက်ချင်းမှာပင် သူ့အား ဆီးကြိုလာသည့် သူမပုံစံက မောင်မောင်ကြီးအတွက် ဘယ်တော့မှ မမေ့ချင်စရာဖြစ်သည်။

သူမကိုယ်သူမ ဒီအိမ်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပါပဲ ကာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ပြောဆိုခဲ့သည့် ပိုင်ဆိုသော မိဆိုးသည် ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လောက်ထိအောင် ဖိုလ်ကျဆိုးခဲ့နေသည် ကိုလည်း မောင်မောင်ကြီး အကဲခတ်လို့ရနေပြီဖြစ်သည်။

ပိုင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူမပုံစံက မခတ်တတ်သည့်

ကြောင်နှယ် ဘာအဖြစ်တစ်ခုမှ လုပ်မထားသည့်ပုံစံမျိုး။ ဝင်းပုနု ထွေးနေသည့် မျက်နှာလေးက တည်တည်တင်းတင်းလေးနှင့် သူ့နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်လည်း မကြည့်ဘဲ ရှောင်နေတာကြောင့် မောင်မောင်ကြီး သူမကိုကြည့်ပြီး အသည်းယားယားကြီး ဖြစ်လာရ သည်။

သူမပုံစံက တုတ်နှင့်နာနာရိုက်ပစ်ချင်စရာ ကလေးဆိုး တစ်ယောက်၏ ဟန်ယန်မျိုး။

“မောင်မောင်ကြီးကို ကိုယ့်ရဲ့တူရင်းသားရင်းလို သဘော ထားလို့ ပြောရဦးမယ်။ သမီးပိုင်ကတော့ အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးဆို တော့ အားလုံးအလိုလိုက်ထားမိတော့ နည်းနည်းဆိုးချင်တယ်။ မောင်မောင်ကြီး မင်းညီမဒဏ်ကို ခံနိုင်ပါ့မလားမသိဘူး”

အပြုံးနှင့် ဝင်ပြောလိုက်သည့် မိခင်ကြီးစကားကြောင့် မောင်မောင်ကြီးမှာ ပိုင်သည် ဒီအိမ်၏အသက်ဆိုတာ နားလည် သွားရသည်။

ပိုင်ဆိုသည့် သူမကတော့ သူမအကြောင်းပြောနေတာ မဟုတ်သည့်အတိုင်း ယခုချိန်ထိ မလှုပ်သေး။

မောင်မောင်ကြီးအကြည့်တွေက သူမထံ စိုက်ခနဲ ရောက်ရှိ သွားရသည်။

သည့်နောက် အကြည့်တည်တည်စူးစူးကြီးနှင့်ကပင်...

“ပိုင်ကြည့်ရတာ အန်တီတို့ပြောသလောက်လည်း ဆိုးမယ်မထင်ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုင်က ကျွန်တော်ညီမဖြစ်သွား ပြီပဲ ကျွန်တော်သည်းခံရမှာပေါ့၊ ဪ ဒါထက် အန်တီတို့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ခွင့်ပန်ပါရစေ”

“ဘာများပါလိမ့်ကွယ်”

“အဟွန်း...တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူးအန်တီ၊ သင်တို့ ပိုင်တို့ဆိုတာ ခု ကျွန်တော်ညီမလေးတွေ ဖြစ်သွားကြပြီမဟုတ်လား အဲဒါ ကျွန်တော်မျက်စိထဲမှာ သင်တို့ ပိုင်တို့ကို အမြင်မတော်လို့ ဆိုဆုံးမစရာရှိတယ်ဆိုလည်း ဆုံးမပါရစေလို့ ခွင့်ပန်ချင်တာပါ”

“ဪကွယ်...ငါ့တူရယ် အန်တီကဘာများလဲလို့ ဒီစကား အန်တီတို့ကို ခွင့်ပန်နေစရာတောင်မလိုပါဘူးကွယ် မင်းညီမတွေကို မင်းကြိုက်သလိုဆုံးမနိုင်တယ်၊ အန်တီတို့ကိုယ်တို့ လည်း မင်းလက်ထဲကို အပ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်တီတို့ဆီက ခုလိုစကားကြားရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆုံးမတဲ့နေရာမှာ လူကြီး တွေကို အားနာစရာမလိုတော့ဘူး၊ အင်း သင်ကတော့ လိမ္မာမဲ့ ချိုးကလေးပါ၊ အဲ ကျွန်တော်ဆုံးမရမှာက ပိုင်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟင်”

“ဆို”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးမျက်နှာတွေ ပြုံးစိန်နှင့် သူ့စကား ဆို သဘောကျသွားရသည်။ သို့သော် အားလုံးထဲတွင် သဘော ကျနိုင်သူက ပိုင်ဖြစ်သည်။

ကြည့်စမ်း...

လူခွစာ။ ဒါ သင်းသက်သက် လူပါးဝတ်။ ယခုမှ အိပ်ပေါ်ရောက်သည့်လူက သူမအပေါ် စကားကို အကြောကြီးနှင့် ပြောလာပါရောလား။

ပိုင်မှာ ခဏချင်းပင် မောင်မောင်ကြီးအပေါ် ပို၍မုန်းသွား သည်။ မုန်းစိတ်တွေနှင့်အတူ ပိုင်၏အောက်နှုတ်ခမ်းသားလေး

ကို သွားချွန်ချွန်လေးနှင့် ဖိကိုက်ကာ မောင်မောင်ကြီးအား မကျေမနပ်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း စိတ်ထဲတွင်လည်း ပိုင်သည် တစ်အိမ်လုံးအပေါ် အမြင်မကြည့်ချင်တော့ပါ။

ဒက်ဒီနှင့်မာမီသည် ဒီလူအပေါ် ဘာကြောင့် အခွင့်အရေးတွေ ဒီလောက်ပေးနေတာပါလိမ့်။ သူစိမ်းလူရွယ်တစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အိမ်မှာ နေခွင့်ပေးရုံမက ကိုယ့်သမီးကို စကားနှင့်စော်ကားနေသည့် ဒီလူကိုပင် အပြစ်မယူဘဲ ခွင့်လွှတ်သလို ဒက်ဒီနှင့်မာမီသည် ပြုံးရယ်နေသေးသည်က ပိုင်၏ဒေါသများ မောင်မောင်ကြီးအပေါ် ပို၍အခဲမကျေချင်စရာပင်။

မကျေနပ်စိတ်တွေနှင့်လည်း ပိုင်သည် မောင်မောင်ကြီးအပေါ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ...

“ဒီမှာလူကြီး ခင်ဗျားဆုံးမတာကို ကျွန်တော်က သည်းမခံနေမယ်ထင်သလား”

“ဟဲ့”

“ဆို”

“သမီး”

ရုတ်တရက် စထင်မှတ်သည့်စကားနှင့် ပက်ခနဲ ပြန်ပြောဆိုက်သည့် ပိုင်စကားကြောင့် လူကြီးများ မျက်နှာပျက်သွားရကာ အနီးတားသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ပိုင်နော်...မောင်မောင်ကြီးကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ အားနာစရာ”

ပိုင်မိခင်မှာ အားနာစွာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ်အန်တီ...သူပြောတတ်သလိုပြောပါစေ၊ လိမ္မာတဲ့ကလေးကို ဆုံးမရမှာက ကျွန်တော်တို့လူကြီးတွေရဲ့အလုပ်ပဲ”

“ဟင်...ခင်ဗျား ခင်ဗျား ပြောနေရင်းနဲ့ ဘာဆုံးမမှာလဲ၊ သွား...သွား ကျွန်တော်ကို ဘာမှဆုံးမစရာမလိုဘူး၊ ခင်ဗျားကြီးကို နှိုးတယ်၊ သွား အဟင်...ဟင်”

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဘယ်သူ့အပြောမျိုးကိုမှ မခံခဲ့ရဘူးသည့်ပိုင် ဒေါသတွေ ဘယ်လောက်ထိ လွန်ကဲသွားရသည်မသိပါ။ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရဟန်နှင့် မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ် ကျဆင်း

လာရပြီးနောက် မောင်မောင်ကြီးအား မကျေမချမ်းကြည့်ကာ
ဧည့်ခန်းထဲမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ သူမ၏ နောက်ကျောပြည့်ပြည့်လေးကို ကြည့်ပြီး
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသူက မောင်မောင်ကြီး။

ဘာရယ်မဟုတ် အသည်းယားယားနှင့် စနောက်သလို
ဆိုလိုက်မိသည့် သူ့စကား သူမအား မျက်ရည်ကျစေရပြီဖြစ်သည်။
ဒီအတွက် မောင်မောင်ကြီးမှာ ပိုင်အား စိတ်ထဲမှနေ တောင်းဖန်
လိုက်မိပါသည်။

□ □ □

နှုတ်ခမ်းပူးပူးလေးကို သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးနှင့်ကိုက်ကာ
ဧည့်ခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက် ကိစ္စတစ်ခု
ကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားသလိုရှိနေသူက ပိုင်။

ပိုင် စဉ်းစားနေမိသည်က မောင်မောင်ကြီးဆိုသည့် လူ့စွာ
အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီး။

သူ့ကိုယ်သူ ဒရိုင်ဘာဆိုကာ လိမ်ညာသွားသည့်
မောင်မောင်ကြီးကို ပိုင်စိတ်ထဲ အစ်မကျေနိုင်ပါ။ တို့အတူ သူ့စကား
တွေကလည်း သူမနားထဲကမထွက်။ မောင်မောင်ကြီးဆိုသည့်လူကို
ပိုင် သိပ်မုန်းပါ၏။ မုန်းသည်မှာ သူမစိတ်ထဲ သတ်မစ်ချင်လောက်
အောင်ဝင်။

ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ပါဟု ဆိုကာ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာ

သွားသည့် အင်ဂျင်နီယာမောင်မောင်ကြီးကို ပိုင်ဘက်က မည်သို့
လက်တုံ့ပြန်ရမည်ကိုလည်း ပိုင် လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်
သည်။

စဉ်းစားနေသည်မှာ အချိန်လေးများပင် သူမအတွက်
မနည်းတော့။ မောင်မောင်ကြီးနှင့်ပိုင်သည် တစ်နေ့က မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ပြီးကတည်းက မတွေ့တော့။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မတွေ့တာထက် မတွေ့နိုင်အောင်
သူမဘက်က ရှောင်နေမည်ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။

သူလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်အလုပ်နှင့်
ကိုယ် ထမင်းစားချိန်မှာလည်း သူမဘက်က ရှောင်နေသည်မို့
မောင်မောင်ကြီးနှင့် သူမ တွေ့နိုင်စရာအကြောင်းမရှိ။

သည်တော့ သူမနှင့်သူ ဘယ်မှာလာဆုံနိုင်မည်လဲ။ မဆုံ
ချင်လို့ ရှောင်နေပေမယ့် ခု မဆုံချင်လို့မရတော့ပါ။

သူမဘက်က သူ့ကိုပြန်၍ လက်တုံ့ပြန်ရမည်မို့ ပိုင်သည်
သူမဘက်က လက်တုံ့ပြန်ရမည့်နည်းလမ်းကိုသာ အသေအချာ
စဉ်းစားနေရသည်။

စောစောက အလိုမကျမှုတွေနှင့်ရှိနေသော ပိုင်မျက်နှာ
ထုလှလေး ရုတ်ခြည်းလင်းလက်သွားရသည်။

ကြည့်စမ်း...

သူမ ဒါကို ဘာလို့နေ့နေရတာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို
မောင်မောင်ကြီးဆိုတာက သူမတို့ကျော့ကွင်းထဲက သားကောင်။

ပိုင်သည် ကျေနပ်သွားရသော အတွေးစိတ်များနှင့်ပင်
သူမ ခြေလှမ်းအစုံသည် မောင်မောင်ကြီး၏ အခန်းဆီသို့။

မောင်မောင်ကြီးအခန်းသည်လည်း သူမတို့လိုပင် အပေါ်
ထပ်မှာပင်ဖြစ်သည်။ သည်တော့ သူမအကြံအတွက် ပို၍လွယ်ကူ
ရသည်ပေါ့။

ခြေကိုဖျော့နင်းကာ ပိုင် မောင်မောင်ကြီးအခန်းထဲဆီသို့
အသာလေး ချောင်းကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်”

ပိုင် မျက်ခုံးလေး ပင့်တက်သွားရသည်။

ဒရိုင်ဘာပါလို့ ပြောသွားသည့် မောင်မောင်ကြီး ခုတော့
လည်း အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ထူထူကြီး ဖတ်လိုပါလားနော်။

ဒါတွေကို သူမကြည့်မရတာ။

လူကို အတည်ပေါက်ကြီးနှင့် ဒရိုင်ဘာပါလို့ ပြောသွားခဲ့
စဉ်က ပိုင်မှာ သူ့ရုပ်သူ့ရည်နှင့် သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပါသေး
သည်။

ခုတော့ ထိုသနားစိတ်ကလည်း သူမရင်ထဲ လွင့်ပျောက်
ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဒရိုင်ဘာပါလို့ ပြောခဲ့သည့် သူသည် စာတွေများ
စွာတတ်ထားပါသည့် ပညာတတ် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံ
မက ဘွဲ့လွန်ကိုပါယူရန် ကြိုးစားနေပါသည့်သူ။

ပိုင်မှာ သူမအား လိမ်ညာရက်သူအဖြစ် မုန်းရုံသာမက
နာကျင်စိတ်များ ရင်ထဲဖြစ်ပေါ်လာရသောအခါ။

ခုချိန် ပိုင်သည် သူမရင်ထဲကအကြံအစည်များကို
လျှော့ထားလိုက်လေသည်။ သူမအနေနှင့်က မလျှော့လိုက်လည်း
မရ။ မောင်မောင်ကြီးဆိုသည့် သူသည် အခန်းထဲဝယ် အမိန့်သား
ကြီး ရှိနေရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၃)

အချိန်မှာရီစက္ကန့်မပြတ် သူမခေါင်းထဲ မောင်မောင်ကြီးနှင့်
ပတ်သက်ကာ အကြံအစည် အမြဲရှိနေခဲ့သော ပိုင်အတွက် ဒီနေ့
သည် သူမအား အခွင့်အရေးကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိစေခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီးအလစ်ကို ချောင်းနေသော ပိုင်
တစ်ယောက် ယခု မောင်မောင်ကြီး အလုပ်သို့သွားသည်နှင့်
သူ့အခန်းထဲသို့ သူမရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပိုင်တစ်ယောက် မောင်မောင်ကြီးအခန်းထဲသို့ ဝင်သည်
ကို တယ်သူမှမသိပါ။ မိဘနှစ်ပါးလုံးသည် အလုပ်သို့သွားပြီဖြစ်
သလို မမသဇင်သည်လည်း အိမ်မှာမရှိ။

ပိုင်သာ ကျောင်းများပိတ်ထားသဖြင့် အိမ်မှာရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ အလုပ်သို့သွားသည်ဆိုပေမယ့် သူ့အခန်းကို သော့ခတ်သွားခြင်းမျိုး မရှိတတ်။ ဒါကပင် ပိုင်ကို အရွှင့်အရေးရစေရခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုင် အခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးကို ပြန်စေ့ထားလိုက်၏။ ရုတ်တရက်ကြည့်ပါက အခန်းထဲတွင် လူမရှိသည့်ပုံစံမျိုး။

က...ပိုင်အကြံ မပိုင်ပေဘူးလား။ ပိုင်ကိုယ်ပိုင် သဘောကျပျစွာ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက် နှစ်ဝင်သွားအောင် ပြုံးလိုက်သည်။

သည်နောက် မောင်မောင်ကြီး အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို မျက်ဝန်းလှလှလေးနှင့် အကြည့်လေးများ စေ့စေ့ဝဲဝဲကြည့်လိုက်သည်။

အင်း...မောင်မောင်ကြီး ဒီလူဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ယောက်ျားလေးနေသည့် အခန်းဆိုပေမယ့် ရှုပ်ပွနေသည်မရှိ။ အခန်းထဲပစ္စည်းတွေက သူ့နေရာနှင့်သူ အားလုံးသပ်သပ်ရပ်ရပ်။

ကြည့်ရတာ မောင်မောင်ကြီးသည် စည်းကမ်းရှိပုံရလေသည်။ မိန်းကလေးဖြစ်သည့် ပိုင်တောင် သူမအခန်းကို သူ့အခန်းလောက် သပ်ရပ်အောင်မထားတတ်။

ပိုင်မှာ တစ်ခန်းလုံးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးနောက် သူမကိုယ်လေးက ကြည့်ပြာရောင်ဖိစွေယာကြီးပေါ်သို့ အိမ်နဲ့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဒါ မောင်မောင်ကြီး အိပ်ရာတဲ့လား။ ဖဲအနားတွန့်ကြီးများ ဝါသည့် ဓမ္မရာနှင့် ဆင်တူ ကြည့်ပြာရောင်ခေါင်းအုံးလှလှကိုကြည့်ပြီး ပိုင် နှာခေါင်းလေး မသိမသာရွံ့လိုက်သည်။

“ဒီလူကြီးက ဒီလိုဆိုတော့လည်း အလှအပကြိုက်တတ်သားပဲ၊ လူကြည့်တော့ အလှအပမကြိုက်သလိုလို၊ မခံစားတတ်သလိုလိုနဲ့၊ ဟွန်း...မုန်းလိုက်တာ”

ခေါင်းအုံးလှလှလေးကို လက်လေးနှင့် ဖြဖွတ်သပ်ရင်း နိုင်စိတ်ထဲ မကျေနပ်သမျှ တီးတိုးဆိုလိုက်လေသည်။

ဆိုရင်းက ပိုင်သည် စိတ်ထဲရှိသမျှ အကြံအစည်ကိုလည်း ထက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရန် သတိရလိုက်သည်မို့ အချိန်မခွဲ

တော့ဘဲ သူမအစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်စရာရှိသည်များကို ခပ်မြန်မြန် လုပ်လိုက်သည်။

သူမစိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း အားလုံး လုပ်ကိုင်ပြီးသည်နှင့်

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့ ဘယ်သူမှမသိလို့၊ ခစ်...ခစ်

ခစ် ငါ့လုပ်ရပ်တွေကို သင်းများသိရင်တော့ ဘယ်လောက်များ ဒေါပွဲလိုက်မလဲမသိဘူး၊ ကောင်းတယ် မှတ်ထား၊ အဲဒါမှ သင်း နောင်ကျင့်မှာ၊ အင်း အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး ငါ့လုပ်တာတွေ များ သိပ်လွန်သွားပြီလား၊ ဆို မလွန်ပါဘူးလေ သင်းတောင်မှ ငါ့ကို ဖြောင်ညှာသေးတာပဲ၊ ခုလုပ်တာလောက်တော့ အသေးအမွှေ ပါပဲ”

ပိုင် သူမကိုယ်သူမ အားပေးရင်း သူမလုပ်ရပ်များအတွက် ကျေနပ်နေတော့သည်။

ပိုင်ဆိုးနေသမျှကို သိအောင်လည်း အိမ်မှာဘယ်သူမှမရှိ အိမ်ဖော်မလေးနှင့် သူမသာရှိလေတော့ ပိုင်အတွက် ဆိုးဖို့အခွင့် အရေး ပိုရနေစေသည်။

တကယ်တမ်း ပိုင်လုပ်ရပ်တွေကို မိဘနှစ်ပါးသာသိပါက

ဘယ်လောက်များ စိတ်ဆိုးလိုက်မည်မသိ။

သိလည်း ပိုင်ဆိုသည့် သူမက သိပ်ပြီးကရုစိုက်သူတော့

ဖြင့် မဟုတ်ပါ။ တစ်အိမ်လုံး၏ ပိုင်းပြီးမြောက်စားခြင်းကို ခံရသူ ဒီပီ ပိုင်ဆိုးနေသည်က မဆန်း။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိန်းကလေးဆိုတာကိုပင် ခပ်ခုခံနေနှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို သူမစိတ်မှာ သူမထင်နေသူလည်းဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း တကယ်တော့ သူမအပြစ်မဟုတ်ပါ။

သစ်ငယ်ကတည်းက သူမကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည့် ပုံစံကြောင့် ယခုလို နှိုးနေရခြင်းဖြစ်သည်။

မာမီသည် မမသဇင်ကို မွေးပြီးနောက် သားယောက်ျား အားလုံး ရူးနေခဲ့ရာ သမီးမိန်းကလေးဖြစ်သည့် ပိုင်ကို ထပ်မွေးပြန် တော့ မာမီသည် အားယုတ်သွားရာမှစပြီး ပိုင်ကို သူမစိတ်ထဲ ခွဲထင်နေသည့် သားယောက်ျားလေးပုံစံအတိုင်း ပုံစံသွင်းခဲ့သည်မို့ ဒီ ယခုလိုယောက်ျားလေးစိတ်၊ ယောက်ျားလေးဟန် ဖြစ်နေသည် မဆန်းတော့ပါပေ။

သူမကြီးလာတော့ မိဘတွေက သူတို့အဖွားကို သူတို့သိ
ကာ ပိုင်အား မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသွင် ပြောင်းပေးကြပေမယ့်
ပိုင်က ပြောင်း၍မရတော့ပါ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲလာသည့်စိတ်က ပိုင့်အတွက်
ကြီးလာတော့ ပြင်ရန်ခက်ခဲသွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ပိုင်သည် သူမလုပ်ချင်တာလုပ်၍ အားရသွားသည်နှင့်
မောင်မောင်ကြီးအခန်းကို တစ်ချက်ပြူးကြည့်လိုက်သည်။

အားလုံး သူ့နေရာနှင့်သူ ခြေရာလက်ရာမပျက်ရှိပြီဆိုမှ
ပိုင်သည်လည်း မောင်မောင်ကြီးအခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

□ □ □

မျက်မှောင်ကြီး အစွမ်းကုန်တွန့်ကြွတ်ကာ မကျေမနပ်နှင့်
တစ်စုံတစ်ရာရယ်ကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေသူက မောင်မောင်ကြီး။

တကယ်တော့ မောင်မောင်ကြီး ထိုသို့စိတ်ဝယ်အလိုမကျ
မကျေမချမ်းဖြစ်နေရသည်ကလည်း အပြစ်တော့မဆိုသာပါ။

သည်အဖြစ်တွေက သူ့အတွက် တစ်ရက်မဟုတ်သလို
နှစ်ရက်သုံးရက်လည်း မကတော့။

ပြောမည်ဆိုလည်း အချိန်တစ်ပတ်အတွင်းကိုပင် ရောက်ရှိ
ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

တစ်ပတ်ဆိုသည့် ဒီအချိန်အတွင်းမှာ မောင်မောင်ကြီး
တစ်ယောက် ရင်ထဲတွင် ခိုးလိုးခုလုနှင့် ဘယ်မျှအခံရခက်စေခဲ့ပါ
သလဲ။

ဒါကိုတော့ မောင်မောင်ကြီး သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ကြည့်လေ သူ့အနေနှင့် ဘယ်လောက်များ အစုံရ ခက်စေရသည့်အဖြစ်များလဲဆိုတာ။

သူ့အခန်းသည် သူထားခဲ့သည့်အတိုင်း အားလုံး ခြေရာ လက်ရာမပျက်ဆိုပေမယ့် အဲ ပျက်နေရသည်က သူ့အဝတ်စီရိတ်မှ သူ့အဝတ်အစားများပင် ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ့အခန်းကို ဘယ်တော့မှ သော့ ခတ်သွားလေ့မရှိသလို သူ့အဝတ်စီရိတ်ကိုလည်း ဒီအတိုင်းပင် သော့ မခတ်ဘဲထားခဲ့တတ်သူဖြစ်သည်။

အဲ ခုတော့ ထိုသော့မခတ်ခြင်းက မောင်မောင်ကြီး၏ ကောင်းကောင်းဒုက္ခရောက်စေရပြီ ဖြစ်သည်။

အစကတော့ မောင်မောင်ကြီးကိုယ်တိုင်က အမှုမဲ့အမှတ် မှီနေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့ အမှုမဲ့အမှတ်မှ နေရဦးမရှိနိုင်တော့ သည့် ရခက်တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်းများလာခဲ့ရသည့် အခါမှ တော့ မောင်မောင်ကြီး ဒီတိုင်းနေ၍မရတော့။

အလုပ်ကပြန်လာလို့ ခဏစားပြီး ရေဗိုးချိုးကာ အံဝံ

အစားလဲမည်လုပ်တိုင်း ဝီရိထဲက သူ့အဝတ်အစားတွေက ကစ်စုံ ဟုတ်တစ်စုံ ပျောက်နေခဲ့သည်မှာ အမြဲလိုပင်ဖြစ်လာရသည်။ ရုတ်တရက်များဆက်လာကာ သူ့သတိထားမိလာတော့ မောင်မောင်ကြီး စဉ်းစားလာရပြီဖြစ်သည်။

တစ်ခန်းလုံးကို သော့မခတ်ဘဲ ထားခဲ့သည်မို့ ပျောက်ခြင်း နှောက် အခန်းထဲရှိ တခြားအစိုးတန်ပစ္စည်းများသာ ပျောက်သင့် သမယ့် ခုတော့ တခြားပစ္စည်းတွေက ဘာတစ်ခုမှ မပျောက်ဘဲ နေသည့် သူ့အဝတ်စီရိတ်က အဝတ်အစားတွေ ဓရွေးပျောက်နေရသည့် အဖြစ်။

သူ့အခန်းထဲ သူ့ခိုးဝင်တယ်လို့ဆိုရအောင်လည်း တခြား နှိပ်စိုးရှိ ဘာပစ္စည်းမှမပျောက်ဘဲ သူ့အဝတ်အစားတွေသာ ရွေး နှောက်နေရသည်။

မောင်မောင်ကြီး ဘယ်လိုပင် စဉ်းစားစဉ်းစား အဖြေက မကောင်းပါလော။

အိမ်မှာရှိသည့် လူအားလုံးကလည်း မိန်းမသားတွေ၊ ဘာတိုင်းသားဆိုလို့ အန်ကယ်တစ်ယောက်သာရှိသည်။

သူ့အဝတ်အစားပျောက်သည့်ကိစ္စတွင် အန်ကယ်လည်း
မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဒါဖြင့် တရားခံသည် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်ပါသည်လဲ။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ထိုအဖြစ်တွေအတွက် ရင်ဝယ်ရှုပ်ထွေး
နောက်ကျိကာ စိတ်မှာ မခံချင်စိတ်တွေနှင့် ဒေါသတွေကလည်း
ဘယ်သူအပေါ်ရယ်မသိ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရတော့သည်။

ခုလည်းကြည့် မောင်မောင်ကြီး အလုပ်က မောမောနှင့်
ဖြန့်လာလို့ ဝီရိုကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့်...

“ဟိုက်... သွားဖြန့်ပြီကွာ”

ကိုယ့်နဖူးကို ကိုယ့်လက်နှင့် ဖျတ်ခနဲရိုက်ကာ မခံချင်စွာ
မောင်မောင်ကြီးသည် မျက်မှောင်ကြီးတွန့်လျက် ခိုလိုက်သည်။

မနက်ကမှ သူ့ကိုယ်တိုင် စီးပူတိုက်ကာထားခဲ့ပါသည်
သူ့အင်္ကျီသည် ယခု ဝီရိုထဲတွင်မရှိတော့။

ဒါ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ရိုးရိုးသားသားမဖြစ်နိုင်တော့။
တစ်ယောက်ယောက်၏ ကြံစည်မှုပင်ဖြစ်တော့သည်။ ထိုသူသည်
ဘယ်သူပါလဲ။

ခက်ပြီ။ အိမ်မှာကလည်း လူစိမ်းဆို၍ ဘယ်သူတစ်ဦး

တစ်ယောက်မှမရှိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်မောင်ကြီး ဒီတစ်ခါတော့
အလျှော့မပေးနိုင်တော့။

တရားခံ ဘယ်သူပဲဖြစ်နေပါစေ ထိုတရားခံကို သူ့အနေနှင့်
အောင်ဖမ်းရမည်သာ။

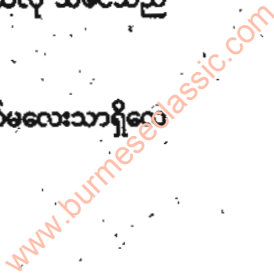
ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ခံရခက်သော အတွေးများနှင့်
မောင်မောင်ကြီးသည် တရားခံကို လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိနိုင်ရန်
ဦးစားလေတော့သည်။

ဒီနေ့တော့ဖြင့် မောင်မောင်ကြီးသည် တရားခံကို လက်ပူး
လက်ကြပ် ဖမ်းမိရန်အတွက် အကောင်အထည် စတော်လေတော့
သည်။

အလုပ်သွားချိန်ရောက်သည်နှင့် မောင်မောင်ကြီးသည်
တိုင်းလိုပင် အလုပ်သို့ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးလိုပင် အစိုးရဝန်ထမ်းအရာရှိများဖြစ်သော
အခြားတစ်ပါးသည်လည်း အလုပ်သို့သွားပြီဖြစ်သလို သစင်သည်
လည်း အလုပ်သို့သွားလေ၏။

“အိမ်မှာကျန်ခဲ့သူဆိုလို့ ပိုင်နှင့် အိမ်ဖော်မလေးသာရှိလေ

သည်။

ပိုင်မှာ မောင်မောင်ကြီး အလုပ်သို့သွားသည်ကို သေချာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးပုံစံက မရွှင်မပျ။ ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု အတွက် စိတ်ရှုပ်နေသလိုပင်။

မျက်နှာကြီးက တည်တင်းမှုန်တည်လျက် စိတ်မှာအလို မကျ ခံစားနေရသလို။

ဟွန်း...ဖြစ်နေလိုက်တာ။ လူ့ခွစာ သူပစ္စည်းလေးပျောက် တာနဲ့ မျက်နှာကြီးက သုန်မှုန်ပြီး ရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့။ အဲဒီမျက်နှာပဲ လက်သီးနဲ့ထိုးပစ်ဖို့ကောင်းတာ။

အလုပ်သို့ထွက် သွားသည် မောင်မောင်ကြီး၏ နောက်ကျောမြင့်မြင့်မားမားကြီးကို ကြည့်ပြီး ပိုင် သူမအခန်းထဲက နေ ထိုစကားများကို ဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုင် မကျေမနပ်ဆိုနေသမျှ စကားများကို မောင်မောင်ကြီး သည် မသိပါ။

သူအတွေးထဲရှိနေသည်က သူ့အခန်းထဲက ပစ္စည်းများကို

နီးယူနေသည့် တရားခံကို ဖမ်းမိရန်သာဖြစ်သည်။ ဒီနေ့တော့ဖြင့် သူ့နီးကို လက်ပူးလက်ကြပ် အမိဖမ်းရတော့မည်ဟု အတွေးဖြင့် မောင်မောင်ကြီး ကျေနပ်ပြီးတွေ့နှင့် ပြုံးမိသလို။

တစ်ဖက်က ပိုင်မှာလည်း ထုံးစံအတိုင်း အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပြီဆို သူမလုပ်နေကျလုပ်ငန်းကို စလေတော့သည်။

ထိုကားတခြားမဟုတ်။ မောင်မောင်ကြီးအခန်းထဲက ပစ္စည်းများ ထုံးစံအတိုင်း ယူရန်ပင်ဖြစ်တော့၏။

ပိုင်သည် သူမလုပ်နေကျထုံးစံအတိုင်းပင် မောင်မောင်ကြီး အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးကို ပြန်စောထားလိုက်သည်။ သည်နောက် သူမခြေလှမ်းများက အဝတ်စီရိုကြီးဆီသို့။

ပိုင်သည် အဝတ်စီရိုကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မျက်နှာလေးပင့်ကာ ပိုင် အံ့ဩသွားရ၏။

ဘုရားရေ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

လူ့ခွစာ၏ အဝတ်အစားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။

ပိုင်မှာ သူမထင်ထားသလို မောင်မောင်ကြီး အဝတ်စီရိုထဲတွင်

ဘာအဝတ်အစားမှ မတွေ့ရသောအခါ မျက်ခုံးလေး ကုပ်ကွေးသွားရသည်။

သူမထင်ထားသလို ဖြစ်မလာသောအခါ ပိုင် မျက်နှာ လှလှလေးမှာ စူတင်းတင်းလေးဖြစ်သွားသည်။

“လူခွစာကြီး...သူပစ္စည်းတွေ နှချောပြီး ဘယ်သွားထားလဲမသိဘူး”

ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိပြောရင်း ပိုင်သည် အဝတ်စီရိကြီးကို ပြန်အပိတ်...

“ကဲ မင်းဘယ်ပြေးမလဲ”

“လာစမ်း”

“အခုမှ”

“အို”

နောက်ပါးစိမှ ရတ်ခြည်းဆိုသလို ပိုင်ကိုယ်လုံးလေးအား ဖမ်းချုပ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ပိုင်မှာ သူမကိုယ်သူမ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အလဲအပြုပြီနှင့်ပင် သူမတစ်ကိုယ်လုံး ရင်ခွင်ကျယ် နွေးနွေးကြီးထဲသို့ ကျသွားရုံမက အရိန်နှင့် နှစ်ဦးသား မထိန်းနိုင်

တော့ဘဲ အနီးရှိ ခုတင်ကြီးပေါ်သို့ နှစ်ဦးသား ဖြိုယိုင်ကျသွားရလေတော့သည်။

“အို...အို”

“ဖယ်...ဖယ်”

“လွတ်”

“လွတ်”

မွန်းကြပ်သွားရသော အတွေ့အထိများနှင့်အတူ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းကြပ်စွာ သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ထားမှုတို့ကြောင့် နိုင်မှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုတွေနှင့် ရင်တစ်ခုလုံး နွေးလျှလို့က်ဖို့ သွားရသည်။

သည်နောက် တင်းကြပ်လွန်းသည့် အပွေ့အဖော်များ ကြားမှာ ပိုင်မှာ သူမကိုယ်လေးကို ဇွတ်ရုန်းကန်ထွက်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် အင်အားချင်းကမမျှပါပေ။

မြဲမြဲစွာ ပွေ့ဖက်ထားသည့် တင်းကြပ်လွန်းသည့် အပွေ့အဖော်များကြားတွင် သူမကိုယ်လေးမှာ ရုန်းလေ့မခံလေနှင့် ရင်ခွင်ချယ်နွေးနွေးကြီးထဲတွင် သူမကိုယ်လေးမှာ လှုပ်မရပါပေ။

တစ်စထက်တစ်စ ရင်ခွင်ကျယ်နွေးနွေးကြီးထဲတွင် နစ်မြုပ်မတတ်ရှိနေသော ပိုင်မှာ ရဲဝန်ခြိမ်းနေရသော မျက်နှာလေး နှင့် ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ ရှက်ရွံ့စိတ်တွေ ပိုလာရပြီး...

“လွတ်နော်...လွတ်ဆိုတာ တယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

မျက်နှာလေးက ခပ်လွဲလွဲနှင့်ပင် သူမအား ချုပ်ကိုင်ထား သူသည် ဘယ်သူဆိုတာ မသိသေးသည့် ပိုင်မှာ သူမမျက်နှာလေး ကို တည့်မတ်အောင် ကြိုးစားရင်းက မေးလိုက်သည်။

သူမမျက်နှာလေးသည် ထိုသူရှိရာသို့ တည့်မတ်သွားချိန် မှာတော့...

“ဟင်”

ပိုင်မှာ မထင်မှတ်သည့်လူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩ သွားရသလို မျက်နှာလှလှလေးမှာလည်း ရှက်ရွံ့မှုတွေနှင့် ခဲဝ တောက်သွားရသည်။

“ခင်ဗျား”

“ဘာလုပ်”

“အို”

ပိုင်အား စကားပြောခွင့်မပေးပါတော့။ ပိုင်မျက်နှာလေး ထက်သို့ ကျရောက်လာသည့် မောင်မောင်ကြီးထံမှ အနမ်းများက သူမမျက်နှာလှလှလေးထက် သည်းသည်းလှုပ်။

ကြမ်းဖျူလိုက်ပုံသော အနမ်းများနှင့် အတွေ့ထူးတို့အောက် တွင် ပိုင် ရုတ်ခြည်းတော့ အသက်ရှူများ မှားယွင်းသွားရလေ သည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ဘယ်လိုပင်နေပါစေ အပျိုစင် အပျိုသွေးလေးတစ်ယောက်မို့ ပိုင်တစ်သက် တစ်ခါမှ အတွေ့ကြုံဘူးသော အတွေ့ထူးထူးအောက်တွင် ပိုင်ခမျာ အသိနှင့် နှိပ်မကပ်နိုင်တော့သလို။

လူက ထူထူပူပူနှင့် မူးမေ့မေ့ပင် ဖြစ်ချင်သွားရသည်။ သို့ပေမယ့် ပိုင်ဆိုတာ အမြဲသတိရှိနေသည့် မိန်းကလေး။ နှိပ်ဖို့နွေးလှသော ခံစားမှုများကို ဖယ်ရှားရင်း ပိုင်အသိနှင့်ကိုယ် ခပ်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သည်အောက် အင်အားရှိသမျှ မောင်မောင်ကြီးရင်ခွင်

ကျယ်အောက်မှာ သူမကိုယ်လေးကို ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်ပြီး သူမ
မျက်နှာလေးက သူ့ကိုမောအကြည့်...

“အို”

ရှက်ရွံ့မှုတွေ ပါသွားရပြန်၏။

ပိုင်မှာ မျက်ဝန်းချင်းပင်ဆုံအောင် မကြည့်တော့ဘဲ ပြာစေ
သွားရသော မျက်ဝန်းလေးကို ယောင်ရမ်းကာ ခြိတ်ချလိုက်လေ
သည်။

ပြီးနောက် တုန်ခါနေသောအသံလေးဖြင့်...

“ခင်ဗျား...ခင်ဗျားကြီး ဒါ၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ လွတ်
ကျွန်တော့်ကိုလွတ်”

ရှက်စိတ်တွေနှင့် ပိုင်အသံမှာ သိသိသာသာပင် တုန်ခါ
နေရသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း လှုပ်ရှားမှုတွေက ဘာမြန်ဆန်သလား
မမေးနှင့်။

သူ့ကိုယ်တိုင် သူမအား လက်ပူးလက်ကြပ်နှယ် ဒိသွား
ရသည်မို့ ပိုင်မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် မျက်နှာလေးပျက်ချရ
တော့သည်။

ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်တွေနှင့်မို့လည်း ပိုင် မျက်ဝန်း
လေး မဖွင့်ပါလေတော့။

“ဟိတ်...ဒီမှာ တို့ကိုကြည့်ပါဦး”

ကြည့်ပါဦးတဲ့လေ။ ပိုင် ဘယ်လို သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရ
တာတဲ့လဲ။ ပိုင်မှာ မျက်ဝန်းလေးအနံ့ကို ပို၍ခိုက်ပစ်လိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ သူမအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ပို၍သဘော၊
ထူးသွားရပြီး...

“ချာတိတ်...ဒီမှာ တို့ပြောတာ ကြားလား၊ တို့ကိုကြည့်
ခမ်းဆိုတာ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

ပိုင် ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းခါပစ်လိုက်သည်။

ထိုခါ မောင်မောင်ကြီးမှာ သူမ၏ကလေးဆန်မှုအတွက်
နှုတ်နှုတ်မြိုက်မြိုက်ကြီး ပြုံးလိုက်ကာ...

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း ကြည့်ပါဦးကွာ တို့က
အိမ်ထဲထဲဝင်တာ ဘယ်သူများလဲလို့ တခြားတစ်ယောက်ထင်
တာ ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ ချာတိတ်ဖြစ်နေတာကိုး”

ပိုင် အသက်မရှုရဲပါတော့။ ရှက်လွန်းသဖြင့် နေရာမှာ တင် လဲသေပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ပိုင်အဖြစ်က ရှက်၍သေဖို့သာ စကောင်းတော့သည့်အဖြစ်။

ရှက်စိတ်တွေနှင့် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာရသောပိုင် မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စတွေက ပါးပြင်ထက် တစ်ပေါက်ချင်းလိမ့် ဆင်းကျလာလေသည်။

“ဟာ...ဟိတ် ချာတိတ်မငိုနဲ့လေကွာ”

“အို...ဖယ်ပါ”

“လွတ်...ကျွန်တော့်ကိုလွတ်ဆိုတာ”

သူမပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်စများကို သူမပါးပြင်ဆွေ ချောနှင့် ဗယ်ရှားပွတ်သတ်လာတော့ ပိုင်မျက်နှာလေး ရဲဝသွားရ ပြီး သူ့လက်မှရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ဒါကိုသိပါသည်။ သိ၍လည်း ပိုင်ကိုယ်လေးကို လွတ်မပေးဘဲ သူ့လက်အနံနှင့် တင်းတင်းကြပ် ပြွေဖက်ထားလိုက်ပြီး...

“ချာတိတ်”

“ဟင့်အင်း”

သူမမျက်နှာလေးထက် ဝဲကပ်လာသော မောင်မောင်ကြီး မျက်နှာကို ဖယ်ရှားတိမ်းရှောင်လိုက်ရင်း ပိုင်သည် အင်အားရှိသမျှ ခုခံနိုင်ထဲက ရုန်းထွက်ကာ သူ့အနားက ထွက်ပြေးမည်အပြု...

“ချာတိတ်ရယ်”

“အို”

ခေါ်သံမွှေးမွှေးကြီးနှင့်အတူ ပိုင်ကိုယ်လေးမှာ မောင်မောင် ကြီးရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ပစ်ကျသွားရပြန်လေ၏။

“မောင်မောင်ကြီး...ခင်ဗျားနော် လွတ်”

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟို...ကျွန်တော့်ဘာသာ ဘယ်သွားသွား ခင်ဗျား ခုခံလား”

“အဟွန်း...မင်းပြောတာ အရင်ကမဟုတ်ပေမယ့် အခု သွားပြီ”

“ဟင်”

သူ့စကားကို ပိုင်သည် နားမလည်သလို မျက်ဝန်းလေး

ပြုံးကာ ကြည့်လိုက်တော့ မောင်မောင်ကြီးမှာ တည်ကြည်စွာ
သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ပိုင်းအား တစ်ခွက်ခက်ခက်ပေးစိုက်ကြည့်
ပြီး...

“ချာတိတ်”

ပိုင်မထူး။ ကြည်စင်တောက်ပသော မျက်ဝန်းပြာကြွ
သာ အကြည့်လှလျက် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

သူမ၏ ထိုပုံစံက မောင်မောင်ကြီးကို မချင့်မရဲဖြစ်
လေသည်။

မချင့်မရဲစိတ်တွေနှင့် မောင်မောင်ကြီးသည် ပိုင်ကိုယ်
အား ဖျစ်ညှစ်လိုက်တော့...

“ခင်ဗျားနော်”

“ပိုင်”

“ဖယ်...ကျွန်တော်သွားမယ်”

“မသွားရဘူး”

“ဘာဗျ”

“ပိုင်ကို မောင့်အနားက သွားခွင့်မပြုနိုင်သေးဘူး”

ဘုရားရေ။

ပိုင် မျက်ဝန်းပြုံးကျယ်ကာ ထိတ်လန့်သွားရသည်။

မောင်မောင်ကြီး ဒီလူ သူမကို ဘာတွေပြောနေသည်လဲ။

သေချာသည်ကတော့ သူမကားတွေသည် သူမအတွက်

သွေးဗျက်ထိတ်လန့်ချင်စရာပင် ဖြစ်တော့သည်။

“ပိုင်”

“ခင်ဗျားနော်...ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ။

သွား သွား ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အနားက ထွက်သွား”

ရုန်းထွက်လို့မရပေမယ့် ပိုင်သည် သူ့လက်တွင်းက ရုိုင်

သမျှ ရုန်းထွက်ကာ မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“မောင်မောင်ကြီးမှာ စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းစိုစို စူးစူး

ထက်လက်ကြီးတွေနှင့် ပိုင်းအား စိုက်ကြည့်လာပြီး...”

“မောင့်စကားကို ပိုင် သေချာနားထောင်ပါ။ ပိုင်ကို

ခေါင်ချစ်တယ်”

“ဗျာ”

အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ပိုင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြစ်သွား

သည်။ သူတံက သူမလုံးဝမထင်ထားသည့်စကား။
 မောင်မောင်ကြီး သူမကိုချစ်သည်တဲ့လား။
 ပိုင်မှာ ကြောက်ရိပ်ပိုင်းသော မျက်ဝန်းကြီးတွေနှင့်
 မောင်မောင်ကြီးအား ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။
 ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ အကြည့်ချင်း
 ဆုံသွားရသည်။

တဒိတ်ဒိတ်ခန့်သွားရသော ရင်ခန့်သံတွေနှင့်အတူ ပိုင်
 သည် သူမအကြည့်များကို လွှဲလိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျား...ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ချစ်ရိပ်ပြည့်နေသော အကြည့်တွေနှင့် မျက်ဝန်းကြီး
 ရှောင်ဖယ်ရင်း ပိုင်ပြောလိုက်တော့ မောင်မောင်ကြီးမှာ ချစ်သူ
 အပေါ် အချစ်ပိုတိုးသွားရပြီး...

“မောင်ပြောနေတာ ပိုင်ကိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေအား
 တကယ်ပါပိုင် မောင် ပိုင်ကိုချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

“အို...အို”

“မောင်မောင်ကြီး”

“ခင်ဗျား”

အနမ်းကြမ်းတွေ သူမမျက်နှာလေးထက် ရောက်ရှိလာရ
 ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ အနမ်းတွေက သူမရင်ထဲ နှလုံးသားထဲ
 ချောက်သွားရသည့်အထိပင်။

အနမ်းတွေ အတန်ကြာရှည်ကြာသွားရသည်နှင့်...

“ပိုင် မောင့်ကိုပြောစမ်း၊ ဘာကြောင့် ပိုင် အခုလိုလုပ်ရ
 တယ်ဆိုတာ”

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ပိုင် တင်းတင်းစေ့စေ့လိုက်လေ
 သည်။ သည်နောက် တင်းမာသောလေသံလေးဖြင့်...

“မုန်းလို့”

“ဘာ”

“မုန်းလို့...ခင်ဗျားကြီးကို သိပ်မုန်းလို့”

မောင်မောင်ကြီး၏ ထူထဲသော မျက်နှာနှစ်ဖက်သည်
 အလယ်သို့ရောက်မတတ် ထိဆက်သွားရသည်။

“မောင့်ကိုမုန်းလို့ ဟုတ်လား”

သူမစကားကို နားမလည်သလို မောင်မောင်ကြီး ထပ်မေးလိုက်သည်။

ပိုင်မှာ မျက်တောင်ရှည်ကြီးကို စင်းချလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကိုမုန်းလို့”

“အဟွန်း... ပြောစမ်းပါဦးဗျာ မောင့်ကို ပိုင် ဘာကြောင့် မုန်းရတာလဲဆိုတာ”

မျက်ဝန်းစူးစူးတောက်တောက်လေးက ဖျတ်ခနဲ သူ့ထံကို ရောက်ရှိလာပြီ...

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလိမ်ညာခဲ့လဲ”

“ဘာရယ်... မောင်က ပိုင်ကို လိမ်ညာခဲ့တယ်”

“ခင်ဗျား ဘာအခုမှ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေရတာလား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ပါလား ခင်ဗျားလိမ်ညာခဲ့တာ မေ့နေပြီလား”

“အင်း... မေ့နေပြီ”

“ခင်ဗျားနော်”

ပိုင်မှာ သူ့စကားကြောင့် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားရသည်။

မောင်မောင်ကြီး အပြုံးနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး...

“အဟွန်း... အလကားစတာပါဗျာ၊ ကြည့်စမ်း ပိုင်က

အဖို့ကို ဒါကြောင့်မုန်းနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ညာတဲ့လူဆို ကျွန်တော်မုန်းတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို နောက်မော့ဦးမညာတော့ဘူးဆိုရင်

”

“အို”

သူ့စကားက ဘာလိုလိုနို့ ပိုင်မျက်နှာလေး ရဲပသွားရ

”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ”

“နောက်မညာတော့ဘူးဆို ပိုင် မောင့်ကိုချစ်မှာလား

”

ပိုင်ရင်ခုန်သံတွေမြန်ပြီးရင်း မြန်နေရတော့သည်။

မောင်မောင်ကြီး ဒီလူကို သူမ ဒီလောက်ထိ စကားတတ်လိမ့်မည်

”

အထင်ခဲ့ပါ။ ခုတော့ သူမအထင်နှင့် တခြားစီ စကားတွေတတ်နေပါ

ရောလား။ ပိုင် သူ့မျက်နှာချောချောကြီးကို မကြည့်ရဲတော့။

ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေနှင့်သာ ရှိနေသော ပိုင် ကြာရင် ခက်ရချည်ရဲ့ဟူသော ရှက်စိတ်ဖြာသော အတွေးလေးနှင့် သူ့ကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲကသာ ဇွတ်တိုးရုန်းထွက်နေမိတော့သည်။

သူမရုန်းလေ မောင်မောင်ကြီးမှာ တိုးဖက်လေမို့ ပိုင် မျက်နှာလေး မဲ့နေရပြီဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ကြည်စင်သော မျက်နှာလေးနှင့် အထွေထွေပိုင်ဆိုင်ထားသော ပိုင်၏ ဖူးဥနထွေးဝင်းမွတ်နေရသော အထွေမျှားကို ရင်သိမ့်တုန်စွာ တစ်ခုံစီခုံကြည့်ရင်း ရင်တွေခုန်နေရသေး ဖြစ်သည်။

ချစ်လိုက်တာ။ သိပ်ချစ်တာပဲဆိုသည့် စကားများကို ရင်နှုတ်အခါခါဆိုဖြစ်သလို နှုတ်ကလည်း ဖွင့်မပြောဘဲမနေနိုင်စွာ။

“သိပ်ချစ်တာပဲပိုင်ရယ်၊ အရမ်းချစ်တာပဲ၊ ချစ်တယ်ဗွာ”

“ချစ်တယ်”

နူးညံ့သောချစ်စကားတွေနှင့်အတူ မောင်မောင်ကြီးသည် သူ့ရင်ထဲက ပေါက်ကွဲလာသည့် ချစ်စိတ်များကို မထိန်းချုပ်နိုင်

တော့သလို ပိုင်ကိုယ်ရွေးရွေးအိအိလေးကို သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ခပ်တင်းတင်းသိုင်းပွေဖက်ထားလိုက်ရုံမက ညင်သာနူးညံ့သည့် အနမ်းများကလည်း ပိုင်မျက်နှာလှလှလေးထက်မှတစ်ဆင့် ပိုင် တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ကျရောက်နေရတော့သည်။

“အို...မောင်မောင်ကြီး ဘာလုပ်၊ အို လွှတ်ပါ၊ လွှတ်ဆို”

ငြင်းဆန်သံဆိုနေသည့် ပိုင်နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာကို မောင်မောင်ကြီးသည် ရွေးထွေးနူးညံ့စွာ ပိတ်လိုက်လေသည်။

“မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ပိုင်ရယ်၊ မောင် ပိုင်ကို လိမ်ညာခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုင်ကို ချစ်စနိုးနိုး မောင်စခိုအောက်ခိုမိတာပါ။ အဲဒီအတွက် ပိုင်ကျေနပ်အောင် မောင်ဘယ်လိုတောင်းပန် ပြောပြော အားလုံး ပိုင်ကျေနပ်တဲ့အထိ ဖြစ်စေရမယ်၊ ပိုင်ဘက်က မောင့်ကိုချစ်ဖို့ပဲလိုတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ပိုင် မျက်နှာလေး နီဖြန်းသွားရ၏။ သည်လူတော့ သေတော့မှာပဲ။ သူမကို ဘာစကားတွေ တောပြောနေတာပါလိမ့်။ ပိုင် မုန်းမုန်းနှင့် မောင်မောင်ကြီးအား

မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ဟေး...ဘာလို့ တို့ကို မျက်စောင်းထိုးရတာလဲကွ၊ ပိုင်ရဲ့ အဲဒီမျက်စောင်းလေးက မောင့်ရင်ကို ဘယ်လောက်ထိသွားတယ်မှတ်လဲ၊ အဟွန်း ပိုင်ရယ် သိပ်ချစ်တာပဲဗျာ”

ပြောရင်းက ပိုင်ကိုယ်လေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ဟန်ပြင်တော့ ပိုင်သည် သူမကိုယ်လေးကို ရှောင်ထွက်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား...ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာထင်နေလို့ ဒီစကား တွေပြောနေတာလဲ၊ ဖယ် ကျွန်တော်သွားမယ်၊ ခင်ဗျားအပြုအမူ တွေ သိပ်လွန်နေပြီဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်လည်း သတိထားဦး”

မျက်နှာလှလှလေးကို အစွမ်းကုန်စုတင်းကာ ရဲတောက်နေသော မျက်နှာလေးနှင့် ပိုင်သည် ပြောပြီး သူ့အားရှောင်ကွင်းကာ အခန်းကဲမှထွက်သွားရန်အပြင်...

“ပိုင်”

“ဟာ...ခင်ဗျား”

“ကဲ”

“ဟာ...ဟိတ်”

အဖြစ်အပျက်လေးတွေက မြန်ဆန်သွားရသည်။ မောင်မောင်ကြီးမှာ သူ့အနားက ထွက်ခွာရန်ပြင်နေသည့် ပိုင်လက်လေးကိုအဆွဲ ပိုင်ကလည်း သူမအပေါ် ဒီလိုမျိုး ပိုင်စိုးပိုင်နင်း နှိပ်စက်မလားဆိုကာ မောင်မောင်ကြီးအား သူမလက်သီးဆုပ်လေး နှုတ်နှင့် ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် လှမ်း၍အထိုး မောင်မောင်ကြီးမှာ နှုတ်တိမ်းလိုက်တာ...

“ပိုင်ရယ်...ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွာ၊ ပိုင်ကိုချစ်တဲ့ သူမကလေးကို ပိုင် ဒီလိုပဲလုပ်ရလားကွာ”

“ဘာချစ်တဲ့လူလဲ၊ ခင်ဗျားကြီးနော် စကားကို ဆင်ခြင်ပြီး ခင်ဗျားအခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာရောသိရဲ့လား”

“ဟောဗျာ...သိတာပေါ့ဗျာ၊ သိတာမှ မောင်သိပ်ချစ်တဲ့ သူမကို မောင့်ရင်ထဲမှာ ခွဲနေအောင်ကိုသိတာ”

“ဟာ...တော်...တော် ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတာ ကိုတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ခင်ဗျား တော်ဗျာ”

အပြုံးလွန်လွန်နှင့် အတည်ပေါက်ကြီးပြောလိုက်သည့် မောင်မောင်ကြီး၏ ချစ်စကားတွေက အပျိုစင် အပျိုရိုင်းလေး

ပိုင်ကို တုန်လှုပ်သွားစေရသည်။

“ပိုင် ပြောစမ်းပါ။ မောင့်ကို ခုလိုမျိုးဒုက္ခပေးတာ ပိုင် ကျေနပ်သွားပြီလားဆိုတာ”

“မကျေနပ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ခင်ဗျားမို့ ဒီစကားမေးရတယ်ဆိုသည့် စကားကိုတော့ ပိုင် ဖွင့်မပြောရဲတော့ပါ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက် ကာ ပြောရန်သတ္တိလည်း သူမတွင်မရှိ။ အပျိုစင်နှုတ်ဆွေးလေး တစ်ယောက်အနေနှင့် သူ့ရှေ့မှာ ဒီလိုစကားမျိုး သူမဘယ်လိုပြော ရဲပါ့မည်လဲလော။

သို့ပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာတော့ မောင်မောင်ကြီးဆိုသည့် ဒီလူအပေါ် နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ပါ။

ကိုယ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ပြုမူပြောဆိုနေထိုင် သည်ဆိုပေမယ့် ပိုင် ဘဝတစ်သက်မှာ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျား လေးတစ်ယောက်နဲ့မှ ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုပြုမူနေထိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့။ ယုတ်စွအဆုံး သူမသိပ်ခင်ပါသည်ဆိုတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း

ဦးမောင်နှင့်ပင် ပိုင် ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေဖြစ်ခဲ့။

ခုတော့ မောင်မောင်ကြီးဆိုသည့် သူနှင့်တွေ့မှ ပိုင် အပျို စင်လေးခမျာ သူ့ရင်ခွင် သူ့အနမ်းကြမ်းများအောက်မှာ မရုန်းသာ ဆွေနှံသာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖွန်းကြပ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

သူစိတ်ရှိတိုင်း ပြုမူနမ်းရှိက်ခဲ့သမျှ ပိုင်မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တွင် လွန်လူးရုန်းထွက်၍ မရနိုင်ခဲ့။

ထိုအဖြစ်က ပိုင်နှလုံးသားနှုတ်ကို အပ်အစင်းပေါင်းများစွာ နှင့် အထိုးဆွခံရသလို နာကျင်ခဲ့ရပြန်သည်။

သူမအဖြစ်က သူ့လက်ခုပ်ထဲကရေလို ဖြစ်နေရသည့် အဖြစ်။ ခုချိန် သူမအတွက် ကယ်သူကလည်း ဝေးနေခဲ့ပြီ။

ရင်မှာ နာကျင်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းတွေ ပြည့်နေပေမယ့် သူ့အားက သူမရှောင်ထွက်ဖို့လည်း မလွယ်ကူပြန်။

ရင်ထဲမှာတော့ သူ့အပေါ် အမုန်းဟာနှင့်။

“ပိုင်...မောင့်ကို စကားပြောပါဦး”

“အို...ကျွန်တော်က ဘာပြောရမှာလဲ”

“ပိုင်ဘက်က မောင့်ကို ပြောစရာစကားမရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...မရှိဘူး”

“အဟွန်း...ကောင်းပြီလေ၊ ပိုင့်ဘက်က မရှိရင် မောင်
ပြောတာပဲ၊ ပိုင် နားထောင်တော့”

“ဟင်”

ပိုင်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တွန့်တွန့်သွားရသည်။ မောင်
မောင်ကြီး သူမကို ဘာစကားတွေများ ပြောဦးမလို့ပါလိမ့်။

သူ ပိုက်ကွန်ထဲကို တိုးဝင်မိတာ သူမအမှားမို့ ပိုင်သည်
ကြောက်ရိပ်ပိုင်းသော မျက်ဝန်းများနှင့် မောင်မောင်ကြီးကို ကြည့်
လိုက်တော့ မောင်မောင်ကြီးမှာ သူမအကြည့်ကို သဘောကျသွား
ရသလို နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကို ခပ်ကွေးကွေးဖြစ်အောင် ပြုံးလိုက်
ရင်း

“ပိုင်ကြည့်ရတာ မောင်ကိုကြောက်နေသလိုပဲ၊ ဟုတ်အား
ပိုင် မောင်ကိုကြောက်နေတာလား”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမခမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော်
သွားပါရစေတော့”

“ပိုင်လို့ မောင် လုံးဝထင်မထားခဲ့ဘူး၊ မောင်

မောင်အခန်းထဲကို ဝင်စဉ်သူဟာ တခြားတစ်ယောက်လို့ ထင်ထား
တာ၊ အဟွန်း...ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ပိုင်ဖြစ်နေတော့ မောင်
အံ့ဩရပြန်ရော”

ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ပိုင် မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် စကား
ပြန်မပြောရဲအောင် ရှိနေရသည်။

ရဲပနေသော မျက်နှာလေးနှင့် အရှက်လွန်နေရသော ချစ်သူ
လေး၏ ရှက်သွေးဖြာနေဟန်ကို မောင်မောင်ကြီး ချစ်ခြင်းများစွာ
နှင့် ကြည့်ရင်း

“ပိုင်ရယ်...သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ၊ ခေါင်းက ဘာလို့ငုံထား
ရတာလဲ၊ မော့စမ်းပါဦး၊ ပိုင်မျက်နှာလှလှလေးကို မောင် ကြည့်
ပါရစေ”

ပြောလည်းပြော သူမမျက်နှာလေးကို အတင်းဆွဲမော့နေ
သော ပိုင်သည် ရှက်ရှက်နှင့် သူလက်များ ဖယ်ရှားပုတ်ထုတ်
ဖစ်လိုက်သည်။

“လက်ကြီးက ဖယ်စမ်းပါ၊ ဒါ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို
အနိုင်ကျင့်နေတာပဲ”

“ဟာကွာ...ပြောတော့မယ်၊ ဘယ်နှယ် မောင်က ပိုင်ကို အနိုင်ကျင့်ရမှာလဲ၊ ပိုင်ကို အနိုင်ကျင့်ဖို့ဆိုတာ မောင် စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မရှိဘူး၊ မောင်စိတ်ကူးထဲမှာရှိနေတာ ပိုင်ကိုချစ်ဖို့ပဲ”

“အို”

အပြောရဲသလောက် အကြည့်ရဲလွန်းသော လူ့ခွစာကို ပိုင် လျှော့မတွက်ရဲတော့ပါ။ လူကြည့်တော့ ရိုးပုံရိုးလက်နှင့် ရှိသည့်လူက ခုတော့လည်း ချစ်စကားအနုအရွလေးတွေကို ပြောတတ်လွန်းသည်မှာ လူ့ခွစာမှ ဟုတ်ပါလေစေပင်။

ရင်မှာ အတွေးစကားတွေသာ ဆိုဖြစ်နေပေမယ့် လက်တွေ့မှာမူ ပိုင် ရှက်စိတ်တွေနှင့် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲ။

“မောင်ရဲ့ပိုင်”

ပါးဖြင်နုနုနားကပ်ကာ ခေါ်လိုက်သည့် သူ့စကားသံကြောင့် ပိုင်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးလေးများပင် ထဲသွားရသည်။

“ခင်ဗျားနော်...ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“အဟွန်း မောင်ရဲ့ပိုင်လို့လေ”

“တော် ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုခေါ်စရာ လို့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က ဘာပတ်သက်လို့လဲ”

မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ပိုင်ရန်တွေ့ပစ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ကြီးကတော့ အပြုံးမပျက်။

“မောင်ဘက်ကပိုင်ကို ပတ်သက်နေပြီလေ”

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျား ... သွား”

သွားဆိုပေမယ့် သူ့ကိုယ်ကြီးက သူမနားက မရွေ့ပါ။ နိုင်သာ သူ့ရင်ခွင်ထဲကလည်း ရုန်းထွက်မရ။ ရှက်ဒေါသတွေကလည်း ဖြစ်ရနှင့် စောရွေးလေးများပျံလာရသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး မောင်အလတ်အစားတွေယူပြီး ပိုင်ဘာ ချုပ်လဲဆိုတာ”

“ဟင်”

ကိုယ်အပြစ်နှင့်ကိုယ်ဆိုကာ ရှက်ဒေါသတွေဖြစ်နေပါသည်။ ထိုစကားစကိုပင် ထပ်ပြီးမေးနေသော မောင်မောင်ကြီးကို နိုင် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်တော့ပါ။

သူမဒီလို ငြိမ်နေပြန်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီးမှာ အေး

ရခက်နေသလို မချင့်မရစ်တံနှင့် ပိုင်ကိုယ်လေးကို တိုးညှစ်ဖမ်း
လိုက်ပြီး-

“ပိုင် မောင်မေးနေတယ်လေ”

“ဘာလဲ”

“ပိုင် ဘာအကြံရှိလို့ မောင်ကို ဒီလိုလုပ်ရတာလဲဆိုတာ”

“ဒီမှာ မောင်မောင်ကြီး”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျားစကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပြောပါ”

“မောင်က ဘာလို့ဆင်ခြင်ပြောရမှာလဲ”

“အခုလိုမျိုး မောင် မောင်လို့ ပြောနေတာမျိုးကိုပေါ့”

“ဟောဗျာ”

“အဟွန်း ... ဟွန်း ... ဟွန်း”

“ခင်ဗျားနော် မရယ်နဲ့”

“လွတ်”

ပိုင်မှာ သူမစကားကို ဒီလိုရယ်ရယ်မလားဆိုကာ

မလဲ ရှက်စိတ်တိုတိုနှင့် မောင်မောင်ကြီး ရင်ဘတ်ကို သူမလေး

ဆုပ်နှုန်းလေးများနှင့် ထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ .. ပိုင်တာလို့ လူ့ကိုရိုက်ရတာလဲကွ။ မောင်
အဝတ်အစားတွေကို မောင် မသိအောင် ယူတာကပိုင်လေးကွာ”

“မောင်မောင်ကြီး”

ရှက်ဒေါသတွေနှင့် ပိုင်စိတ်တိုစွာ ဆော်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီးမှာ ငြိမ်သွားလေသည်။

သူငြိမ်သွားပေမယ့် ပိုင်ဒေါသတွေကတော့ မငြိမ်သေး

ပါ။ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်နှင့် သူမကိုချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက်

ဆို ပိုင်ဖိုးပိုင်နှင်း ဆက်ဆံရပျဲမလားဆိုသော မခံချင်စိတ် ရှက်ဒေါသ

တွေနှင့် မောင်မောင်ကြီး ရင်ဘတ်ကြီးကို သူမလက်လေးနှင့်

ဆေးထည့်ကာ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အင့်”

“ဖယ် ... လွတ်”

“မင်းမသွားရဘူး”

“နေဦးဆို”

“အို”

“မောင့်ကို ပိုင် စိတ်ဆိုးသွားပြီလား”

“ဘာတွေမေးနေတာလဲ၊ မသိဘူး”

“ပိုင်နော် ... မောင့်ကို အသည်းယားအောင် မလှုပ်

မောင် မေးတာဖြေ”

မောင်မောင်ကြီးမှာ သူမေးတာ မဖြေရပါမလားဆိုတာ သူကပြန်၍ ဒေါသတွေနှင့် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်နေတော့သည်။

ဒါကိုပင် ပိုင်မှာ အမြင်ကပ်စွာ

“ခင်ဗျားကို စိတ်ဆိုးမုန်းရုံတင်မကဘူး တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်ချင်တယ် သိလား”

သည်တစ်ခါတော့ဖြင့် ပိုင်သည်လည်း အညံ့မခံပါပေ။ သူမစိတ်ထဲရှိသမျှ စကားများပြောပြီးသည်နှင့် မောင်မောင်ကြီးကိုယ်ကြီးကို တွန်းထုတ်ကာ အခန်းထဲမှ အပြေးလေး ထွက်လာ ဖို့ကိံပါတော့သည်။

အခန်း (၄)

စိတ်မှာမရှိုးမရွံနှင့် လူကို အခံရခက်စေသည့် စေတနာ ခိုတာ ဒီလိုမျိုး ခံစားချက်ကိုများ ပြောသည်လား မသိတော့ပါ။ သယ်လိုပဲဖြစ်ပါစေ မောင်မောင်ကြီးရင်ထဲမှာ ထိုခံစားမှုမျိုးခံစား ချရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သူ့အားထို ခံစားမှုများပေးသူမှာ တခြားသူတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါ။ ပိုင်သာဖြစ်လေသည်။

ပိုင်တစ်ယောက် သူ့ကို အခုလိုမျိုး လုပ်လိမ့်မည်ဆိုတာ မောင်မောင်ကြီးတံကယ်တော့ မသိမဟုတ်ပါ။ သိပါသည်။ သိ၍ သည်း သူမအရိပ်အကဲကို အမြဲမပြတ်သတိနှင့် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ သူလည်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတယ်လိုပဲ သတိနှင့်စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါစေ။
ပိုင်ဆိုသည့် သူမကတော့ သူ့အား သိသိသာသာပင် ရှောင်ဖယ်
တိမ်းခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီး ပိုင်အရိပ်ကို မမြင်မတွေ့ရသည်မှာ
ယခုဆို အချိန်တစ်ပတ်ကျော်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ထိုရက်များတွင် ပိုင်
အရိပ်ကို မောင်မောင်ကြီး မမြင်တွေ့ခဲ့။

သူမအား တွေ့ရနိုးနှင့် မောင်မောင်ကြီးသည် အလုပ်သို့
ပင် မသွားဘဲ ခွင့်ယူကာ အိမ်မှာနေခဲ့သည်။ လူကြီးတွေကတော့
သူတို့အဖြစ်ကို မသိ။

အားလုံး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် သွားကြပြီဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ
ကျန်ခဲ့သူဆိုလို့ မောင်မောင်ကြီးနှင့်ပိုင်သာ ရှိပါ၏။

မောင်မောင်ကြီးတစ်ယောက် ဒီအသက်ဒီအရွယ်ရောက်
မှ ကိုယ်ဒုက္ခနှင့် ကိုယ်ဖြစ်နေရသည့်အဖြစ်။

အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ ထိတွေ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့သည့် မောင်
မောင်ကြီး။ ခုများတော့လည်း ချစ်မယ့် ချစ်တော့ ဆယ်ကျော်သက်
အရွယ် ။ ဖူးဥနထွေးနေသည့် အလှတွေနှင့် ယောက်ျားတွေ

ချစ်ပါသော မိန်းကလေးကိုမှ သူ့နှလုံးသားကသွား၍ ချစ်မိနေရ
သည်။

သူ့အဖြစ်ကို သူများတွေ ကြားပါက ရယ်မောလှောင်
ခြင်း ကြမှာက အသေအချာပင်။

ရွှေဘိုသား မောင်မောင်ကြီးဆိုတာက နာမည်တစ်လုံးနှင့်
အထာသူ။ ဘိုးဘွား မိဘတွေဆိုတာကလည်း ကုန်သည် မျိုးရိုး
အမွေကြေးဆိုတာ အတိုင်းအထက်အလွန် ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူများ။

တစ်ဦးသောမြေး တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည့်
မောင်မောင်ကြီးသည် ယောက်ျားပီသကာ တည်ကြည်ခန့်ညားသော
လူနှင့် ဖျိုတိုင်းကြိုက်သည့်နှင်းဆီခိုင်။

ခက်တာက မောင်မောင်ကြီးပင်။

အရွယ်ရောက်သည့် တစ်ချိန်ကနေ ဒီနေ့အချိန်အထိ
မောင်မောင်ကြီးနှလုံးသားသည် မိန်းကလေးတစ်ဦး တစ်ယောက်
အော်သက်ကာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သည်ဆိုတာ မရှိခဲ့။

မိန်းမဆိုတာ စိတ်ဝင်စားစရာ မဟုတ်ပါဟု ထင်မှတ်ခဲ့
အောင်မောင်ကြီး။ သူ့နှလုံးသားက စိတ်ဝင်စားမယ့် စိတ်ဝင်

စားတော့လည်း တကယ်နုနုရွှေမိန်းကလေးမှ။ ယောက်ျားမဟုတ်
မိန်းမဟုတ်သည့် သိပ်လှသော ပိုင်ဆိုသော ဤမိန်းကလေးကိုတော့
သူမမျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်သည့် ခုထမှပင် မောင်မောင်ကြီး
နှလုံးသားကို ဆွဲဆောင်သွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

သိပ်ချစ်တာပဲဆိုသည့် စကားတွေကို ရင်မှာ အခါပေါင်
များစွာဆိုရင်း သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို သူပြန်၍ ထိန်းချုပ်ခဲ့ရသည့်
အဖြစ်။

အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲလားဆိုသည့် စကားတွေနှင့် မောင်
မောင်ကြီး သူ့ကိုယ်သူသာပင် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြန်မေးခဲ့ပါ
သည်။

မေးလိုက်တိုင်းလည်း အဖြေက တစ်ခုတည်းသာ ထွက်
ပါ၏။ ထိုသည်က ပိုင်ကို သိပ်ချစ်သည်ဆိုသော စကားပင်။

ဖူးသူနထွေးသည့်မျက်နှာလေးနှင့် ကြည်စင်သောအလှူ
ဖြင့် သူမကလေးကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ်လို့ သူ
ပေမယ့် သူ့နှလုံးသားကတော့ သူမလေးကို မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံနေပြီမှန်း မောင်မောင်ကြီးသူ့ကိုယ်

လည်း မသိခဲ့ပါ။

ပိုင်ဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလားလို့ သိလိုက်ရ
ပြန်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီး သူ့နှလုံးသားကိုမူ ထိန်းချုပ်၍
မရတော့။

ပိုင်ဆိုသည့် ယောက်ျားမဟုတ် မိန်းမ မဆန်သော ဒီမိန်း
ကလေးကို မောင်မောင်ကြီး နှလုံးသားကလိုလားစောင်းတနေရ
ပြီဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက ပိုင်ထံ
သူ့အချစ်တွေ လွန်စွာပေါက်ကွဲခဲ့မိရသည်။

ပေါက်ကွဲခဲ့သည့် သူ့အချစ်များကို သူမလေးကတော့
ဘာတစ်ခုမှ မသိရှာသလို လက်ခံပေးနိုင်စွမ်းလည်း မရှိခဲ့။

သူမစိတ်ထဲ သူ့အား အခွင့်အရေးယူသူတစ်ယောက်အဖြစ်
နာကြည်းမုန်းတီးသွားမှာကိုလည်း မောင်မောင် လက်မခံနိုင်။

ချစ်တာအဖြစ်ဆိုရင်ဖြင့် ထိုအပြစ်ကို မောင်မောင်ကြီး
ကျေနပ်စွာ ခံယူလိုက်ပါမည်။ ချစ်သူထံမှ အထင်အမြင်လွှဲမှားမှု
မျိုးကိုတော့ မောင်မောင်ကြီး မခံယူလိုပါ။

တကယ်တော့ သူ့အနားမှာ သူထံက အချစ်ကိုလိုချင် တောင့်တနေသော မိန်းကလေးများစွာ ရှိပါ၏။ ခက်တာက သူ့စိတ် ပင်။ သူ့စိတ်က ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ချစ်၍ မရခဲ့။ အချစ်ဆိုတာကလည်း အခက်သားပင် ရင်မှာသူ့အလိုလို မွှေးဖွားရှင်သန်လာသည့် ခံစားမှုကသာလျှင် အချစ်ဖြစ်သည်ပဲလား။

မသိတော့ပါ။ သို့သည်က ပိုင်ကို သိပ်ချစ်သည်ဆိုတာ ပင်။ ပိုင်ကို ချစ်သည့်အချစ်မှာ သူ့နှလုံးသားကပင်မက သူ့အသွေး အသားတွေကပင် ချစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အသက်နှင့် ထပ်တူချစ်ရပါသည့်ပိုင်။ ယခုလို သူမ ဘက်က ရှောင်ဖယ်နေပြန်တော့ ရင်မှာ ဘယ်လိုမှနေလို့မရနိုင် တော့။ သိပ်ချစ်လို့ သိပ်ခံစားရသည်ဆိုတာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးပဲတူပါ ရဲ့။

သူမ၏ ရှောင်ဖယ်မှုက သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို နာကျင် ခံစားစေရသည်။ ခံစားမှုတွေနှင့် အတူ ချစ်သူမျက်နှာလှလှကို လည်း တွေ့ချင်ခြင်ချင်တာပါသည်။

ချစ်သူအကြောင်း စဉ်းစားလေလေ ချစ်သူမျက်နှာကို

ခြင်ချင်တွေ့ချင်ဖြစ်လာရလေနှင့် နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေရသော မောင်မောင်ကြီး ချစ်သူ၏ ကလေးဆန်ဆန်ရှောင်ဖယ်မှုကြောင့် ရင်မှာ အပြုံးတစ်ခက်လက်ဖြာသွားရသည်။

ပိုင် သူမလေးသူ့ကို ဘယ်လောက်ထိများ ရှောင်ဖယ်နိုင် နာတဲ့လဲလေ။

သူမလေး သူ့ကိုကြိုက်သလောက် ရှောင်ပုန်းနေခဲ့ပါစေ။ သူ့တော့ လွယ်လွယ်နှင့်လက်လျှော့ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သွယ်လွယ်နှင့် လက်လျှော့ရန်လည်း မောင်မောင်ကြီး မစဉ်းစားခဲ့။

သူ့အားရှောင်ဖယ်နေသည့် သူမ၏လိုသော မောင်မောင်ကြီး စိတ်ရှိတိုင်း အပြစ်တင်ချင်တော့သည်။

“ဟား”

“ပိုင်ရယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်ဗျာ၊ မင်း မောင့်ကို ဘာဖြစ်လို့

ချောင်နေရတာလဲ ပိုင်ရယ်”

“ဟူး”

သက်မကျော သက်ပြင်းရာကိုသာ မောင်မောင်ကြီး အကြိမ်

ကြိမ်ချလိုက်မိတော့သည်။ သက်မမောတွေချရင်းက မောင်မောင်ကြီး အကြည့်စူးစူးတွေ့တာ သူ့အခန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးအခန်းတွင် ရှိသော ပိုင်အခန်းဆီသို့ ရောက်ရှိသွားရာ-

“ဟင်”

သူ့နှလုံးသား၏ ငွေလမင်း။ သူ၏ ချစ်ဦးသခင်ဖြစ်သည့် ပိုင်ဆိုသော မိန်းမချောရယ်။

ပိုင်မှာ မောင်မောင်ကြီးအိမ်မှာ ရှိနေသည်ကို မသိပါ။ ခါတိုင်းလိုပင် မောင်မောင်ကြီးအလုပ်သို့သွားသည်အထင်နှင့် အလုပ်သွားချိန်ကို မှန်းကာ သူမအခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ချစ်သူ၏ အရိပ်ကိုကြည့်ပြီး ရင်စိုသွားရသည်။ သူသိပ်ကို မြင်ချင်တွေ့ချင်ပါသည့် ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေး။

“ပိုင်ရယ်”

ရင်ခုန်လှိုက်မောခြင်းများစွာနှင့် ပိုင်အား မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ မတွေ့ရသည့်အချိန်တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ပိုင်သည် ပို၍ပင် လှပနုထွေးချစ်စရာကောင်းနေလေသည်။

ပိုင်သည် သူ့အခန်းဆီသို့ အကြည့်လေးတစ်ချက် တွေ့ကြည့်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

သူမ အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားချိန်ကို မောင်မောင်ကြီးသည် မိမိရရ အသုံးချလိုက်လေသည်။

ပိုင်ကတော့ ဒါကိုမသိပါ။

အခန်းတံခါးကြီး စေ့ပိတ်ထားသည့် မောင်မောင်ကြီးအခန်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်ချလက်ချ ရှိသွားရသလိုမျိုး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ရပေမယ့် သူမနှလုံးသားကတော့ တဒိတ်ဒိတ်နှင့်ရယ်၊ ရင်တွေခုန်နေရဆဲဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီး လူကြည့်တော့ မျက်နှာထား တည်တည်တံ့တံ့ကြီးနှင့် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက် အလေးမထားတတ်သည့်ပုံစံနှင့်လူက ခုတော့လည်း သူမအထင်နှင့်အမြင် တခြားစီပင်။ သူမအပေါ် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ချစ်သူရည်းစားလို ဆက်ဆံလိုက်ပုံက ငြိမ်ထွေးတိုင်း ကျောချမ်းချင်စရာ။

မောင်မောင်ကြီးကို သူမ ဒီမျှထဲ ရဲတင်းလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။ လူကြည့်တော့ ရိုးပုံရိုးလက်နှင့် စကားကို ခွကျကျပြော

တတ်သည့်လူက အချစ်မှာလည်း ကြမ်းရမ်းနေပြန်၏။

ချစ်သည်ဆိုကာ ချစ်စကားတွေအတင်းဆိုသွားရုံမတူ
လူကို ချစ်အနမ်းတွေ ဇွတ်ပေးခဲ့သည့် သူ့ကို ပိုင် မုန်းလှပါသည်။
ထို့အတူ သူ့အပြုအမူများအတွက်လည်း ပိုင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်။

ဒါကြောင့်လည်း ပိုင်သည် သူ့ကို တမင်ရှောင်ပုန်းနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ကြီးကို သူမအနေနှင့်ကလည်း မရှောင်ဘဲ
မရပါ။

လူကိုတွေ့တိုင်း ချစ်ရိပ်များလျှံနေသည့် မျက်ဝန်းမျှ
ဖြင့် ကြည့်နေတတ်ပါသော သူ့အကြည့်များကို ပိုင် အပျိုစင်လေး
ခမျာ ခံနိုင်စွမ်းမရှိပါပေ။

သူ့အကြည့်က သူမအတွက် ရင်သိမ့်တုန်စရာပင်
ဖြစ်သည်။ သူ့အပြုအမူ သူ့လုပ်ရပ်တွေက ပိုင်အတွက် နာကြည်း
ဖွယ်ရာမို့ ပိုင်တစ်ယောက် မောင်မောင်ကြီးနှင့် မဆံ့နိုင်အောင်
ရှောင်နေပေမယ့် သူမအား မျက်ဝန်းစူးစူးကြီးတွေနှင့် လိုက်ထိ
ရှာဖွေနေတတ်သည့် သူ့မျက်ဝန်းကိုတော့ ပိုင် သတိထားမိပါသည်။

သတိထားမိ၍လည်း ပိုင် သူ့ကို သတိထားကာ ရှောင်

ဖယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီနေ့လည်း မောင်မောင်ကြီးသည် ခါတိုင်းနေ့များလိုပင်
အလုပ်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူ အိမ်မှာမရှိတော့ပါဆိုသော အတွေးနှင့် ပိုင်စိတ်မှာ
လွတ်လပ်သွားရသလိုလို။

ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သော စိတ်အတွေးလေးနှင့် ပိုင်သည်
သူမအခန်းထဲမှ အောက်ထပ်သို့ဆင်းကာ လုပ်စရာရှိတာများလုပ်
ပြီးနောက် အပေါ်ထပ် သူမအခန်းဆီသို့ ပြန်တက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သီချင်းလေးတအေးအေးနှင့် ပိုင်တစ်ယောက် သူမအခန်း
ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ရာ

“ဟင်”

“အို”

“ခင်ဗျား”

“ပိုင်”

“အမေ”

ပိုင် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ရန်ပြင်လိုက်ပေမယ့် နောက်ကျ

သွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ သူမအခန်းထဲရောက်နေသည်က မောင်မောင်ကြီး။

မောင်မောင်ကြီးသည် အခန်းတံခါးကို လှမ်းပိတ်လိုက်ရုံမက အခန်းထဲက ထွက်ရန်ပြင်နေသည့် ပိုင်ကိုယ်လေးကိုပါ သူ့လက်အနံ့နှင့် သိမ်းကျုံးဆွဲပွေ့လျက် သူ့ရင်ခွင်နှင့် ရင်ခွင်ချင်း ဆွဲကပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဦးမောင်မောင်ကြီး...ခင်ဗျား”

“ပိုင်ရယ်”

“အို...အို”

ချစ်အလွမ်းတွေနှင့် ရှိနေရသူ မောင်မောင်ကြီးမှာ မဆောင်နိုင်ပါလေတော့။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ လှမ်းဆွတ်နေရသည့် ချစ်သူလေးကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် သူ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ

ချစ်သူလေး သူ့အား နောက်တစ်ကြိမ်ခွဲသွားမည့်အကြောင်းကို စိုးရိမ်စွာ ပိုင်ကိုယ်လေးအားအိမ်ထဲကို ရင်ခွင်ထဲမလွှတ်ဘဲ သာ ထွေးပွေ့ထားလေသည်။

သည့်နောက် ရှည်လျားမွတ်သိပ်သည့် အနမ်းများ။

ပိုင်တစ်ကိုယ်လုံး ရင်မှာ လှိုက်မောနေရပြီဖြစ်သည်။

“ပွင့်”

ပိုင်မှာ မထူးနိုင်သေး။ မွန်းကျပ်နေသည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ အနေ အသက်ကို မောယန်းစွာရှုဆဲက အကြည့်စွေစွေလေးက မောင်မောင်ကြီးထံ ရောက်ရှိသွားရသည်။

သည်အကြည့်လေးကပင် မောင်မောင်ကြီးကို သဘောကောင်းကောင်း နှလုံးဘဝင်ခိုက်သွားစေရသည်မို့ အသည်းယားယားနှင့် ရင်ခွင်ထဲက ပိုင်ကိုယ်လေး မချင့်မရဲ ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်သည်။

“အင့်”

ပိုင်မှာ အသက်ရှူလေးများ မွန်းကျပ်သွားရပြန်၏။ အတူ သူမကိုယ်လေးသည်လည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ကော့တက်

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဆောရီး ပိုင်ရယ်၊ မောင့်စိတ်တွေ လွတ်သွားတယ်၊

အို...ဆောရီးနော်”

သူ့စကားကို ပိုင် ဘာမှပြန်မပြော။ မျက်စောင်းလေးဖြာ

ကိုးလိုက်သည်။

“မောင့်ကိုကြည့်ပါဦး ပိုင်”

ဟင့်အင်း...ပိုင် ဘာကြောင့် သူ့စကားကို နားထောင်ရမှာလဲ။ နားမထောင်ပါဘူးဟူသော ဂျစ်ကျသော အတွေးလေးနှင့် ပိုင်သည် သူ့ကိုမကြည့်ပေ။

“အေးဗျ...ကြည့်ဆိုတာ မကြည့်လည်းရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်မှ မှားပါပြီမပြောနဲ့၊ သိတယ်မဟုတ်လား မောင့်အကြောင်း”

ကြည့်စမ်း...ဒီလူ အရက်မရှိ ဘာတွေပြောနေတာလဲလိမ့်။ သူ့ကိုယ်သူ တစ်မောင်တည်း မောင် ပြောနေရုံမက သူ့အခန်းထဲထိအောင် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေသည်ကတော့ ဒီလူ သိပ်လွန်နေပြီဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ အလုပ်သွားပါသည်ဟု ထင်ထားသော သူ့ထံ သူမထင်ထားသလို အလုပ်သွားဘူးတဲ့လား။

သူ့အကြံအစည်ကို ပိုင် နားမလည်တော့ပါ။

သေချာသည်ကတော့ မောင်မောင်ကြီးသည် ပိုင်အတွက် အန္တရာယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ပိုင်မှာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ဖိကိုက်လိုက်ပြီး သူမရင်ထဲ မကျေနပ်သမျှ ရန်တွေ့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကြီး အလုပ်သွားဘူးလား”

“အဟွန်း...ဘာလဲ၊ ပိုင်က မောင်အလုပ်သွားပြီလို့ ထင်နေတာလား၊ သိတယ်...သိတယ်၊ ဒါကြောင့် ပိုင်ကို မောင် ခရရအောင် တွေ့ရတာပေါ့”

“အို...ခင်ဗျားကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဘယ်လိုဝင်နေတာလဲ၊ ထွက်... ထွက်သွားပါ”

“မောင်မသွားနိုင်သေးဘူး ပိုင်”

“ဘာ”

“ပိုင်ကို မောင် စကားတွေအများကြီး ပြောစရာရှိသေးတယ်၊ ခုလို အခွင့်အရေးရရှိ မောင် ဘယ်လောက်စောင့်ခံရတယ်လဲလဲ၊ ကဲ...ပိုင် ပြောပါဦး၊ မောင့်ကို ဘာလို့ရှောင်နေတာလဲတာ”

“ဒီမှာ ဦးမောင်မောင်ကြီး ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ဘာ

ရှောင်ရအောင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ဘာဆိုလို့လဲ”

“ပိုင်နော်...မင်းမေးပြန်ပြီလား ဒီစကား၊ အေး...ဘာဆိုလဲ ဘာဆိုလဲ မေးနေတာ တစ်ခါတည်းဆိုင်အောင် မောင်လုပ်လိုက်ရမလား”

“ဆို”

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း ပိုင်မှာ သူ့စကားကြောင့် ထိတ်လန့်သွားရသလို သူမစကား အမှားအတွက်လည်း နောင်ရသွားရသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့် သူမ ဘာတွေပြောမိသည်မသိဘဲ မချင့်မရဲနှင့် ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ဆိုလိုက်သည့် သူ့စကားသံကို သူ့လန့်သွားရသည်က အမှန်ပင်။

မလန့်လို့ကလည်းမရပါ။ မောင်မောင်ကြီးဆိုသည် ဒီသည် သူမနှင့်ပတ်သက်လာတိုင်း ရင်မှာ အထိန်းအချုပ်မဲ့နိုင်ဖို့ သူလည်းဖြစ်သည်။

ဒါက သူမကိုယ်တွေ့ဖို့ ပိုင် သူ့ကို လန့်နေရခြင်းပင်သည်။ ပိုင်မှာ လေသံလျော့သွားရကာ

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အခန်းထဲကထွက်သွားပါ။ မတော်တို့ တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားရင် အားလုံးခက်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ပိုင် ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ။ စိတ်ချ...ပိုင်တွေ့စိုးရိမ်သလို ဒီအပေါ်ထပ်ကို တက်လာစရာ လူတစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ခင်ဗျားက ပိုင်မိဘတွေ့ပါ အလုပ်သွားကြပြီ။ မိအေးဆိုတာက ချည်း အပေါ်ထပ်ကို ပိုင်ခေါ်မှ တက်လာတဲ့သူ၊ ကဲပါကွာ... အင်မေးတာကိုသာ ပိုင်ဖြေစမ်းပါ”

“ဘာဖြေရမှာလဲ။ ခင်ဗျားစကားပြောတာ လွယ်လှချည်အေး ကျွန်တော်က မိန်းကလေးဗျ”

“အဟွန်း...မောင်သိသားပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင်”

အပြုံးလွန်လွန်နှင့် အေးစက်စက်သူအပြောကြောင့် ပိုင်မိသတွေ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ဖြစ်သွားရသည်။

သည်လူတော့လား။ ဒါတွေကြောင့်လည်း သူမ သူ့ကိုအာ သူ မသိဘူးထင်ပါရဲ့။

တကယ်ဆို အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့

အခန်းထဲကို သူမိမိယောက်ျားတစ်ယောက် မဝင်ရဘူးဆိုတာ သူ မသိတာတော့ မဖြစ်နိုင်။

ပိုင်မှာ သူ့ကိုကြည့်ကာ အသည်းယားသွားရပြီး

“ခင်ဗျား ဘာပြောစရာရှိလို့ ကျွန်တော်အခန်းထဲ ဝင် လာရတာလဲ”

သူမအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော သူ့အကြည့်များ ကို ရှောင်လွှဲရင်းက ပိုင် မျက်နှာစုစုတင်းတင်းလေးနှင့် မေးလိုက် သည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ့အား ရန်တွေ့နေသည့် ချစ်ချစ် မိန်းမချော့ကို ခပ်ဖြိုဖြိုကြီး အပြုံးနှင့်ကြည့်ကာ ရင်မှာ ချစ်စိစိ တွေ တိုးလျက်က

“ချစ်စကားတွေလေ”

“ဘာဗျ”

“ဟိတ်...ဘယ်နှယ် အော်နေရတာလဲ၊ အေးဗျ... မင်းအော်သံကြားလို့ မိအေးတက်လာရင်တော့ မောင်လည်း မတတ် နိုင်ဘူးနော်”

လူကို အကျပ်ကိုင်သလို ခြိမ်းခြောက်သလိုနှင့် ဆိုလာ သော သူ့စကားကြောင့် ပိုင် မျက်နှာလေး ပျက်သွားရပြန်ပြီ။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားစကားပြောစရာရှိရင် အပြင်မှာပြော၊ ထွက်တော် နားထောင်မယ်”

“မဖြစ်ဘူး”

“ဟင်...ဘာကိုမဖြစ်တာလဲ”

“မောင်ပြောမှာက ချစ်စကားတွေဆို”

“အို”

ပါးပြင်နှစ်ဘက် ဝန်းသွေးရောင် ရဲရဲတောက်ပသွားရ သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ပိုင်သည် သူ့ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်နေသည့် မောင်မောင်ကြီးကိုယ်ကို သူမတွန်းတိုက်ဖယ်ရှားသွားလိုက်ချင်ပါ သည်။

သို့ပေမယ့် ရမည်မဟုတ်။

မောင်မောင်ကြီးပုံစံက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အနိုင်အမာ ချထားပြီးသည့်ဟန်။ ဘုရားရေ ဒီလူ ဘာဆုံးဖြတ်ချက်တွေများ ချထားတာပါလိမ့်။

အတွေးနှင့် ပိုင် ကျောစိန်သွားရသည်။
ထို့အတူ ကြောက်စိတ်တွေပါ သူမရင်ထဲ ဝင်လာရသည်။

ဘုရား...ဘုရား။

“ပိုင်”

“ခင်ဗျားဖယ်”

“ဟာ...ပိုင်”

“အင့်”

ပိုင်မှာ အခွင့်အရေးကို အဓိအရအသုံးပြုလိုက်ပေမယ့် ဧ
ပါ။ သူမနာမည်ကိုခေါ်ကာ သူမအနား တိုးကပ်လာသည့်
မောင်မောင်ကြီးကို ပိုင်သည် အလစ်မပေးဘဲ သူမကိုယ်လေးက
မောင်မောင်ကြီးကိုယ်ကို တွန်းတိုက်ကာ အခန်းထဲက သူမထွက်
ရန်အပြင် မောင်မောင်ကြီးသည်လည်း ပိုင်အား နည်းနည်းမှ အလစ်
မပေးဘဲ သူမအနားက ထွက်ပြေးရန်ပြင်နေသည့် ပိုင်ကိုယ်လေးထံ
သူလက်နှင့် ဆွဲကာ ဖမ်းပွေထားလိုက်သည်။

ပိုင်မှာ သူ့အပြုအမူကြောင့် မျက်ဝန်းလေး ပြူးသွားရပြီး
“ခင်ဗျား...ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကဲ...ပြောစမ်း မောင်ဘာလုပ်မယ်ထင်လဲဆိုတာ”

“ဟင်”

သည်လိုကျပြန်တော့ ပိုင်သည် မပြောတတ် မျက်ဝန်း
အေးအပြုံးသားနှင့်သာ မောင်မောင်ကြီးကို ထိတ်လန့်သလို ကြည့်
နေသည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ သူ့အား ရှက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြောက်ရိပ်
စား ပိုင်းနေသော မျက်ဝန်းလေးနှင့် ကြည့်နေသော ပိုင်အကြည့်
ကြောင့် ရင်အစုံသည် လှိုက်ခနဲ ဖိနွေးသွားရသည်။

ပိုင်ရယ် မင်းလေး မောင့်ကို ဘယ်လိုကြည့်နေတာလဲဗျာ။
မင်းရဲ့အဲဒီအကြည့်က မောင့်နုလုံးသားတွေကို တုန်ခါစေရတယ်။
အိုးချုပ်ရခက်စေရတယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။

မောင်မောင်ကြီး သက်ပြင်းမောတွေကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်
ချိတ်ချနေတော့သည်။

ပိုင်ကတော့ သူ့ခံစားချက်တွေကို မသိပါဘဲ...

“လွတ်...ကျွန်တော့်ကိုလွတ်၊ ခင်ဗျားစကားပြောစရာ
အတယ်ဆို ရိုးရိုးပြော”

“အဟွန်း...အဲဒီလိုရိုးရိုးပြောလို့မရတဲ့ စကားဗို့လို့ပေါ့

ကွ”

“ခင်ဗျားနော်”

ရှက်စိတ်တွေက ပိုင်ရင်ထဲ ထူပူသွားရပြန်သည်။ ရှက်စိတ်တွေနှင့် ပိုင်သည် သူမကိုယ်လေးကို ရုန်းပြန်တော့...

“မရုန်းပါနဲ့ပိုင်၊ မောင် ပိုင်ကို ဘယ်လောက်လွမ်းနေရတယ်မှတိလဲ”

“အို”

တိုးရှုမောလျသော သူ့စကားသံက ပိုင်နှလုံးသားထဲထိ အောင် စိမ့်ဝင်သွားရသည်။

“အရမ်းချစ်တယ်ကလေးရယ်၊ မောင့်ရင်ထဲက အချစ်တွေကို မင်းလေး ဝင်ကြည့်စမ်းပါတော့ဗျာ”

လှိုက်မောဖွယ်ကောင်းသော စကားသံနှင့်အတူ နှုတ်ညင်သာသည့် သူ့အနမ်းတွေက ပိုင် ပါးပြင်နုနုထက်တစ်လျှောက်မှသည် ပိုင်လည်တိုင်တစ်လျှောက်ဆီသို့။

သူ့အနမ်းတွေက အရမ်းကို နူးညံ့ညင်သာနေရသည်။

ပိုင်မှာ ရုန်းထွက်မရသည့် သူ့ရင်ခွင်အောက်တွင် ရင်ခန့်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေနှင့် လှိုက်မောလာရသည်။

“ပိုင်ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ မောင့်ဘဝမှာ ဒီစကားတွေကို

ပိုင်တစ်ယောက်တည်း ပြောခဲ့ဖူးတာ၊ ပိုင်ယုံရဲ့လားဟင်”

ယုံရဲ့လားတဲ့။ ပိုင် ဘာကိုယုံရမည်လဲ။

ယုံတယ်လို့ပြောလို့မဖြစ်သလို မယုံဘူးလို့ပြောပြန်လို့ကလည်း မဖြစ်ပြန်။

သူမသာ သူ့စကားတွေကို မယုံဘူးပြောပါက မောင်မောင်ကြီး လူ့စာသည် ဘယ်မျှ ဒေါသတွေဖြစ်လိုက်ပါမည်လဲ။

ပိုင်မသိတော့ပါ။ ပိုင်သိသည်က မောင်မောင်ကြီး ရင်ခွင်ထဲက သူမကိုယ်လေး လွတ်မြောက်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ပိုင်မှာ မောင်မောင်ကြီး၏ အနမ်းများကို ဖယ်ရှောင်ရှားရင်းက...

“ကျွန်တော့်ကိုလွတ်နော်၊ လွတ်ဆို၊ ခင်ဗျားကြီးကို ဈာန်တော်သတ်မိတော့မယ်သိလား”

“အဟွန်း...သတ်လေ၊ သတ်မယ်ဆိုရင် မောင် ဆယ်ခါ ပြန်သေရတယ်၊ ကဲ သတ်”

ဒါ ဒီလူ သူမကိုစိန်ခေါ်တာ။ သူ့ကို သူမ မသတ်ရဲဘူး များ ထင်နေသည်လားမသိပါ။ တွေ့မည်။ ပိုင်ဆိုတာ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလည်းဆိုတာ သိစေရမယ်။

ဘုရားရေ ပိုင် သူမကိုယ်သူမ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပြီတဲ့လား။

ထိုအတွေးဝင်လာတော့ ပိုင်မျက်နှာလေး ရဲပန်မြန်းသွားရ ပြန်လေသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းကနေ အခုချိန်အထိ သူမကိုယ် သူမ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုသေ ထင်မြင်ယူဆသတ်မှတ်ခဲ့ သော ပိုင်။ ဟော အခုတော့ မထင်မှတ်ပါဘဲ လူဆိုးကြီး မောင်မောင်ကြီးကြောင့် ပိုင်သည် သူမကိုယ်သူမ မိန်းကလေးဘဝ ကို မသိစိတ်က ဝန်ခံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား...ကျွန်တော့်ကို မသတ်ရဲဘူးထင်နေလား ဦးမောင်မောင်ကြီး”

ဒေါသလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ ပိုင် ပြောလိုက် သည်။ မောင်မောင်ကြီးမှာ ပြုံးကာ...

“မထင်ပါဘူးဗျာ...မထင်လို့လည်း ပိုင် မောင့်ကိုသတ်

ချင်ရင်သတ်လို့ ပြောနေတာပေါ့”

“သတ်မယ်...သတ်မယ်၊ ခင်ဗျားကြီးကို အသေသတ် ပစ်မယ်သိလား”

ဒေါသမျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ပြောလည်းပြော ပိုင်သည် မောင်မောင်ကြီးတစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း လက်သီးဆုပ်နှုတ်လေးနှင့် ထုရိုက်ကုတ်ဆွဲရုံမက ရှက်ဒေါသတွေလွန်နေပြီဖြစ်သော ပိုင်သည် သူမနှင့် လက်လှမ်းမီရာ ပစ္စည်းများနှင့် ထုရိုက်ပစ်လိုက်ရာ...

“ဒုတ်”

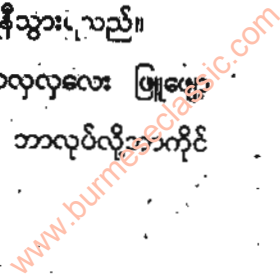
“အား”

“ဟင်”

“အို...သွေးတွေ...သွေးတွေ”

လက်လှမ်းမီရာ ပစ်ပေါက်ထုရိုက်နေသော ပိုင်အနီးရှိ ဝန်းအိုးနှင့် မောင်မောင်ကြီးခေါင်းကိုရိုက်ပစ်လိုက်ရာ မောင်မောင်ကြီး ခေါင်းမှ သွေးများက ခဏချင်းမှာပင် ရဲရဲနီသွားသည်။

သွေးများကိုမြင်တော့ ပိုင်မျက်နှာလှလှလေး ဖြူဖွေ သွားရသလို လူကလည်း ခြေလက်မကိုင်မိ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်

ရမန်းမသိအောင် ထူပူသွားရသည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ မျက်နှာပေါ် လိမ့်ဆင်းကျလာသော
သွေးများကို မဖယ်ရှားဘဲ...

“ကျေနပ်ပြီလားပိုင်”

“ဟင်”

“ပိုင် ကျေနပ်ပြီလားလို့မေးတာ”

“ဟို...ခင်ဗျားခေါင်းမှာသွေးတွေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ပိုင်၊ မောင်ပြောပြီးပြီပဲ၊ ပိုင်သတ်မယ်

ဆိုရင်တောင် မောင်ခံရပါတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား”

“ပိုင်ရယ်”

“အို”

“မောင်မောင်ကြီး ခင်ဗျား”

ပိုင် ဟန်တားသံကို မောင်မောင်ကြီး ဂရုမစိုက်ပါတော့။
ယခုလောလောဆယ်တွင် မောင်မောင်ကြီး ခေါင်းကွဲ၍ နာသည့်
အနာထက် ပိုင်ရက်စက်မှုကြောင့် နာသည့်အနာက ပိုသည်မို့

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နာကျင်သွားရကာ ထိုနာကျင်မှုတွေနှင့်ပင်
မောင်မောင်ကြီးသည် ပိုင်၏ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရသော ကိုယ်လေး
ကို သူလက်အစုံနှင့် ခပ်တင်းတင်းလေး ပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်သည်။

သည့်နောက် အနမ်းတွေ မွတ်မွတ်သိပ်သိပ်။ ကြမ်းရှလွန်း
သည့်အနမ်းများ။ အို ပိုင် တစ်သက် ဒီလိုခံစားမှုမျိုး မခံစားခဲ့ဘူး
ခါ။

နူးညံ့သည့် ပိုင်နှလုံးသားလေးသည် အရမ်းကို ထိတ်လန့်
နေရသည်ကိုတော့ မောင်မောင်ကြီးလည်း သိမည်မဟုတ်ပါ။

သူ့ကြောင့် ခေါင်းကွဲကာ သွေးတွေထွက်နေရပေမယ့်
မောင်မောင်ကြီးသည် ပိုင်အား အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မပြောပါပေ။

အပြစ်မပြောသည့်အပြင် ကြောက်ရွံ့မှုတွေကြောင့်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ဖြူဖျော့နေရသော မျက်နှာလေးနှင့် ပိုင်ကို
သူ့တပင် အားပေးသလို ကြင်နာယုယဇွာ ထွေးဖက်ထားပြန်၏။

ပိုင် မယုံရဲပေမယ့် မယုံလို့မရတော့ပါ။
သူ...သူ ပိုင်ကို တကယ်ပဲချစ်သည်တဲ့လား။ ဟင့်အင်း

အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ ဒါ သူ ပိုင်ကို ဟန်ဆောင်နေတာပဲ

ဖြစ်မယ်။ ယောက်ျားတွေရဲ့ အချစ်ဆိုတာကို ပိုင်မယုံရသလို ပိုင်
ကိုယ်တိုင်က အခုချိန်ထိ အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိပါ။

သူ့ထံမှ နူးညံ့လှိုက်မောဘွယ်ကောင်းသည့် နွေးထွေးယုယ
မှုတွေကြောင့် ပိုင်နှလုံးသားလေး လှုပ်ရှားခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ပိုင်သည်
အချစ်ဆိုတာကိုမသိပါ။

မသိ၍လည်း ပိုင် မောင်မောင်ကြီးကို ဘာမှမဖြေတတ်။
ဒါကို မောင်မောင်ကြီးသည် အားမလိုအားမရနှင့် ပိုင်အား ချစ်အဖြေ
စွတ်တောင်းနေသည့်အဖြစ်။

ပိုင် ဘယ်လိုပြောရမလဲနော်။

ပိုင်မှာ သူ့မျက်နှာပေါ် စီးကျနေသည့် သွေးများကိုကြည့်

ပြီး အသည်းယားနေရပေ...သည်။

“မောင်မောင်ကြီး”

“ပိုင်”

“ကျွန်တော့်ကို လွှတ်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားမျက်နှာပေါ်

သွေးတွေနဲ့ ခင်ဗျားဒဏ်ရာ ဆေးခန်းသွားပြရမယ်”

“မပြဘူး”

“အို...မပြလို့ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ဖြစ်...မဖြစ်ဖြစ် မောင်မပြဘူးပိုင်”

“ခင်ဗျားဗျာ”

“ဘာလဲ...ပိုင်က မောင့်အတွက် စိုးရိမ်လို့လား”

ပိုင် နှုတ်ဆိတ်သွားရသည်။ သူ့အမေးကို ပိုင် ဘာဖြန်

ဖြေရမည်လဲ။ ခေါင်းမာကာ တစ္ဆတ်ထိုးဆန်သော သူသည် ပိုင်

သူ့အတွက် မစိုးရိမ်ဘူးပြောပါက သူ့ဒဏ်ရာကို ဒီအတိုင်းထားကာ

ဆေးခန်းသွားတော့မည် မဟုတ်မှန်းလည်း ပိုင် သူ့စိတ်ကို သိတန်

သလောက် သိနေပြီဖြစ်သည်။

သည်လိုတော့ဖြင့် မဖြစ်သေးပါ။

သူသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်ဖြင့် ပိုင်သည် အဖြစ်ကင်း

အိမ်မှာမဟုတ်။ တစ္ဆတ်ထိုးဆန်သည့် လူ့ခန္ဓာကြောင့် ပိုင် စိတ်ညစ်

သွားရသည်။

“မောင်မောင်ကြီး”

“ဖြော”

“ဆေးခန်းသွားမယ်ဆို”

“မသွားဘူး”

“အို... မဟုတ်တာ”

လူကြည့်တော့ ရှုတည်တည်ကြီးနဲ့ အခုတော့လည်း ကလေးစိုးကြီးတစ်ယောက်လို ပြောစကားများမထောင်ဘဲ မောင်မောင်ကြီးကို ပိုင် မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနှင့် ကြည့် သွားရသည်။

ဒီအတိုင်း သူ့ကိုထား၍တော့ မဖြစ်ပါ။ ဒဏ်ရာ အတော်များသွားပုံရပါသည်။ သွေးတွေက မျက်နှာပေါ် တစ်ခေါ် ချင်း လိမ့်ဆင်းကျနေ၏။

“ခင်ဗျား အခုလိုလုပ်နေရင် အားလုံး ပြဿနာတွေပို တော့မယ်သိလား၊ အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော်ပဲ အပြစ်ဖြစ်မှာ”

စိတ်တိုတိုကြီးနှင့် မချင့်မချိဖြစ်နေရသည့်ကြား မောင်မောင်ကြီးမှာ ပိုင်စကားကြောင့် ရယ်ချင်သွားရသည်။ ဘယ်လိုမိဆိုးပါလိမ့်။

သူ့မှာတော့ ဒဏ်ရာနှင့် သူ့ကို သူမလေး သဘားကနူး သက်နေသည်အထင်နှင့် စိတ်မှာကျိတ်ပြီး ပီတိဖြစ်နေရသလောက်

ခုတော့ဖြင့် သူ့အထင်နှင့်အမြင်က တခြားစီ။

သူ့ဒဏ်ရာကြောင့် သူမကို အဆွေထိမည်စိုးနေရှာသော ပိုင်ကို မောင်မောင်ကြီး အသည်းယားယားနှင့် ရိုက်သာရိုက်ပစ်ချင် ပါတော့သည်။

သူထင်သလို ဖြစ်မလာသောအခါ မောင်မောင်ကြီး စိတ် အလိုမကျမှုတွေနှင့် လူက ပို၍ ရှုတည်တည်တင်းတင်းကြီး ဖြစ်လာ ရသည်။

“အို”

ပိုင်မှာ ကြည့်နေရင်းက မောင်မောင်ကြီးခေါင်းမှ သွေးတွေ ပိုထွက်လာတော့ သူမမျက်နှာလေး ပြူဖျော့စွာ ထိတ်လန့်သွားရ သည်။

သည်လူကြီး တစ္ဆတ်ထိုးဆန်ပုံနှင့် ဒီအတိုင်းပြောနေ၍ ဖြစ်တော့။ အကြမ်းမရသည့်လူကို အနုနည်းနှင့်သာ ပြောရပေ တော့မည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်ပြောရခက်တဲ့လူပါလား မောင်မောင် ကြီး၊ ဒီအတိုင်းနေလို့ ခင်ဗျားတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုပိုင်

မလဲ”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားက မောင်မောင်ကြီးနုလုံးသား လှုပ်ခါသွားစေရသည်။

“ပိုင် မောင့်အတွက် စိုးရိမ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မောင်တစ်ခုခုဖြစ်ရင် လူကြီးတွေက ပိုင်ကို ဆွဲနှာစိုးလို့လား”

ပိုင်မှာ မောင်မောင်ကြီးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ‘နှစ်စလုံးပဲ’ဟု ဖြေလိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ အံ့ကိုတင်းခနဲရှေ့ကြိတ်လိုက်ပြီး-

“မင်း မောင့်အပေါ် ဘာခံစားစွာမရှိဘူးလား ပိုင်၊ မိနုလုံးသားတွေက ဒီလောက်တောင် ရက်စက်မှာကော့နေပြီလား”

မေးကြောကြီးများထောင်ကားမတတ် အံ့ကိုကြိတ်ကာ မောင်မောင်ကြီး မချုပ်မရဲအခဲရခက်စွာ မေးလိုက်၏။

ပိုင်မှာ သူမမျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ဖက်သို့လှဲပစ်ကာ-

“ခုချိန် ခင်ဗျား ဒီစကားတွေပြောရမှာမဟုတ်ဘူး မောင်မောင်ကြီး၊ အခုချိန် ခင်ဗျားလုပ်ရမှာက ဆေးခန်းတစ်ခုခု သွားဖို့ပဲ”

“သေ...သေကွာ၊ မောင်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မောင်ဂရုစိုက်တာကမင်း၊ မင်း မောင့်အပေါ် ဒီလောက်တောင် ရက်စက်နေမှတော့ မောင်အသက်ရှင်တော့ကော ဘာထူးမှာလဲ၊ မသွားဘူးကွာ၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ် ဘယ်ဆေးခန်းမှမသွားဘူးကွာ”

ကလေးမဟုတ်တာမဟုတ် သိသိကြီးနှင့် ခေါင်းမာကာ နိုးနေသူ မောင်မောင်ကြီးကို ပိုင်သည် အရွံ့တိုက်ချင်လာရသည်။

“ကောင်းပြီလေ...ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားသဘောပဲ၊ ကျွန်တော်က ဝတ္တရားအရပြောရတာ၊ ဖယ် ကျွန်တော်သွားမယ်”

ခေါင်းမာရမလားဆိုကာ မခံချင်စိတ်နှင့် အရွံ့တိုက်ချင်နေရ ဖြစ်သော ပိုင်။ သူ့ဘာသာသူဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စမ်းဆိုသည့် မခံချင်စိတ် ဒေါသလေးနှင့် မောင်မောင်ကြီးလက်များကို ဖယ်ရှားကာ ခန်းထဲက ထွက်မည်ပြင်တော့...

“ပိုင်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမလက်လေးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ မောင်မောင်ကြီးမှာ အံ့ကို တင်းခနဲကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ဆေးခန်းသွားမယ်”

“ဟင်”

ပိုင် အံ့ဩသွားရသည်။

မောင်မောင်ကြီး ဒီလူသယ်လိုလူလဲ။

အပြောင်းအလဲအတော်မြန်တဲ့လူပါလား။ ပိုင်မှာ

မျက်မှောင်လေးကြွတ်ကာ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့...

“မောင်ဆေးခန်းသွားမယ်၊ အဲဒါ ပိုင်လိုက်ခဲ့ရမယ်”

သည်လိုဆိုတော့ ပိုင်မှာ ကိုယ်လေးတွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြော

“ဟာ...ဆေးခန်း ကျွန်တော်မလိုက်ချင်ဘူး၊ တော်ကြ

တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“ဘာထင်ထင် မောင်ကရမစိုက်ဘူး ပိုင်၊ ဓုဒဏ်ရာက

ပိုင်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ၊ ဒါကြောင့် ပိုင် ဆေးခန်းကိုလိုက်ကိုလိုက်ရ

မယ်”

မောင်မောင်ကြီးစကားကြောင့် ပိုင်သည် မျက်နှာလေး

မျက်သွားပြော...

“ခုလိုဖြစ်ရတာ ပိုင်ကြောင့်လို့တော့ မပြောပါနဲ့၊ တကယ်

တစ်အပြစ်ရှိတာ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားသာ ကျွန်တော်ကိုခွတ်”

ပိုင်မှာ မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ပြောလက်စကားကို ရပ်ပစ်

လိုက်သည်။ မောင်မောင်ကြီးမှာ မချင့်မရဲဖြစ်သွားရကာ...

“ခွတ်တာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေကွာ”

“ခင်ဗျားနော်”

အကြည့်စူးစူးရဲရဲနှင့် စကားကြောင့် ပိုင်နှလုံးသားတွေ

ဆွေးသွားရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ပိုင်သည် သူ့အနားက ရှောင်ခွာ

သွားချင်ပြီမို့...

“ခင်ဗျားဆေးခန်းသွားမှာဆို”

“အင်း”

“သွားတော့လေ”

“မင်းကောလာ”

“အို”

မောင်မောင်ကြီးမှာ အရစ်ကြမ်းသည်မဟုတ်ပါ၊ လူက

ညည်း စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် တစွတ်ထိုးဆန်ကာ ကြမ်းရမ်းလွန်း

လှပီပီ ပိုင်လက်လေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သော မောင်မောင်ကြီးကို ပိုင် ဘာမှပြန်မပြောသဘာဝ နှုတ်ခမ်းစုစုလေးနှင့်သာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မောင်မောင်ကြီး မောင်းလာသည့် ကားက ဆေးခန်းတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်သွားလေသည်။ ကားပေါ်မှ မောင်မောင်ကြီးဆင်းတော့ပိုင်လည်း မနေသာတော့ဘဲ လိုက်ဆင်းရလေသည်။

“ဟာ... သူငယ်ချင်း ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ဆေးခန်းသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် အပြီးနှင့်နှုတ်ဆက်လာသော ဆရာဝန်ကြောင့် ပိုင် မျက်နှုံးလေးပင့်သွားရသည်။

“မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲကွာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာတော့မမေးနဲ့၊ မေးရင် သတိရပြီး အဲဒီလူကို ငါ တုတ်ခွဲတာမှာရှိက်ပစ်ချင်လွန်းလို့”

“ဟင်”

ဒါ သူပိုင်ကို တမင်စောင်းပြောနေတာ။

ပိုင်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမထားမိခင် နှုတ်ခမ်းဖူးလေးမှာ အလိုလိုစုထော်လာရသည်။

မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဆရာဝန်မှာ ပိုင်အဖြစ်ကို သတိထားမိဟန်မတူဘဲ နှစ်ယောက်သား စကားလက်ဆုံကျလေသည်။

“အဟွန်း...ဟွန်း မင်းအဖြစ်ကလည်း အတော်ဆန်းပါလား မောင်မောင်ကြီး၊ ကြည့်ရတာ မင်း အဲဒီလူပေါ် မရိုးမသားတစ်ခုခုလုပ်ခဲ့ပြီနဲ့တူတယ် ဟုတ်လားသူငယ်ချင်း”

ဒေါက်တာအောင်ဆက်စကားကြောင့် မောင်မောင်ကြီး မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရသလို သူ့အကြည့်များကလည်း ပိုင်ထံသို့ မျက်ခနဲ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုအခါ သူ့အား မဝစူးစူးလေးကြည့်နေသည့် ပိုင်အကြည့်များနှင့် မျက်ဝန်းချင်းဆုံသွားရလေသည်။

“အဟွန်း...ပိုင်ရယ်”

“အို”

ကမ်းကတန်းပင် ပိုင်သည် သူ့အကြည့်များကို လွှဲပစ်လိုက်ရသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏အကြည့် နှင့်နှင်းစူးစူးတွေက သူ့အစ်ကိုယ်လုံးထက် ဖြန့်ချိရောက်ရှိနေပြီ။

“ဒါနဲ့ သူလေးက”

ဒေါက်တာအောင်ဆက်မှာ ပိုင်ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း မောင်မောင်ကြီးကို မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ မောင်မောင်ကြီးသည် ပိုင်နှင့် ဒေါက်တာအောင်ဆက်ကို မိတ်ဆက်ပေးရန် သတိရသွားကာ...

“ဆောရီး... မိတ်ဆက်ပေးဖို့မေ့သွားတယ်၊ ဒါ ကိုယ်ရော ကဲ့အိမ်ကချာတိတ်လေ၊ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ ဆိုးတော့ဆိုးတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ မလှသွားလား အောင်ဆက်”

“အို”

သူမကိုရှုထားကာ သူ့အလှကို ဝတ်ယူဝင့်ကြားသလိုမျိုး လိုက်သည့် မောင်မောင်ကြီးကြောင့် ပိုင်မှာ ရှက်ရွံ့အနေခက်ရွာ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားရသည်။

မောင်မောင်ကြီး ဒီလူဘယ်လိုပါလိမ့်။

တော်တော်ရဲသည့်လူပါလား။ ပိုင်မှာ သူမမျက်စောင်း သူ့ထံမရောက်အောင် မနည်းသက်ထားနေရသည်။

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း အေးကွာ မင်းပြောမှ ကိုယ်လည်း သတိထားမိတယ်၊ ချာတိတ်က တော်တော်လှတာပဲ၊ အဟွန်း

ယောက်ျားက မိန်းမချောချောတယ်ဆိုတာ ဒီလိုချာတိတ်ကိုပြောတာ နေမှာပဲ”

“ဟင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ပိုင် ခေါင်းငုံ့သွားရသလို မောင်မောင်ကြီးမှာလည်း ဒေါက်တာအောင်ဆက်စကားကို သဘောတကျနှင့် သွားစွယ်လေး ပေါ်အောင်ပင် ရယ်နေပါတော့သည်။

ဒေါက်တာအောင်ဆက်မှာ မောင်မောင်ကြီးကို နားမလည် သလိုကြည့်ကာ...

“ဟိတ်ကော့င် မောင်မောင်ကြီး၊ မင်းဘာရယ်နေတာလဲ ဟွာ”

“အဟွန်း...ရယ်မှာပေါ့ကွ၊ မင်းက ရယ်စရာပြောတာ ဆိုး၊ အင်း ကြည့်ရတာ ဒါကြောင့်လည်း မင်းလူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟာကွာ...မောင်မောင်ကြီး မင်းစကားက ဘာဆိုလိမ့်မိ”

“အေး...ဘာခိုင်လို့လဲဆိုတော့ ချာတိတ်က မိန်းကလေး ဖြစ်နေလို့ပဲကွ”

“ဟင်”

“အို...ဦးမောင်မောင်ကြီး”

ဒေါက်တာအောင်ဆက်ထံမှ အံ့ဩသံနှင့်အတူ ပိုင်ထံမှ ရှက်လန့်တကြားသံလေးက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ထွက်ခေါ် လာရသည်။

မောင်မောင်ကြီးကတော့ဖြင့် ဒါတွေကို ဂရုမစိုက်ပါ။ ပိုင်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်းက သူမအလှများကိုသာ ဝတ်ယူဝင့်ဖြူး စွာ ပြောနေလေ၏။

“ငါတောင် ပိုင်ကိုစတွေ့တုံးက ယောက်ျားလေးလို့ ထင်ခဲ့တာ၊ အဖွန်း နောက်မှ ပိုင်ကို မိန်းကလေးမှန်း ငါသိတာ ဒါပေမယ့် ပိုင်အလှတွေကိုတော့ မြင်မြင်ချင်း ငါသတိထားခဲ့မိ တယ်”

ဘုရားရေ။

သည်လူ အရှက်မရှိ ရှေ့ဆက်ဘာတွေပြောဦးမှာပါလိမ့်

ပိုင် မပြောချင်ပေမယ့် မပြောလိုက် မရတော့ပါ။

ကြာလျှင် ဘာတွေဘယ်လို ရှေ့ဆက်ပြောမည်မသိ၊ ဒေါက်တာအောင်ဆက်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ဒေါက်တာအောင် ဆက်မှာ ပိုင်အလှကို အံ့ဩသည့်မျက်ဝန်းတွေနှင့်သာ ကြည့်နေ လေ၏။

“ဦးမောင်မောင်ကြီး”

ပိုင်မှာ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်ရှေ့တွင် မနေတတ်တော့ သည်မို့ မောင်မောင်ကြီးအား ခေါ်လိုက်သည်။

ဒါကို မောင်မောင်ကြီးမှာ သဘောပေါက်စွာ...

“က...သူငယ်ချင်း နောက်မှကိုယ်တို့ အေးအေးဆေး ဆေး စကားပြောကြတာပေါ့၊ အခုတော့ ကိုယ်တို့ကို ခွင့်ပြုဦး”

မောင်မောင်ကြီးအား လိုအပ်သည် စမ်းသပ်မှုများပြုလုပ် အေးထည့်ပြီးပြီမို့ ဒေါက်တာအောင်ဆက်ဘိ မောင်မောင်ကြီး နှစ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဒေါက်တာအောင်ဆက်မှာ ပိုင်နှင့် မောင်မောင်ကြီးကိုသာ

ကြည့်မှုတွေနှင့် ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

သူ့အတွေးများထဲတွင်တော့ ယောက်ျားလေးဆန်ဆန်
ဝတ်ဆင်ထားသည့်ကြားက သိပ်လှသော ပိုင်နှင့် လူရိုးလူတည်ပြီး
အပြစ် နေလာခဲ့သော ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်
ပတ်သက်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးခြင်းမရှိသည့် မောင်မောင်ကြီးတို့အကြောင်းကို
သာ တွေးရင်း ရှိနေရတော့သည်။

“ရှေ့ကလာထိုင်လေ”

“ရတယ်၊ နောက်မှာပဲထိုင်မယ်”

ပိုင် မောင်မောင်ကြီးကို မကြည့်ဘဲ ကားဇောက်ရေ
မှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ကြီးမှာ ပိုင်ကိုကြည့်
သက်ပြင်းချက်ကလွဲပြီး ဘာမှမပြောတော့ပါ။ သူမအပေါ် သူ့အ
နှင့် ပြောလို့ကလည်း အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်သလို ဆေး
အတွင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာအောင်ဆက်မှာ သူတို့
ကြည့်နေသည်မို့ မောင်မောင်ကြီး ကားကို ဆေးခန်း
မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ကားမှန်ထဲမှာတစ်ဆင့် မြင်နေရသည့် ပိုင်၏မျက်နှာ နှုတ်
တင်းလှလှလေးကို ကြည့်ပြီး မောင်မောင်ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

ကားက အရှိန်နှုန်းမှန်မှန်ဖြင့် ပြေးနေရာမှ တစ်နေရာပြီး
တစ်နေရာ ဖြတ်ကျော်လာသည့်အခါမှာတော့ ပိုင် မျက်ခုံးလေး
တင့်သွားရပြီး...

“ကားက ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ ဦးမောင်မောင်ကြီး”

“မင်းကြည့်လေ”

“ခင်ဗျားနော်...စကားကိုကောင်းကောင်းပြော”

“အဟွန်း...ကောင်းကောင်းပြောနေတာပဲကွ၊ ခုလို မထင်

မှတ်ဘဲ အခွင့်အရေးရတုန်း မောင်ပိုင်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကား
ပြောချင်တယ်”

ပိုင်ရင်ထဲ လှုပ်ခတ်သွားရသည်။ သူ့ဘာတွေများ ပြောမလို့
မိလိမ့်။ ပိုင် သူနှင့်စကားမပြောချင်ပါ။ ပြောရန်လည်း သူမ
တွင် ဆန္ဒမရှိ။ ထို့အတူ သူပြောလာမည့် စကားများကိုလည်း
သူမသည် ကြိုသိနေသလိုလို။

“မပြောချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျ...နဲ့စကားမပြောချင်
ဘူး၊ ကား အိမ်ကိုပဲမောင်းပါ။”

မောင်မောင်ကြီး နှုတ်ဆိတ်သွားရသလို တား၏ဦးတည်

ရာသည်လည်း အိမ်သို့မဟုတ်။

“ဒီမှာ”

“ခင်ဗျား ပြောနေတာမကြားဘူးလား၊ အိမ်ကိုပဲမောင်းဆိုတာ”

“မောင်ပြောပြီးပြီလေ၊ ပိုင်နဲ့စကားပြောချင်သေးတယ်ဆိုတာ”

“မကြားချင်ဘူး၊ မကြားချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားကြီးဆီက ဘာစကားမှ မကြားချင်ဘူး”

တင်းမာပြတ်သားလွန်းသည့် ချစ်သူ၏စကားများကြောင့် မောင်မောင်ကြီး အသည်းမှာနာကျင်သွားရသည်။

ကြည့်စမ်း...

သူ့မှာတော့ သူမလေးကို ချစ်ရသလောက် သူမကတော့ သူနှင့်ပတ်သက်ကာ ဘာခံစားမှုမှမရှိသည့်အသွင်၊ သူမ၏ ထိုအခြေအနေက သူ့နှလုံးသားများကို ခံရခက်ခဲစေရသည်။

ရှိစေတော့။ သူ့အနေနှင့် သူမကြောင့် နာကျင်ခံစားမှုများကို ရင်ဝယ်ပိုက်နေ၍မဖြစ်၊ သိပ်ချစ်ပါသည်ဆိုသော စကားနှင့်အညီ

သူမထံမှ အချစ်များကို သူ ရယူနိုင်အောင် ကြိုးစားရဦးမည်ဖြစ်သည်။

“ဦးမောင်မောင်ကြီး ခင်ဗျားပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားတယ်ပိုင်”

“ကြားရင် ကားရပ်ပါလား”

“မဖြစ်လို့ပေါ့ကွ”

“အို...ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“မင်း မောင့်ကို သိပ်မုန်းနေလားပိုင်”

ပိုင်မှာ မဖြေပါ။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကိုသာ တင်းတင်းလေး စေတားလေသည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ဒါကိုကြည့်ကာ အသည်းယားသွားပြီး...

“ဖြေလေ ပိုင်၊ မင်း မောင့်ကိုမုန်းလားဆိုတာ”

“မုန်းအောင်လုပ်နေတာက ဘယ်သူလဲ”

“ပိုင်ရယ်”

မျက်တောင်ရှည်ကြီးများ စင်းချကာ ကလေးတစ်ယောက်
လို နှုတ်ခမ်းလေးစုလျက် ပြောလိုက်သည့် ပိုင်ပုံစံကြောင့်
မောင်မောင်ကြီးရင်ထဲ မည်သို့ဖြစ်သွားရသည်မသိပါ။

နုလုံးသားတစ်ခုလုံး ပူနွေးလှိုက်ဖို ရင်ခန်းခြင်းများ
ဖြစ်သွားရသည်မို့ မောင်မောင်ကြီး ဘာမှမပြောတော့ ကား
လှရှင်းသည့်တစ်နေရာတွင် ထိုးရပ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ရှေ့ခန်းထွဲ
ထိုင်နေရာမှ မောင်မောင်ကြီးသည် ပိုင်ရှိရာ ကားနောက်ခန်းအထိ
ကူးလာပြီးနောက် ရုတ်ခြည်း မပြောမဆိုနှင့် ပိုင် တစ်ကိုယ်တော်
အား သိမ်းကျုံးဆွဲဖက်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“အို...ခင်ဗျားနော် ဒါဘာလုပ်”

“အို...အို”

အနမ်းတွေ မွတ်မွတ်သိပ်သိပ် ပိုင်အသက်ရှူ၍ပင်မပြော
တော့။ အချစ်များ အစွမ်းကုန်ပေါက်ကွဲနေပြီဖြစ်တဲ့ မောင်မောင်ကြီး
ရင်ခွင်ထဲတွင်သာ သူမကိုယ်လေး မွန်းကျပ်လျက် မလူးမလွန်း
အောင် ရှိနေရတော့သည်။

“အရမ်းချစ်တယ်ပိုင်ရယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟာ”

မွတ်မွတ်ရှုရှု စကားသံတွေနှင့်အတူ သူ့မျက်နှာကြီးက
ပိုင်မျက်နှာလှလှလေးပေါ် အုပ်မိုးလာပြန်တော့ ပိုင်မှာ ထိတ်လန့်
ကြောက်ရွံ့ရှက်စိတ်များ ဖြစ်သွားရသည်။

ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ရှက်စိတ်တွေနှင့် ပိုင်ကမူးရှူးထိုး
ဟန် မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် မောင်မောင်ကြီးအား တွန်းထုတ်ကာ
ကားပေါ်မှဆင်းဖို့ ကြိုးစားတော့...

“ဟာ...ဟိတ်”

“ဒါဘယ်လဲကွ”

“ဟာဗျာ”

“ခင်ဗျား”

နောက်မှ အရှိန်နှင့်လှမ်းဆွဲလိုက်သည့် မောင်မောင်ကြီး
ကြောင့် ပိုင်မှာ ကားပေါ်က ဆင်းခွင့်မသာတော့သည့်အပြင် ရင်ချင်း
ဆွဲကပ်ပစ်လိုက်သည့် မောင်မောင်ကြီးကြောင့် လူက လန့်ဖျတ်
သွားပြီး...

“လွတ်”

“မလွတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားနော်”

“မောင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီပြီ၊ ပိုင်ဆိက အချစ်ကိုရမှ မောင်
ဒီကသွားမယ်”

“ဟာ”

မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနှင့် ပြောသလိုလုပ်တော့မည်
ဟန်ရှိ ပိုင် တကယ်ပင် ထိတ်လန့်သွားရပါပြီ။

မောင်မောင်ကြီးဆိုတာက တစ္ဆတ်ထိုးဆန်သည့်လူ။

ပြီးတော့ ဖြစ်ချင်တာကိုလည်း ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သည့်

သူ။ ပိုင် ဘယ်မှာမလန့်ဘဲနေမည်တဲ့လဲ။

“ကြားတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ”

“မောင့်ကိုချစ်တယ်ပြောဖို့”

ကြည့် ပြောပုံကိုက မုန်းချင်စရာ။

သူ့ပုံစံက ချစ်အဖြေတောင်းသည့် လူတစ်ယောက်နဲ့

မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်တပည့်လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်နဲ့

သူငေါက်နေသည့်ပုံ။ ပိုင်မှာ မကျေနပ်စိတ်တွေနှင့် မျက်နှာလေး
တင်းသွားရကာ...

“ခင်ဗျားပြောပုံက လွယ်လှချည်လား၊ လူကိုဘာမှတ်နေ
မယ်”

“သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ချာတိတ်လို့မှတ်တယ်၊
ချစ်တယ်”

သူ ဝင်သက်ထွက်သက်လေ့နွေးနွေးက ပိုင်ပါးပြင်ကို
နိတ်ခတ်သွားရသည်။ ပိုင် သူမကိုယ်လေးကို နောက်ဆုတ်တိမ်း

ရှောင်လိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျားနော် စကားကို အတည်ပြောပါ”

“ဟောဗျာ...မောင်ပြောနေတာ အတည်တွေပဲ၊ ဒီထက်

အတည်အောင်ဆိုရင်တော့ ဟောဒီလိုပဲ”

“အို”

“မောင်မောင်ကြီး”

“ခင်ဗျား”

“ဟင့်အင်း”

“လူဆိုးကြီး...လွတ်”

ဆိုသည့် စကားသံများသာ ခပ်တိုးတိုးဆိုနိုင်ပြီး ပိုင်
တစ်ကိုယ်လုံး မောင်မောင်ကြီးရင်ခွင်အောက် ရောက်ရှိသွားရပါတော့
သည်။

မောင်မောင်ကြီး ဒီမျှအထိ ရဲတင်းနေခြင်းက နေရာက
လူကလည်းရှင်း ကားမှန်တွေကလည်း တင်ထားသည်မို့ သူတို့
နှစ်ဦးအဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိခြင်းကြောင့် ဆိုတာကို
တော့။

□ □ □

အခန်း (၅)

နှလုံးသားထဲတွင် စွဲထင်နေရပါသည်ပုံရိပ်လေးကို
နှင်လိုက်ရသည်ဆိုရင်ပဲ မောင်မောင်ကြီးရင်မှာ လှစ်ခနဲပျော်ရွှင်
သွားရသည်။

ပိုင်...မိဆိုးရယ်လေ။

ပိုင်ကတော့ဖြင့် သူ့ကိုမမြင်ပါ။

အေးမြသော ဤလ၏ အလင်းရောင်အောက်တွင်
သန်းသန်းနုပျိုသော ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးနှင့် သူ့ရှိရာခြံထဲသို့
ဆင်းလာနေလေသည်။

အချိန်က သန်းခေါင်ကျော်။

အင်း...ကြည့်ရတာ သူမလေးလည်း သူ့လိုပင် အိမ်

မပျော်သဖြင့် ခြံထဲဆင်းလာဟန်တူပါ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်မောင်ကြီးကတော့ ချစ်သူကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ပျော်ရွှင်မှုတွေက ရင်ထဲ အတိုင်းအဆ မရှိပါ။

ပိုင်သည်လည်း ခြံထဲလျှောက်လာရင်းက သူမလုံးဝထင်မှတ်ထားသည့် မောင်မောင်ကြီးကို မမျှော်လင့်သည့်အချိန်တွင် ခြံထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရသည်။

ဘုရားရေ...မောင်မောင်ကြီး ခြံထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာပါလိမ့်။

“ပိုင်”

“ဒီအချိန်ကြီး ခြံထဲမှာ ခင်ဗျားဘာလုပ်နေတာလဲ” လရောင်အောက်တွင် ကြည့်စင်ခန့်ထည်သော အပြုံးနှင့် သူမအား ရွန်းရွန်းမြဲမြဲကြီးကြည့်ကာ ပြုံးပြနေသော မောင်မောင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ပိုင် မေးလိုက်သည်။

“မောင် ပိုင်ကိုစောင့်နေတာ”

“ဟင်”

ပိုင် မျက်ခုံးလေး ကုပ်ကွေးသွားရ၏။ သူ့ဘာတွေပြောနေတာပါလိမ့်။

“ခင်ဗျားဘာတွေပြောနေတာလဲ မောင်မောင်ကြီး၊ တွန့်တော့ကို စောင့်ရအောင် ဘယ်သူကလာပါ့မယ်လို့ ပြောထားလို့လဲ”

“အဟွန်း...ဘယ်သူမှမပြောပေမယ့် ပိုင်လာမယ်ဆိုတာ စောင့်သိနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား ပိုင်ကို မောင့်နှလုံးသားက ဆင့်ခေါ်နေလို့ပဲပေါ့”

“အို”

ကဗျာဆန်လွန်းသည့် သူ့အပြောတွေကြောင့် ပိုင်နှလုံးသားလေး လှိုက်နွေးသွားရသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် သူမထင်တာထက်ပင် စကားပြောကောင်းနေသူပါလား။

“ခင်ဗျား စိတ်တော့ကောင်းပါသေးတယ်နော်”

“ဘာလဲ ပိုင်က မောင့်ကိုရူးနေပြီထင်လို့လား”

ရွန်းလက်တောက်ပသော အကြည့်တွေနှင့် ခပ်စိုက်စိုက်

ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သော မောင်မောင်ကြီးပုံစံက တက်ယုံကို လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည့်အသွင်။

ပိုင်သည် သူ့အနားသို့ မသွားသလို သူသည်လည်း ပိုင် အနားသို့မလာပါ။ သို့ပေမယ့် အကြည့်တွေကတော့ သူမထံ စူးစူး စိုက်စိုက်။

“ခင်ဗျားဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အဟွန်း...ပိုင်က မောင့်ကိုသာမေးတယ်၊ ပိုင်ကိုယ်တိုင် ကရော”

ဟုတ်ပါရဲ့။

သူ့ကိုသာမေးရပါသည်။ တကယ်တော့ ပိုင်ကိုယ်တိုင် အိပ်မပျော်နိုင် ခြံထဲဆင်းလာခဲ့ရသူ။ ပိုင်ကို ထိုသို့အိပ်မရအောင် အတွေးများဖြင့် နှိပ်စက်နေသူက မောင်မောင်ကြီး။

ပိုင်ထံမှ အချစ်များကို သူ့သဘောသူ့ဆန္ဒနှင့် မရအရ တောင်းယူသွားပြီးကတည်းက ပိုင်နှလုံးသားလေးသည်လည်း မခိုင်မာတော့ပေ။

အချိန်နာရီစက္ကန့်နှင့်အမျှ သူ့မအတွေးထဲ သူ့မနှလုံးသားထဲ

ထွင် မောင်မောင်ကြီးဆိုသည့် ဒီလူတစ်ယောက်က ထာဝရစိုးမိုး ချရာယူခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပိုင် သူ့ကို ချစ်လားမချစ်လားဆိုတာ သူမကိုယ်သူမ ဆယ်နိုင်သေးခင်မှာပင် မောင်မောင်ကြီးကတော့ သူမကို ချစ်သူ ချည်းစားတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုအသိနှင့်အတူ ပိုင်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရှက်စိတ်တွေ နှိမ့်ထူလာရပြီး...

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“နေပါဦး ပိုင်”

“ဟင်”

လွှားခနဲရောက်လာကာ သူမရှေ့ မားမားကြီးရပ်လာသည့် မောင်မောင်ကြီးကို ပိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ နှစ်ဦးသား အကြည့်ချင်းဆုံသွားရသည်။

“ပိုင်”

စူးရှသည့် သူ့အကြည့်တွေကြောင့် ပိုင် ခေါင်းငုံ့သွားရ

သည်။

“မောင့်ကို စကားပြောပါဦး ပိုင်”

“ပိုင်...အဲ ကျွန်တော်ဘာပြောရမှာလဲ၊ သွားတော့မယ်”

“မသွားရဘူးဆို”

ပိုင်မှာ သူ့ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာလေ၏။

“ခုလို မောင်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ရခဲတဲ့ ညလေးမှာ

ပိုင်ကို မောင် ဘယ်လိုပြန်လွှတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဟာ”

ပိုင်မှာ ထိတ်လန့်သွားရသည်။ သူ ဘာပြောတာပါလိမ့်။ တစ်ဆက်တည်း ပိုင်ရင်ထဲ ကြောက်စိတ်တွေလည်း ဝင်လာရသည်။

ပိုင် ခြံထဲကို ဆင်းလာမိတာ မှားများသွားခဲ့ပြီလား မသိတော့ပါ။

မောင်မောင်ကြီးဆိုတာက သူမနှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း

ခံနိုင်ရည်စွမ်းရှိသူမဟုတ်ဆိုတာ ပိုင် မသိမဟုတ် သိပါသည်။

သိ၍လည်း ပိုင် ထိုသို့ ကြောက်လန့်နေရခြင်းဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ခြံထဲရှိနေတာ ကျွန်တော်မသိဘူး”

ပိုင် မဝံ့မရဲလေး ပြောလိုက်သည်။

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း မောင်ခြံထဲရှိနေတာသိရင်

ပိုင်က ဆင်းမလာဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း”

မဆိုင်းမတွ ပိုင် ခေါင်းလေးညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ပိုင်၏ အပြစ်ကင်းစင်ဟန်လေးကြောင့် မောင်မောင်ကြီး အချစ်တွေပိုတိုးလာရပြီး...

“အဟွန်း...မောင်ချစ်သူက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲဗျာ၊ ပိုင်ရဲ့ အဲဒီလိုဟန်ဆောင်မှုမရှိ ပွင့်လင်းတဲ့ ဟန်လေးတွေကိုပဲ မောင်ချစ်မြတ်နိုးရတာ ပိုင်ရယ်၊ ပိုင်ကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်၊ ငြီးတော့ မခွဲချင်တော့ဘူး၊ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ”

“ဟာ...ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မောင်မောင်ကြီးနော် ခင်ဗျားရှူးနေပြီလား၊ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းရအောင် ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ချစ်တယ်လို့ပြောလို့လဲ”

“ပိုင် ဘာပြောတယ်”

ပိုင်စကားကြောင့် မောင်မောင်ကြီးမှ ချစ်ဒေါသတွေ ဖြစ်သွားပြီး...

“မောင်ကိုပြန်ပြောစမ်း ပိုင်၊ မင်း မောင်ကို ဘာပြောလိုက်

တယ်ဆိုတာ၊ မောင့်ကို မင်းမချစ်ဘူးဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်”

“ပိုင်”

သူ့အသံက မချီတင်ကဲမှုတွေနှင့် နှင့်နှင့်သည်းသည်း
သေချာပါပြီ သူ့စိတ်ထိခိုက်သွားပြီဆိုတာ။

သည်လိုကျပြန်တော့လည်း ပိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား
သည်။

ပိုင်ပြောတာ လွန်များသွားပြီလား။

အို...မလွန်ပါဘူးလေ၊ မဟုတ်ပါက ဒီလူအချစ်ကြမ်း
သမားကြီးနှင့် မလွယ်။

“မောင့်ကို မင်းမချစ်ဘူးဆိုတာ တကယ်လားပိုင်”

“တကယ်”

“မရဘူး”

“ဟင်”

“မောင့်ကို မင်းမချစ်လို့မရဘူး၊ ချစ်ရမယ်၊ မောင့်ဆို
မင်းချစ်ရမယ်”

ရော်...ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

ဇွတ်ကြီးအဓမ္မ ချစ်ခိုင်းနေပါရောလား။

“ပိုင် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် မောင်မောင်ကြီး၊ ခင်ဗျားကိုမှ
မဟုတ်ဘူး ပိုင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး၊ ပိုင်တစ်သက် လည်း
ဘယ်သူ့နဲ့မှ အိမ်ထောင်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာပြောလိုက်တယ် ပိုင်၊ ပိုင်က ဒီတစ်သက်
အိမ်ထောင်မပြုဘူး ဟုတ်လား”

“အဲဒါ ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ၊ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကလည်း
အခုမှပိုင်ချတာမဟုတ်ဘူး၊ ပိုင်သိတတ်တဲ့အရွယ်ထဲက ဆုံးဖြတ်
ထားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လေ”

“ကျွန်တော့်သဘောထားကို မောင်မောင်ကြီးသိပြီပဲ၊
ဒီတော့ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ရှေ့ဆက် ခင်ဗျား ဘာမှမလုပ်တော့
ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်သွားမယ်”

“ပိုင်”

သူ့ကိုယ်ကြီးကို ကျွေရှောင်ကာ ပိုင်ထွက်လာခဲ့ပေမယ့်
မောင်မောင်ကြီးကတော့ဖြင့် ပိုင်ကို အလွတ်မပေးပါပေ။

သူ့အနားက ထွက်ခွာရန် ပြင်နေသည့် ပိုင်လက်လေးအား လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း...

“စဉ်းစားပါဦးပိုင်၊ ပိုင် မောင့်ကို တကယ်မချစ်ဘူးလား ဆိုတာ”

“မချစ်ဘူး”

“ဒါ ပိုင် မောင့်ကို တမင်အရွဲတိုက်နေတာ၊ ပိုင်မကြိုက်တာတွေကို မောင်လုပ်လို့ ပိုင် မောင့်ကို ဒီစကားတွေ ရွံ့ပြောနေတာမဟုတ်လား”

“ခက်နေပါလား မောင်မောင်ကြီး၊ ခင်ဗျားထင်တာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ ဒီစကားတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲထဲ လာတဲ့စကားတွေမို့ ခင်ဗျားကို အရွဲတိုက်စရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူး”

ပြောသူက ဘာခံစားချက်မှမရှိသလို ပြောနေပေမယ့် နားထောင်ရသူ မောင်မောင်ကြီးမှာတော့ နှလုံးသားတွေ ကျွမ်းမြော်လောင်မတတ်ပင်။

ပိုင် ဒီစကားတွေကို တကယ်ပဲ ပြောနေသည်တဲ့လား

ရက်စက်ပါတယ်ပိုင်။ ပိုင်ရဲ့နှလုံးသားတွေဟာ ဒီလောက်မာကျောထိန်မည်လို့ သူဘာကြောင့် အစက မထင်ခဲ့မိတာပါလိမ့်။

ပိုင်ရယ်။

မချင်မရဲ့ ညည်းညူသံနှင့်အတူ မောင်မောင်ကြီး နှလုံးသားတွေ အက်ကွဲနာကျင်ရပြီမို့...

“အဟွန်း...ကောင်းပါတယ်ပိုင်၊ မင်းက မင်းရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ပြောပြီး မောင့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကိုရော ထည့်မစဉ်းစားပေးတော့ဘူးလား၊ မောင် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာလေ”

“အို”

ပိုင် မျက်နှာလေးပျက်သွားရပြီး...

“ဒါကတော့ ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်ပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာကိုမဖြစ်နိုင်တာလဲပိုင်၊ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ချစ်တာမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ရှိသေးလို့လား”

“ကျွန်တော်မှ ခင်ဗျားကိုမချစ်”

“တော်စမ်း...မပြောနဲ့၊ ဒီစကား မောင်မကြားချင်ဘူး”

ဒီမယ် ပိုင် မောင် တစ်ခါတည်းပြောလိုက်မယ်၊ မောင့်ကို ပိုင် ချစ်ချစ်မချစ်ချစ် ပိုင်ကို မောင်ကတော့ချစ်တယ်၊ ချစ်တာမှ သိပ်ချစ် တယ်၊ အဲဒီအတွက် မောင့်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို ပိုင် တားဆီးဖို့မကြိုး စားနဲ့၊ ကြိုးစားလို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မောင် ပိုင်ကို လက်ထပ် မယ်၊ အိုက္ကာ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ်၊ ဒါ မောင့်ရဲ့သစ္စာပဲ”

ဟင်။

ပိုင် သည်းမခံနိုင်တော့။

လူကို သူပိုင်အရပ်သဖွယ် သဘောထားကာ ပြောချင် ရာတွေ ပြောနေသော မောင်မောင်ကြီးကို ပိုင် အမြင်ကတ်ထား မုန်းလာရသည်မို့ သူ့စကားများကို ပိုင်သည် ဂရုမစိုက်သလို မျက်နှာ ထား တည်တည်လေးနှင့် သူ့အနားက ချာခနဲလှည့်အတွက်--

“မင်းကွာ”

“အင့်”

“မင်း...မင်း မောင့်ကို တကယ်ပဲ ရက်စက်နိုင်တာပဲ”

ပေါ့လေ”

“ဖယ်ပါ၊ ဘယ်သူက ခင်ဗျားကို ရက်စက်နေလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် မင်း မောင့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြော”

စိတ်လှုပ်ရှားမှု မခံချင်မှုတွေနှင့် မောင်မောင်ကြီးအသံက သိသိသာသာ တုန်ခါနေရသည်။

သူ့မျှော်လင့်ထားသည့် ချစ်သူနှင့် ဘဝတစ်ခုကို ချစ်ခြင်း တွေနှင့် တည်ဆောက်ကာ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ မိသားစုဘဝ လေး ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့။

သို့သော် လက်တွေ့သူရလိုက်သည်က ခါးသီးနာကြည်းမှု များ။ ဒီအဖြစ်ကို သူ့နှလုံးသားက နည်းနည်းလေးမှ ခံနိုင်ရည် ခရှိခဲ့ပါ။

“သိပ်ချစ်တော့ သိပ်ခံစားရပါ၏။

ဒါတွေအားလုံးဟာ သူမကို ချစ်လွန်း၍ ခံစားရသည့် ဆဒနာတွေ။ ဒါတွေ သူမသိမည်မဟုတ်။ သူ့မှာသာ မချီတင်က အတွေး နာကျင်မှုတွေနှင့် ရင်တစ်ခုလုံး ဖားပိုကြီးနယ် မောဟိုက် နေရသည်။

“မောင်မောင်ကြီးနော်...ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တစ္ဆေ”

ထိုးမလုပ်နဲ့၊ ကျွန်တော်မှ ခင်ဗျားကိုမချစ်”

“ကဲ...အဲဒါမချစ်ဦး”

ဟင်းမာပြတ်သားသည့် စကားသံလေးက လေအလှူ နှယ် ပျောက်ဆုံးသွားရသည်။

“လွတ်”

“လွတ်စမ်း”

ရှက်ဒေါသတွေနှင့် ပိုင် ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်သည့် သို့ပေမယ့် တင်းကြပ်လွန်းသည့် အပွေအဖက်များက ပိုင်အ မောင်မောင်ကြီးရင်ခွင်ထဲမှ လွတ်ခွင့်မပေးပါပေ။

အချိန်စက္ကန့်လေးတွေနှင့်အတူ နှင်းခဲပျံ့နှံ့နှယ် နူးညံ့အိမ်ထောင် ပါသော သူမ၏နှုတ်ခမ်းလွှာလေးအစုံမှာ နာကျင်လာရပြီ။

“ဖယ်ချော်...ခင်ဗျားကြီး ကျွန်တော်ငိုလိုက်တော့မယ် သိလား”

“ပိုင် မျက်ရည်ကို မောင်မလိုလားပေမယ့် မင်းကိုလည်း မောင့်ရင်ခွင်ထဲက ထွက်သွားခွင့်မပြုနိုင်သေးဘူး ပိုင်”

“ဒါ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ကျင့်တာ”

“ဟာကွာ...စကားကြီးကလည်း ချစ်တာမှာ အနိုင်ကျင့် အာဆိုတာမရှိဘူး”

“ဘာချစ်တာလဲ၊ ဘာချစ်တာလဲ၊ ပြောတော့ဖြင့် ချစ်တယ် ချစ်တယ်နဲ့ တစ်ချိန်လုံး အနိုင်ယူချေပြီတော့များ”

“ကြာကြာဖန်ဖန်ကွာ...မောင် ဘယ်မှာ ပိုင်ကိုအနိုင်ယူလို့ ခဲ”

“ခုလိုလုပ်တာ အနိုင်ယူတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“အဟွန်း...အဲဒါချစ်တာ”

“ဟင်”

“ကဲ...အဲဒါချစ်ဦး”

“ဗုန်း”

“ဗုန်း”

“ဘုတ်”

ချစ်ရည်ရွန်းသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ပြုံးစေကြည့်ကာ ပြာလိုက်သော မောင်မောင်ကြီး၏စကားအဆုံးဝယ် ပိုင်တစ်ယောက် နှစ်ခေါသတွေနှင့် ဘယ်လောက်ထိ ပေါက်ကွဲသွားသည်မှသိတော့

ဝါ။

မောင်မောင်ကြီးရင်ခွင်ထဲမှနေ ပိုင်သည် သူမလက်သီးဆု
နုနုလေးများနှင့် မောင်မောင်ကြီး၏ ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးအား ခပ်စာ
လေး ထုရိုက်ကုတ်ဆွဲနေပါတော့သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ သူမ၏ ရိုက်ကုတ်ဆွဲမှုများကို မပူပေါင်း
ချစ်သူလေးအပေါ် အချစ်စိတ်တွေ တိုးပွားနေရသည်။

ပိုင်တစ်ကိုယ်လုံးထက် အနမ်းခိုးများ ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသွန်းနေတော့သည်။

ရင်ထဲ လှိုက်ဖိုတုန်ယင် မောလျမှုတွေနှင့်အတူ ပိုင်မှာ
လာမိတာမှားပြီဟု နောင်တအတွေးတွေကလည်း ရင်မှာ စုပြုံရော
ရှိနေရတော့သည်။

သို့ပေမယ့် ပိုင်သည် ထိုအမှားတွေကိုလည်း သူမအနေ
ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိတော့။

အချစ်လူကြမ်းကြီး မောင်မောင်ကြီး ရင်ခွင်အောက်ထဲ
သာ သူမတစ်ကိုယ်လုံး မွန်းကြပ်မှုတွေနှင့် ရင်ခန့်သံတွေ မရှိ
တော့သည့်အဖြစ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူမ အချိန်တုန်သွားရတော့မည်လား။ ဒီလိုဆို။

ဖြင့် သူမသည် သူ့အချစ်နှုတ် နှစ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ပိုင်မှာ မရုန်းသာသည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှနေ သူမကိုယ်သူမ
လည်း သူနှင့်ပတ်သက်ကာ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်မေးနေမိတော့သည်။

သူမရင်ထဲ မောင်မောင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်ကာ တကယ်ပဲ
ဘာခံစားမှုမှ မရှိဘူးတဲ့လား။

ဟင်အင်း...မဟုတ်ပါ။

ပိုင် ထိုကဲ့သို့လည်း ယတိပြတ် သူမကိုယ်သူမ မပြောရ
ပါ။ သူမရင်ထဲ နှလုံးသားထဲတွင် သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး နွေးလှသည့်

ခံစားမှုများ အနည်းနဲ့အများတော့ ရှိပါ၏။ ဒီခံစားမှုတွေက အချစ်
ဆိုရင်တော့...

ပိုင်မျက်နှာလေး ရဲပသွားရသည်။ တကယ်ပဲ ပိုင် သူ့ကို
ချစ်နေမိပြီလား။

နှလုံးသားလေး တဆတ်ဆတ်ပူနွေးသွားရသည်။

ချစ်တယ် ချစ်တယ်တဲ့လားကွယ်။

ပိုင် သူ့ကိုချစ်နေသည်တဲ့လား။

ပိုင်ဘဝတွင် သူမိန်းမယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်

ကာ ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားရဖူးသည့် မရခဲသော ရင်ခွန်လိုက်စားခြင်းများသည် မောင်မောင်ကြီးကို ချစ်နေ၍ပဲလား။

သေချာပါပြီ။

သူမ မောင်မောင်ကြီးကို ချစ်နေမိပြီဆိုတာ။ နူးညံ့သည့် အတွေ့များနှင့် အနမ်းတွေက ပိုင်နှလုံးသားလေးကို ယိုင်လဲစေခဲ့ရပြီပေလေ။

ချစ်ပါသည်။ သိပ်ချစ်ပါသည်ဆိုသော ချစ်စကားတွေနှင့် မောင်မောင်ကြီးထံမှ ချစ်အနမ်းနွေးနွေးများက ပိုင်၏ဆုံးဖြတ်ချက် ရည်ရွယ်ချက်များကို လွင့်ဖြယ်စေရသည်။

အချစ်ကို အရှက်နှင့် ဟန်ဆောင်ထားပေမယ့် တကယ်ရင်ထဲ အချစ်ဆိုသည့် အရာလေး ခိုင်မြဲလာရသည့်အခါမှာတော့ အရှက်လေးက ပုန်းကွယ်ခဲ့ရပြီ။

သူ့ထံမှ ယုယကြင်နာ နွေးထွေးမှုများသည် သူမအား အချစ်ဆိုသည့်ခွန်အားကို ပို၍ဖြစ်တည်စေရသည်။

“ချစ်”

“မောင့်ရဲ့ပိုင်”

“အို”

ပါးပြင်ချင်းကပ်ကာ နွေးလျလိုက်မောသည့် သူ့ခေါ်သံက ပိုင်ဘဝင်ကို ခိုက်သွားစေရသည်။

“ပိုင်”

“မောင်မောင်ကြီး”

“အို”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မရည်ရွယ်ဘဲ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ခေါ်လိုက်မိသဖြင့် ပိုင်မျက်နှာလှလှလေးမှာ ရှက်သွေးတို့ဖြင့် ပန်းသွေးရောင်ကြွသွားရသလို မောင်မောင်ကြီးမှာလည်း သဘောတကျနှင့် ရယ်မိသွားရသည်။

သည်နောက် မချင့်မရဲနှင့် ပိုင်ကိုယ်လေးကို မောင်မောင်ကြီးသည် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး...

“ပိုင်...မောင့်ကို ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ပိုင်မှာ မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ငြင်းလိုက်တော့ မောင်မောင်

ကြီး ပို၍ မချင့်မရဲဖြစ်သွားကာ...

“မဟုတ်တာကွာ၊ ပိုင် မောင်ကို တစ်ခုခုပြောစရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်တာမဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာလဲပြောလေဗျာ”

နဖူးဝင်းဝင်းလေးထက် အနမ်းတစ်ပွင့် ခြွေရင်း မောင်မောင်ကြီး ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ပိုင်သည် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာကာ...

“ဟို...တခြားမဟုတ်ပါဘူး မောင်မောင်ကြီး ကျွန်တော့် ကိုချစ်တာ ဘယ်လိုချစ်တာလဲ မေးမလို့”

“ဟောဗျာ...မောင့်ချစ်သူရယ်၊ မောင်ကို ဘယ်လိုစေ လိုက်တာလဲဗျာ၊ မောင် ပိုင်ကိုချစ်တာ မောင့်ချစ်သူကို မောင် နှုတ်ဖူးထားပြီး ချစ်ရတယ်ဆိုတာ ပိုင် တွေးကြည့်ရင်သိပါတယ်”

မှန်ပါသည်။ မောင်မောင်ကြီး အချစ်တွေကို ပိုင် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါ၏။ ယုံကြည်လောက်အောင်လည်း မောင်မောင်ကြီး သည် ပိုင်ကို အမြတ်တနိုးနှင့် တန်ဖိုးထား ချစ်ခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။

ဒါ့ကို သူမ ငြင်းဆန်၍မရပါ။

ပိုင် ငြိမ်နေတော့ မောင်မောင်ကြီးသည် သူမသဘောထား ကို ရိပ်စားမိလာပုံနှင့် ချစ်အားတွေတက်လာကာ...

“တကယ်ပါပိုင်၊ မောင့်ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ ပိုင်နဲ့တွေ့မှ သိခဲ့ရတာပါ။ ပိုင် မောင့်အချစ်ကို လက်ခံလိုက်တဲ့အတွက် မောင်နဲ့ ဖတ်သက်ပြီး ပိုင်အောင်တမန်စေရတူးဆိုတာ မောင်ရဲရဲကြီး ကတိပေး ပါတယ်ဗျာ”

ပိုင်နှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်ရပါပြီ။ သူသည် ပိုင်ကို ဒီလောက်ထိ ချစ်လိမ့်မည်ဟု ပိုင်မထင်ထားနဲ့ပါ။ မထင်ထားသည့် ကြားကဝင် ပိုင် သူ့အချစ်တွေကို သိလိုက်ရတော့ ရင်တစ်ခုလုံး သိန်သိန်ဖို ကြည်နူးသွားရသည်။

“ပိုင်”

“ဟင်”

“မောင့်ကိုချစ်တယ်နော်”

“အင်း”

“ဟေး”

“အို...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ရုတ်ခြည်း သူမကိုယ်လေးကို မလွတ်တမ်းပွေဖက်ကာ
ရင်ချင်းဆွဲကပ်ပစ်လိုက်တာကြောင့် ပိုင်မှာ လန့်ဖျပ်သွားကာ
သူ့ကိုယ်ကြီးကို ယောင်ရမ်းတွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူကမလွတ်။

“ဟိတ်...ဘာလဲကွ၊ မောင့်ကိုချစ်တယ်ဆို”

“ဟင်”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောလဲ”

ပိုင်မှာ အတည်ပေါက်မျက်နှာလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ အသည်းယားသွားကာ...

“အေးကွ...မောင့်ကို အသည်းယားအောင် မင်းလှုပ်ချေ

တာ၊ ပြီးမှ မင်းလေးနောင်တမရနဲ့နော်”

“စိတ်ချ...ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နောင်တဆိုတာမရှိစေချေ

ဘူး”

“အဟွန်း...တကယ်လား”

“တကယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ...နောင်တမရှိတဲ့ ကောင်မလေးကို နောင်အ

ရှိသွားအောင်လို့ ဟောဒီလို”

“မောင်မောင်ကြီး”

မရတော့ပါ။

သူမ၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်သံလေးကိုလည်း
မောင်မောင်ကြီး ဂရုမစိုက်တော့။ သူ့ကိုယ်ထဲ ချစ်သွေးတွေ ကြီးစိုး
သွားရပြီဆို ပိုင် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ လုံးဝလှုပ်၍မရပါတော့။

မောင် ပိုင်ရဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားသံလေးက မောင့်နှလုံးသားကို ဘယ်လောက်တုန်လှုပ်စေရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလေးမှမသိပဲကိုး”

သူမကိုယ်သူမ သတိမထားမိခင်မှာပင် ပိုင်ထံမှ ဖျက်စောင်းလှလှလေးက မောင်မောင်ကြီးထံ လှပစွာ ရောက်ရှိသွား ရ သည်။

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း ပိုင်ရယ်”

မောင်မောင်ကြီး ချစ်သူလှလှလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာကြည့် ရင်း ရင်မှာ ကြည်မွေ့စွာ ရယ်မောမိလိုက်သည်။

ဘာလိုလိုနှင့် သူနှင့်ပိုင် ချစ်သူဖြစ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပိုင်ထံမှ အချစ်များကို သူရခဲ့ပြီမို့ မောင်မောင်ကြီးရင်ထဲ အပျော်တွေ၊ ကြည်နူးမှုတွေဆိုတာလည်း နှိုင်းယှဉ်ပြလို့ မကုန်နိုင်။

သူရင်ထဲက လေးနက်သော၊ ချစ်ခြင်းများကို သူမလေး သည်လည်း သိနားလည်ပုံရပါ၏။ လူချစ်သလို သူမလေး သည်လည်း ချစ်ရှာသည်ကိုတော့ မောင်မောင်ကြီး အသိဆုံးပင်။

ချစ်သူအသစ်စက်စက်လေးကို မောင်မောင်ကြီး ချစ်မြတ်နိုး

တတ်တွေနှင့်အကြည့်...

အခန်း (၆)

“အင်း...ဖယ်စမ်းပါ”

“ချစ်လွှား”

“ဟင်...ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“မောင့်ကိုလေ”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ အကြိမ်ပေါင်း ထောင်သောင်းမက မှီ

ပြီပဲ”

ပိုင်မှာ နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ စိတ်မရှည်သလို ပြောလိုက် တော့ မောင်မောင်ကြီးသည် သူရင်ခွင်ထဲ သူမကိုယ်လေးကို ပိုမို တင်းကြပ်စွာ ငွေဖက်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ပြောပြီးပေမယ့် အမြဲကြားချင်နေတာကတော့ ဇာတာ

“မောင်မောင်ကြီး”

“ဟာကွာ...ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ဒီလိုခေါ်ရသလားကွ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သေပါတော့ကွ၊ ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး သူငယ်ချင်းတွေသာကြားရင်တော့ မင်းကောင်လေးကို ဒီအတိုင်း ခေါ်ခိုင်းရသလားဆိုပြီး မောင့်ကိုပြောတော့မှာပဲ၊ ကဲ ခေါ်စမ်းပါဣ မောင်လို့”

“ဟင်...ခေါ်ချင်ပါဘူး”

မျက်နှာနီနီလေးနှင့် ပိုင် ငြင်းလိုက်၏။ မောင်မောင်ကြီး မှာ မျက်နှာတည်သွားရပြီး...

“မခေါ်လို့မရဘူး အမိ၊ ခေါ်ရမယ်၊ ချစ်သူကြားမှာ ချစ်သူအခေါ်အဝေါ်တော့ ရှိရမှာပဲ”

ပြောပြီး ပိုင်လက်လေးတစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့အနား ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ သည်နောက် ရင်ခုန်ခြင်း၊ ကြည့်နှုတ်ခြင်းတွေနှင့် ပိုင်ချစ်သူ

လေးကို တစ်ခုံစီ ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အကြည့်တွေ ကြောင့် ပိုင်မှာ မနေတတ်အောင် ဖြစ်သွားရပြီး...

“မောင်မောင်ကြီးနော် ဘာကြည့်တာလဲ”

မျက်နှာလှလှလေးပေါ်သို့ လက်လေးနှစ်ဖက် အုပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ မောင်မောင်ကြီးမှာ အပြုံးတွေနှင့် ချစ်သူ ထက်လေးကို ဆွဲဖယ်ရင်း

“ခေါ်ပြန်ပြီလား ဒီနာမည်၊ မောင်ပြောထားတယ်လေ ပြောတဲ့အတိုင်းခေါ်ဆိုတာ”

“အို”

ပိုင်ကိုယ်လေး တွန့်သွားရသည်။ သည့်နောက် အသည်းထည်း ယားသွားရ၏။

မောင်...မောင် သူခေါ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း ပိုင်မခေါ်ရဲပါ။

ခေါ်ရမှာကိုလည်း မဝံ့မရဲ။ ရင်မှာရက်စိတ်တွေနှင့်သာ။

သူခေါ်ခိုင်းသလို ဘယ်လိုမှမခေါ်ရဲသဖြင့် ပိုင်နှုတ်ခမ်း

ညှိုးလေးကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားရင်းက သူ့အား မျက်ဝန်းစူး

ဘာကတောက်လေးနှင့် ပြန်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဟိတ်...ဘာကြည့်နေတာလဲကွ၊ ခေါ်လေ မောင်လို့

“ဟာ...ခေါ်ရဲပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော် ရှက်တာမ

ဗျ”

တကယ်ပင် ရှက်သွေးဖြာနေသည့် ချစ်သူချော့မောင်မောင်ကြီး သနားသွားရသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦးအောင် သူ၏ချစ်သူလေးသည် သူ့စကားတွေကြောင့် ဘယ်လောက် အနေရခက်နေရှာသည်ဆိုတာ။

သူ့ကိုသိပ်ချစ်လွန်း၍သာ သူမလေး သူ့အချစ်များ လက်ခံရပါသည်။ သူမပုံစံ၊ သူမအပြောအဆိုတွေက ယခုထက်တိုင် ယောက်ျားလေးဟန် မပျောက်သေး။

ဒါကလည်း သူမကို အပြစ်မပြောသာ။ ငယ်ငယ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်အသွင် စွဲလာရသည်မို့ သူမအတွက် တာ ဝယ်တာကအစ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပင်။

သူ့ကိုချစ်လျှင် ဖြင်ပါမည်ဟုပြောပေမယ့် ချက်ချင်းဖြိုခွဲ က သူမအတွက် လွယ်သည့်ကိစ္စမဟုတ်။

ဒါကိုတော့ သူ့နားလည်ရမည်။

နားလည်မှုတွေနှင့်အတူ သူမလေးလက်ခံလာအောင်လည်း တဖြည်းဖြည်း သူ သိမ်းသွင်းရမည်ဖြစ်၏။

ယခုလည်း အရှက်သည်းနေသော ချစ်သူချော့ကိုကြည့် ပြီး မောင်မောင်ကြီး ချစ်အသည်းယားစွာနှင့်ပင်...

“အဟွန်း...ပိုင်ရယ် ဒါ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ချစ်သူဘဝသဘာဝပဲဟာ၊ ပိုင်အတွက် အစဉ်လိုပါ၊ နောက်ဆို ပိုင် အကျင့်ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ ခေါ်ကွာ နော်”

ချော့တစ်ခါခြောက်တလှည့်နှင့်ပင် မောင်မောင်ကြီးမှာ ယောက်ျားမကျ မိန်းမမကျ ချစ်သူမိန်းမချော့ကို ပြောနေရလေ သည်။

သို့သော် ချစ်သူကတော့ ခေါင်းအမာသားနှင့်ပင်။

“ဟင့်အင်းဗျာ...ဟင့်အင်း၊ ရှက်တယ်ဆို ကျွန်တော် မခေါ်ချင်သေးဘူး”

ခေါင်းလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ငုံ့ဆင်းလာရသည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ချစ်သူကိုယ်နွေးနွေးအိမ်လေးကို ပွေ့ဖက်ထား နင်း...

“ဒါဖြင့် ပိုင်က ဘယ်တော့မှခေါ်မှာလဲ၊ ဘာလဲ ခေါ်တို့ သားတွေသမီးတွေရမှလား”

“ဟာကွာ သွား သွား မောင်မောင်ကြီး မကောင်းပါဘူး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ပြောလည်းပြော ပိုင်သည် မောင်မောင်ကြီး ကိုယ်ကိုလည်း အတင်းတွန်းထုတ်နေလေသည်။

ပိုင်ဘယ်လိုပဲ တွန်းထုတ်နေပါစေ မောင်မောင်ကြီးသည် ပိုင်အနားမှ တစ်ဖဝါးမှမခွာဘဲ...

“အဟွန်း...ဟွန်း...ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှက်စတာ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲကွာ၊ မောင်တော့ ဒီကောင်မလေးကို သိပ်ချစ်တာပဲ၊ တကယ် အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မောင်မောင်ကြီးနော် ဘယ်လိုမှမလုပ်နဲ့၊ ဒါမောင်မောင်ကြီး သွားစရာရှိတယ်ဆို”

“အင်း...ဟုတ်တယ်”

“သွားလေ...ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”
“မောင့်အိမ်ကို”

“ဟင်”

“ဘယ်လို...မောင်မောင်ကြီးအိမ်ကိုဟုတ်လား”

အံ့ဩစွာ ပိုင်မေးလိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ချစ်သူ၏ အံ့ဩမှုကို အပြုံးချောချော ငြိမ်းနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ဟုတ်တယ်ပိုင်...ကိုးမိုင်မှာ မောင် ခြံဝယ်ထားတယ်၊ အဲဒီမှာ မောင်စိတ်ကြိုက် မောင်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ချစ်အတူတူနေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဆောက်ထားတဲ့ တိုက်တစ်လုံးရှိတယ်”

“နေပါဦး...နေပါဦး မောင်မောင်ကြီးရဲ့ချစ်သူဆိုတာ သိသလဲ”

ဘယ်လောက်ပဲ ယောက်ျားလေးဆန်ပါသည်ပြောပြော ချစ်နှင့်ပတ်သက်လာရင်တော့ မိန်းမသာဘာဝလေးက ပြချင်လာရတယ်။

ချစ်သူ၏ သဝန်ကြောင်စူကိုကြည့်ပြီး မောင်မောင်ကြီး ခြည်နူးကြည်မွေ့သွားရသည်။

ဪ...သဝန်တို့သည်ဆိုတာ ချစ်၍ပဲမဟုတ်ပါလား။ အားမလိုအားမရဟန်နယ် ချစ်သူကိုယ်လေးကို မောင်မောင်

ကြီး ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး...

“အဟွန်း...သဝန်ကလည်း တိုပါဗျာ၊ မောင့်ရဲ့ချစ်သူ ဆိုမှတော့ ဘယ်သူရှိရဦးမှာလဲကွ၊ ပိုင်ဆိုတဲ့ ဟောဒီက မောင့်ရဲ့ ချစ်သူလေးပဲပေါ့”

ပိုင် နှာခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွဖျစ်ညှစ်ကာ ချစ်စနိုးခံဖြာ လိုက်တော့မှ ပိုင်မျက်နှာလေး ကြည်လင်လာရသည်။

“ပိုင်သိလား...မောင့်အိမ်ကို ဘယ်မိန်းကလေးမှ မရောက်ဖူးဘူးကွ၊ ပိုင်က မောင့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ဧည့်သည်၊ အထူး ဧည့်သည်၊ အဲဒီဧည့်သည်ဟာလည်း မောင့်ဘဝ၊ မောင့်နှလုံးသား ကို ပိုင်စိုးမယ့်မိန်းကလေး”

သည်အသက်အရွယ် ရောက်ပေမယ့် မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကင်းရှင်းလွန်းသည့် မောင်မောင်ကြီးကို ပိုင် အထင်မသေးရသလို အထင်လည်း ကြီးသွားရသည်။

ထိုသို့အထင်ကြီးအောင်လည်း စာညှိငြိမ်လွန်းသော

မောင်အပြုအမူတွေက သက်သေခံနေသည်ပဲ။

“ကဲ...ထ သွားမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲကွာ”

“မောင့်အိမ်ကိုလေ”

“ဟာ...ကျွန်တော်မလိုက်ချင်ဘူး”

“ပိုင်ဇော်...မဆိုနဲ့ကွ၊ မောင်က ပိုင်ကို တမင်ရောက်ဖူး

အချင်လို့ခေါ်တာ၊ ပိုင်မလိုက်လို့မရဘူး”

“မလိုက်ရင်ကော”

“ရိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

သူ့စကားကို ပိုင်မှာ အဟုတ်ထင်ကာ မျက်နှာလေးမဲ့သွား သည်။ ပိုင်ရယ် ကလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲလားဆိုသည့် ချစ်စိတ် နှင့် ကြည့်ရင်း မောင်မောင်ကြီးသည် ချစ်သူလက်လေးကိုဆွဲ ဆွဲ...

“သွားစို့ပိုင်” ဟုဆိုကာ ပိုင်နှင့်အတူ ကားလေးမောင်း

ဆွဲ ခြံထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

တည်ကြည်ချောမောသော မျက်နှာ၊ ခန့်ထည်သောအပြုံး
တွေနှင့် ယောက်ျားပီသကာ ချောမောလွန်းသော ကားမောင်းနေ
သည့် မောင်မောင်ကြီး၏ဘေးမှ ခပ်စောင်းစောင်းမြင်နေရသည့်
မျက်နှာကို ပိုင် ချစ်ခြင်းတွေနှင့် ငေးကြည့်ဖြစ်သွားရသည်။

သည်လူတစ်ယောက်သည် သူမ၏၏ ချစ်ရတဲ့ချစ်သူ
တဲ့လားကွယ်။

ရင်မှာ မဖော်ပြတတ်သည့်ခံစားမှုဖြင့် သိခိုခနဲ နွေးထွေး
သွားရသည်။ ဒီနောက် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ကြည့်နူးစွာပြုံးလိုက်
တော့...

“ဟိတ်...ဘာပြုံးတာလဲကွ၊ ပြောစမ်း မောင့်ကိုကြည့်
ပြီး မင်းလေးဘာလို့ပြုံးတာလဲဆိုတာ”

သူမအဖြစ်ကို လူမိသွားရပြီနို့ ပိုင် ဟန်မဆောင်တော့ဘဲ
ရှက်ရယ်လေးရယ်လိုက်ပါသည်။

“မင်းနော်...ရယ်မနေနဲ့၊ မောင်မေးတာကိုဖြေ၊ မောင့်ကို
ဘာလို့ခိုးကြည့်ရတာလဲ၊ ချစ်သူချင်းပဲကွာ ကြည့်ချင်ရင် ဖြောင်
ကြည့်လည်းရပါတယ်”

“ဟာ”

“ဟိတ်...ရှက်သွားတာလား၊ ဟွန်း မရှက်ပါနဲ့ကွာ
မောင်က စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူးဗျ”

အနေခက်ပါသည်ဆိုမှ အနေခက်စေသည့်စကားတွေနှင့်
မှနေသည့် မောင်မောင်ကြီးကို ပိုင်ရှက်စိတ်တွေနှင့် ဘာမှမပြော
တော့ဘဲ တစ်ဖက်သို့ လှုပ်သွားလေတော့ မောင်မောင်ကြီးမှာ
အသည်းယားသွားရပြီး...

“ကောင်မလေးနော်...ဒီဘက်လှည့်”

လှည့်ဆိုပေမယ့် သူမမလှည့်ပါ။

ဒါ သူ့ကို ချစ်သူလေး စိတ်ကောက်သွားပြီဆိုတာ
မောင်မောင်ကြီး သိလိုက်ပြီနို့...

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း ပိုင်ရယ်ဗျာ”

ဟု မချင့်မရဲ ညည်းညူခေါ်လိုက်သည်။

သည်နောက် သူမလက်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်
တော့...

“အို...ဖယ် လွှတ်ပါ”

လွတ်ပါဆိုပေမယ့် မောင်မောင်ကြီးမှာ မလွတ်သည့်အပြင် သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ပိုင်လက်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့နှမ်းပစ်လိုက်သည်။

ပိုင်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတွန့်သွားရပြီး သူ့မလက်လေးကို သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ...

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“နှမ်းတာလေ”

“ခင်ဗျားနော်”

“ပိုင်နော်”

သူ့စကားအတိုင်း လိုက်ပြောရမလားဆိုကာ ပိုင်သည် နှုတ်ခမ်းဖူးလေးကို ကိုက်ကာကြည့်ရင်း မောင်မောင်ကြီးလက်ထဲမှ သူ့မလက်လေးကို ရုန်းယူလျက် သူ့မကိုယ်လေးကို သူ့နှင့်ဝေးရာဆီသို့ တိုးရွေ့လိုက်လေသည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ သူ့မအပြုအမူများကို အသည်းယားစွာ နှင့်ပင် ပြုံးကြည့်နေလိုက်သည်။

ဆိုးစမ်း။ ဒီမိန်းကလေး သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်များ

ဆိုးနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ချစ်သူကို ခွင့်လွှတ်ပြီးနှင့်ပင် သူ ကြည့်နူးစွာကြည့်နေ၏။

မကြာပါ။ သူ့မောင်းလာသည့်ကားက နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီနှစ်ထပ်တိုက်လှလှကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်သွားရပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ...ရောက်ပါပြီဗျာ”

သူ့စကားသံကြားမှ ပိုင် ဖတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိသွားရသည်။ ချောကလက်ရောင် နှစ်ထပ်တိုက်သစ်ကြီးက သူ့မအား ဆီးကြိုလျက်။

ပိုင် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

အကြည့်လေးများက ဧဝံကာကြည့်ရင်း ပိုင် မျက်ခုံးလေး ဆုပ်ကွေးသွားရသည်။

“ဟင်...ဘယ်သူမှလည်းမရှိပါလား၊ တစ်အိမ်လုံး ဆိတ်ဆိတ်နေတာပဲ”

“ဟောဗျာ...မင်းမှအပြောကောင်းပါလား မရွှေပိုင်၊ ကျုပ်တို့ကို ကျပ်ချစ်တဲ့သူနဲ့အတူ မနေရပေမဲ့ ဘယ်သူမှမထားနိုင်ပါ”

ဘူးဆိုကာမှ ခင်ဗျားလေးက လူတစ်ယောက်မှမရှိဘူးပြောနေပါလား။”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“အင်းလေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပိုင် ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မောင်မောင်ကြီး နားမလည်နိုင်။ သူမဘာကိုစိုးရိမ်နေတာပါလိမ့်။

ချစ်သူချော့ကိုကြည့်ရင်း မောင်မောင်ကြီး တိုက်တံခါးများကိုဖွင့်ကာ တိုက်ထဲဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

“လာ ပိုင်”

သူခေါ်ရာနောက်သို့ ပိုင်မှာ စိုးထိတ်သောစိတ်လေးများနှင့် ပါလာခဲ့ရသည်။

တစ်တိုက်လုံးကို နောက်ဆုံးပေါ် အစိုးတန်ခေတ်မီသော ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များနှင့် ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းထားပုံက တကယ့်ကို အဆင့်အတန်းရှိရှိနဲ့ လှပလွန်းနေရသည်။

“လာ...ပိုင်ကို မောင်အခန်းတွေလိုက်ပြမယ်”

ပိုင် ခြေလှမ်းလေးတွေ တွန့်သွားရသည်။ ဒါတို့

မောင်မောင်ကြီးမှာ မသိပါ။ သူ၏ ပကတိရိုးရှင်းသောစိတ်နှင့်ဝင်

“ဟိတ်...လာလေကွာ၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

သူခေါ်ပေမယ့် ပိုင် နေရာမှမရွေ့။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှပင်မရှိသည့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရသော တိုက်ကြီးထဲတွင် သူနှင့် သူမ နှစ်ယောက်တည်းပါလားဆိုသော အသိက ပိုင်ကို များစွာစိုးရိမ်နေစေရသည်။

သူမ၏စိုးရိမ်မှုကို သူသည် သတိထားမိပုံမရပါ။

မောင်မောင်ကြီးမှာ နေရာမှာတင် ပေကတ်ကတ်လေး ရပ်နေသော ပိုင် ပုံစံကြောင့် အသည်းယားစွာ နှုတ်ခမ်းစေ့ပြေးလိုက်သည်။

အင်း...သူမလေး သူ့ကိုကြောက်နေရာပါလားဟုလည်း

တွေးဖြစ်သွားရသည်။

“အဟွန်း...ဘာလဲ ပိုင်က မောင်ကို ကြောက်နေတာ

လား”

သူ့အမေးကို ပိုင် မဖြေပါ။ တိတ်ဆိတ်ငြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။ မောင်မောင်ကြီးမှာ ပိုင်အဖြစ်ကို မသိတန်ပြုလိုက်ပြီး

“လာ ပိုင်၊ မောင် ပြင်ဆင်ထားတာတွေ လိုက်ကြည့်ပါဦး”

ပြောပြီး မောင်မောင်ကြီးသည် ရှေ့မှဦးဆောင်သွားတော့ ပိုင် တစ်ယောက်တည်း နေရာမှာကျန်၍ မဖြစ်တော့သည့်အထူးလေးလံသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် သူ့နောက်ပါလာခဲ့ရသည်။

တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ရှုချင်စဖွယ် အပြင်အဆင်များနှင့် ပြင်ဆင်ထားသည်မှာ မြင်ရသူကို ဖင်းယူရလောက်သည့်အထိ ဖြစ်သည်။

ပိုင်သည် ရှုချင်စဖွယ်အလှတွေနှင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်လွန်းသော တိုက်ကြီး၏ အပြင်အဆင်များကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေမိတော့သည်။

“ဝိုင်း”

“ဟင်”

“အဟွန်း...ကြည့်စမ်း၊ ပိုင် လန်သွေးတာလား”

“အို...ဟင်အင်း”

ပိုင် ရှက်ရယ်လေး ရယ်လိုက်သည်။

“ပြောစမ်း၊ ပိုင် ဘာတွေတွေးနေတယ်ဆိုတာ”

“ဟင်အင်း...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်မလေးနော် မညာနဲ့ဗျ၊ ပြော...မောင် အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်”

ချစ်သူကို စလိုစိတ်နှင့် မောင်မောင်ကြီး မေးလိုက်သည်။ သူ့အတွက် ချစ်သူ၏မျက်စောင်းလှလှလေးသည် သူ့နှလုံးဘဝင်ကို ချားစွာကြည်မွေစေရသည်ပဲလေ။

“ဦးမောင်မောင်ကြီး”

“ဟိတ်...တော်ပြီ တော်ပြီ၊ အဲဒီလိုခေါ်တာ မောင် ကြိုက်ဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ”

“တစ်ခါမှမပြောနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို အဲဒီလိုခေါ်နေမှာမို့လို့ပေါ့”

“ဟာကွာ...မင်း”

“ခင်ဗျားနော်”

“ဘာလဲကွ”

“လူကို ဘာလိုကြိမ်းတာလဲ”

“ဟောဗျာ..မောင် ဘာမှမပြောရသေးပါလား”

“အဲဒီ ဟာကွာ ဆိုတာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကြိမ်းတာပဲ မဟုတ်လား”

ရော်...ခက်ပြီ။ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လိုပါလိမ့်။ သူ့အရည်အချင်းချစ်လွန်း၍ မချင့်မချိတ်ရသည်ကိုပင် သူမက သူ့အပေါ် အထင်အမြင် ချေသည့်အဖြစ်။

“ချစ်”

“ဆို...လူကိုဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

ရှက်ရွံ့သံလေးနှင့် ဖိုင် ပြောလိုက်သည်။

အရှက်အငြောက် ကြီးလွန်းသော ချစ်သူကြောင့် မောင်မောင်ကြီး ချစ်စိတ်တို့ကို ရင်မှာမျိုသိပ်ကာ နှုတ်ခမ်းအစပ်ဖွယ်ကိုက်လိုက်ပြီး

“မောင်ချစ်သူကို မောင်က ကြိမ်းရက်ပါ့မလား”

“ဘာချစ်သူလဲ”

“မောင်ရဲ့ချစ်သူ၊ မောင်အချစ်တွေအားလုံး စုပြုံလေးတာပဲ”

တဲ့သူ၊ နေပါဦး..ပိုင်က မောင်အချစ်တွေကို မယုံဘူးလား”

“ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ”

“အဟွန်း...ပိုင်စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေပေါ့ဗျ”

ကြည်စင်သော မျက်ဝန်းလေးနှင့် အကြည့်စူးစူးလေးက

မောင်မောင်ကြီးထံ ရောက်ရှိလာရသည်။ ဒီနောက်

“ကျွန်တော်ယုံတာ မယုံတာ ဦးမောင်မောင်ကြီးအတွက် အရေးကြီးလို့လား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ပိုင်၊ ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ တစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို တစ်ယောက်ယုံကြည်ဖို့ဆိုတာ အလိုအပ် ပေးပဲပေါ့၊ မောင်ဘဝအတွက်တော့ ဒါက အရေးကြီးဆုံးပဲ ပိုင်”

ပိုင်ထံမှ စကားသံထွက်မလာ။ မောင်မောင်ကြီး ပိုင်အနား ရောက်လာပြီးနောက် သူမမျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်လိုက်

“ဖြေလေ ပိုင်”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်တော် မဖြေတတ်ဘူး”

“ကျွတ်...မဟုတ်တာကွာ၊ ပိုင် မောင်ကိုချစ်တယ်”

မဟုတ်လား”

“အင်း”

ပိုင် ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်၏။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ကျေနပ်သွားရသလို

“မောင့်ကိုချစ်တယ်ဆို မောင့်အချစ်ကိုလည်း ပိုင် ယုံရ

မှာပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် ပိုင်မှာ တွေ့တွေ့လေး ဖြစ်သွားသည်။

“မောင်ပြောတာ ပိုင်နားလည်ကယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း သူမပုံစံက နာခံလွယ်သည်

ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်သူ၏ အပြစ်ကင်းစင်မှုများအတွက်

မောင်မောင်ကြီး ရင်ဝယ် တသိမ့်သိမ့်နွေးသွားရသည်။

နွေးထွေးသော ချစ်ခြင်းများနှင့် မောင်မောင်ကြီး ပိုင်ကိုယ်

လေးကို ထွေးပွေ့လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...လွတ်ပါ”

ပန်းနုရောင်သမ်းနေသော မျက်နှာလေးနှင့် ပိုင်သည်

သူ့အပွေ့အဖက်များကို ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ ဒီနောက် တိုးတိတ်

သော အသံလေးနှင့်

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပိုင်”

“တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း

ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“မောင့်ရဲ့ချစ်သူရယ်”

မောင်မောင်ကြီးမှာ ချစ်သူအပေါ် အထင်ကြီးလေးစားမှု

တွေနှင့် အချစ်ပိုသွားရသည်။ လူက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်

လို ဘယ်လိုပဲပြုမှုနေထိုင်ခဲ့ပါစေ၊ စိတ်ကတော့ မိန်းကလေးဆို

သည့် အသိနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည်ကို

နားလည်နေသူလေးကို မောင်မောင်ကြီး အထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်

တော့ပါ။

အထင်ကြီးမှုတွေနှင့်အတူ အချစ်တွေပါ တိုးနေရသည့်

အဖြစ်ကိုလည်း ချစ်သူလေး သိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ပိုင်ရယ်...ချစ်တယ်ဗျာ ဆိုသည့် ရင်တွင်းစကားတွေနှင့်

သာ မောင်မောင်ကြီး ချစ်သူကိုယ်လေးကို ပို၍ တိုးပွေ့ဖက်ဝစ် လိုက်သည်။

“ပြန်ကြရအောင်နော်”

တိုးတိတ်သောအသံလေးက သူ့အား ချော့မှော့ဟန်။

ချစ်သူသည် သူ့အား ဒီလိုတော့ဖြင့်လည်း ချော့တတ်

သည်တဲ့လား။

“ချစ် ပြန်ချင်ပြီလား”

“အင်း”

“နေပါဦးကွာ၊ ခုမှရောက်တယ်၊ ခုပဲပြန်တော့မလို့လား”

မောင် ပြင်ဆင်ထားတာတွေတောင် လိုက်မကြည့်တော့ဘူးလား”

အကြောစိမ်းလေးများ ယှက်ဖြာနေသည့် လည်တိုင်နုနု လေးကို ခပ်ဖွဖွနမ်းရှိုက်ရင်း ပြောလိုက်တော့ ပိုင်သည် သူ့ရင်ခွင် ထဲမှ လွန်လူးသွားရပြီး

“ပိုင်ကို ဦးမောင်မောင်ကြီး ကြည့်စေချင်လား”

“ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်ဗျာ၊ မောင် ပြင်ဆင်ထားတာ တွေ မောင့်ချစ်သူကို ကြည့်စေချင်တာပေါ့”

“အင်း...ဒါဆိုကြည့်မယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း... ပိုင်ရယ်”

ပိုင်သည် ဒီကဲ့သို့လည်း ချစ်စဖွယ်ကောင်းအောင် ပြောတတ်ရုံမက တစ်ဖက်သား၏ဆန္ဒကိုလည်း အလေးထားတတ် သူဖြစ်သည်။

သည်နောက် ပိုင်နှင့်သူ တိုက်ကြီးတစ်တိုက်လုံးကို တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်နှင့် ကြည့်ဖြစ်လေသည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ပိုင်အား အခန်းတိုင်းလိုလို ရှင်းပြ ဦးနောက် တစ်ခန်းဆီသို့အကူး

“ဒါက အိပ်ခန်း”

ဟုဆိုကာ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုကို ဖွင့်ပြလေသည်။

အို...အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ၊ တစ်ခန်းလုံး ပန်းနု ဆောင် အပြင်အဆင်တွေနဲ့ သိပ်လှနေပါလား။

“ဘယ်နှယ်လဲ ပိုင်၊ ကြိုက်ရဲ့လား”

“ဘာကိုမေးတာလဲဟင်”

ပိုင်မှာ သူ့စကားကို နားမလည်နိုင်သလို ပြန်မေးလိုက်

သည်။

“အဟွန်း...ပိုင် နားရွပ်သွားပြီနဲ့တုတယ်၊ ဒီအခန်းထဲ ပိုင်နဲ့လက်ထပ်ပြီး အတူနေမယ့်အခန်းဗျ”

“အို”

တည့်တည့်ပြောတော့မှ သိရတော့သည့် ပိုင်မှာ သူ့အား ဘာစကားမှ ပြန်မပြောရဲတော့သလို နီစွေသမ်းနေသော အလှဆုံး မျက်နှာလေးနှင့်သာ ခေါင်းလေးကို ငုံ့ကွယ်ပစ်လိုက်သည်။

ရှက်စိတ်တွေကတော့ ရင်နှင့်အပြည့်။

တစ်နေ့ ပိုင် သူ့ကိုလက်ထပ်ရမည်တဲ့လား။ အို...အို

ပိုင် အတွက် ရှက်စရာပါပဲလား။

မောင်မောင်ကြီးကတော့ ပိုင်အဖြစ်ကို မသိပါ။ သူ့ စိတ်ကြိုက် ပြင်ဆင်ထားသည့် သူ့အခန်းကို ဝုတ်ယူဝင်ကြား ကျွန်ုပ် မှုတွေနှင့် ပြနေလေသည်။

“သိလား ပိုင်၊ မောင်တို့နှစ်ယောက် အတူနေကြရင်”

ပိုင်က သားတွေ သမီးတွေနဲ့ အိမ်မှာကျန်၊ မောင် အလုပ်သွား”

“ဟာ...ဦးမောင်မောင်ကြီး”

သည်မျှရင်ခန်းဖွယ်ကောင်းသည့် စကားများကို ပိုင် ခံနိုင် ရည်စွမ်း မရှိနိုင်တော့ပါ။ ရှက်ပါသည်ဆိုတာထက် ရင်ခန်းခြင်း များက သူမအတွက် ပိုနေရသည်ကိုတော့ သူမသာ သူမ သိပါ ခင်။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ရှက်တယ်၊ ပြန်တော့မယ်”

ပိုင်မှာ ရှက်ရွံ့ရင်ခန်းမှုတွေနှင့် ကာကိုမှမမြင်တော့သည့် နှယ် ရဲတောက်နေသော မျက်နှာလှလှလေးနှင့် ကမူးရှူးလုံးဟန် သူ့အနားက လှည့်ထွက်သွားတော့ မောင်မောင်ကြီးမှာ သူမ ဆိုယ်လေးကို အမြန်လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး

“ကြည့်စမ်း...မင်းလေး တော်တော်ဆိုးပါလား။ မောင့် ဆို တစ်ယောက်စည်း ထားသွားမလို့ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

ဟုတ်ပါသည်။ ပိုင်မှာ ရင်ခန်းခြင်းတွေနှင့် သူ့အနား နေလိုတော့။ ကြာလျှင် သူ့စကားတွေကြောင့် သူမ ရင်ခန်းသံ တွေ ရပ်တန့်သွားမလားတောင် မသိတော့ပါ။

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော် မနေချင်တော့ဘူး၊ ပြန်မယ်”

ဗျာ”

“ပြန်မယ် ဟုတ်လား”

ပိုင်စကားကြောင့် မောင်မောင်ကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပျက်ယွင်းနေသော မျက်နှာနှင့်ပင် ပိုင်ရှေ့ ဆီးတားရန် လိုက်ပြီး

“မပြန်ရသေးဘူး ပိုင်”

မောင်မောင်ကြီး တားလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်းဗျာ၊ မသိဘူး၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ချင်တာ သိတယ်”

“မပြန်ရဘူးဆို”

“ဟင်”

သူ့စကားသံ ခပ်မာမာကြောင့် ပိုင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဒီနောက် သူ့အား မယုံကြည်သလိုကြည့်ကာ

“ဦးမောင်မောင်ကြီး ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ၊ ကျွန်”

“ပိုင် ပြန်မှာကို မောင် သဘောမတူဘူးလို့ပြောတာ”

“ဟာ...ဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲ၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်”

တာ”

“မှန်တယ်၊ ပိုင်ပြောသလို ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်တယ် ဆိုတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုင် အခုမပြန်ရသေးဘူးလို့ မောင် ပြောတာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပိုင်ကို မောင့်အနားရှိနေစေချင် လို့”

“အို”

ပြာဝေသွားသော မျက်ဝန်းလေးနှင့် ပိုင် သူ့ကို အံ့သြ ထိတ်လန့်သလို မော့ကြည့်ရင်း တဒိတ်ဒိတ်နုနုလာရသော ရင်ခန့် သံတွေနှင့် ခြေလှမ်းလေးကို နောက်သို့ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“မောင်မောင်ကြီးမှာ ချစ်သူလေး သူ့အပေါ် နားလည်မှု လွှဲသွားသည်ကို သိလိုက်သည်မို့”

“ပိုင်..မောင် ပြောတာက...”

“ဟာဗျာ...မသိဘူး မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာမှမသိ ချင်တော့ဘူး၊ ပြန်..ပြန်တော့မယ်”

“ပိုင်”

သူတားနေသည့်ကြားက ပိုင် သူ့စကားကိုလက်မခံဟ

ဖွတ်ပင် ပြန်ရန်ပြင်တော့ မောင်မောင်ကြီး နားလည်မှုလွှဲသွားသည် ချစ်သူအတွက် အခက်တွေ့သွားရပြီးနောက် ချစ်သူအား ဒီအတိုင်း ဝမ်းမလွတ်နိုင်တော့ဘဲ သူမကိုယ်လေးအား သူရင်ခွင်ထဲထ လွတ်မသွားအောင် တင်းတင်းကြီး ပွေဖက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဖယ်...ဖယ်နော်”

“မဖယ်ဘူး”

“ခင်ဗျား...အို”

ပိုင်မှာ ရင်ခုန်သံတွေဖြန့်လျက် စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီဖြစ် သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားပါသည်ဆိုမှ မောင်မောင်ကြီးသည် သူမ ကိုယ်လေးကို တင်းတင်းကြီး မလွတ်တမ်း ထွေးပွေထားရာ ပိုင် မှာ ပြောဖွယ်မရှိပါတော့။

“မောင့်ကို မင်းလေး တလွဲထင်နေပြီမဟုတ်လား ပိုင် တကယ်တော့ မောင့်ကို အဲဒီလို စိတ်လှုပ်ရှားအောင်လုပ်တာ ပိုင်ပဲ”

“ခင်ဗျားနော်၊ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာ မဆိုင်တာတော့ မောင် မသိဘူး၊ အ

လောလောဆယ်မှာတော့ ပိုင်ရဲ့ မောင်အပေါ် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ဟန်က မောင်ရဲ့တည်ငြိမ်နေတဲ့ နှလုံးသားကို လှုပ်ခါသွားရတာအမှန်ပဲ”

“အို...ဒုက္ခပါပဲလား”

“စိတ်ချ ပိုင်၊ ပိုင် မောင်ကြောင့် ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခ ဝရောက်စေရဘူးဆိုတာ မောင် ရဲရဲကြီးအာမခံခဲ့တယ်၊ ပိုင်ကို မောင် အဲဒီလောက်ထိချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ချစ် သိရဲ့လားဟင်”

ပိုင် သိပါ၏။ သိ၍လည်း သူ့အချစ်များကို ထိတ်လန့်

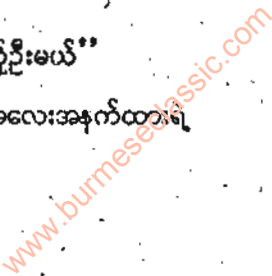
နေရခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ သူ့အချစ်များကို အထင်လွှဲရပါမလား ဆိုသော အသည်းဆတ်ဆတ်ခါနာနေသလောက် ပိုင်ကတော့ သူ့ ခံစားချက်များ လျစ်လျူရှုထားသည့်နယ် သူ့ထံမှ အကြည့်လေး ဈေးလွှဲလျက် သူ့အနားက ထွက်သွားဖို့သာ ကြိုးစားနေလေသည်။

ထိုအဖြစ်အတွက်ရင်နာစွာဖြင့် မောင်မောင်ကြီး အကြိတ် ဆိုတ်သည်။

“ဖယ်...ကျွန်တော် ဟိုဘက်ကြည့်ဦးမယ်”

“မောင့်စကားတွေကိုရော ပိုင် အလေးအနက်ထားရ

လား”

“ဘာလို့လဲ၊ ကျွန်တော့်ပုံစံက ခင်ဗျားအမြင်မှာ မလေးနက်လို့လား၊ ဒါဆိုလည်း မချစ်နဲ့မတော့”

“ပိုင်နော်၊ ဘာဆိုင်လို့ ဒီစကားပြောတာလဲ”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်အချစ်တွေကို ခင်ဗျားအဲဒီလိုအထင်သေးမယ်ဆို ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စောစောစီးစီးလမ်းခွဲလိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်”

“ဘာပြောတယ် ပိုင်”

သူ့အသံက ခက်ထန်သွားရသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မအော်ပါနဲ့”

“ဪ...အဟော...အော်တယ်ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ပိုင်မင်းပြောလိုက်တဲ့စကားက မောင့်နှလုံးသားကို ဓားနဲ့ခွဲလိုက်တာကွ၊ ပြောစမ်း ပိုင်၊ မင်းမှာ မောင်နှလုံးခွဲဖို့ ဒီလိုရည်ရွယ်ချက်တွေ စောင် ရှိနေပြီလားဆိုတာ”

ပြောရင်းက အားမလိုအားမရကြီးနယ် ပိုင် ပန်းသားထေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိသည်။

“အား...နာတယ်၊ လွတ်”

ပေါက်ကွဲမတတ်ဖြစ်သွားရသည့် သူ့စိတ်ကို မောင်မောင်ကြီးမှာ ပြန်လည်လျှော့ကာ

“ဆောရီးပဲ ပိုင်၊ မောင် ပိုင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် မောင့်နှလုံးသားကို ခံနိုင်ရည်မရှိတဲ့စကားတွေ ပိုင် မပြောပါနဲ့လို့ မောင် တောင်းပန်ပါရစေ”

သူ့စကားတွေက နူးနူးညံ့ညံ့နှင့် ခယစွာ။

ပိုင်သည်ပင် သူ့ကို ပြန်၍ အားနာသွားရသည်။

တကယ်တော့ ပိုင်လည်း သူ့ကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ ချစ်သွန်း၍လည်း ပိုင်သည် သူ့မဘဝကို သူမ ပြောင်းလဲကာ သူ့အတွက် တန်ဖိုးထားရသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေမှန်း သူ သိမည်မဟုတ်။

ချစ်တာတစ်ခုတည်းကိုသာ သိပြီး သူမဘက်က ခံစားချက်များကို နည်းနည်းလေးမှ ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်မှုမပေးတတ်သည့် သူ့ကို ပိုင် တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သူ့ကိုချစ်မိတာအားသွားပြီလားဟူ၍ပင် နောင်တရမိပါသည်။

ပိုင် သူ့ကို ဘာလိုချင်မိရတာပါလိမ့်။ ပိုင်နှင့် သူ ဆိုတာ တခြားတစ်ဖက်ဆီမှာ။

နီးမလိုလိုနှင့် ဝေးနေရသူများ။

သူ့ကိုချစ်မိသည့်အချစ်များကို ပိုင် စဉ်းစားလို့မရပါ။

“ပိုင်”

“ဟင်...ရှင်”

“ဘယ်လို ပိုင်၊ ရှင်လို့ ထူးလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“အို...ဘုရားရေ”

သူမဟာကွက်ကို ထောက်ပြလိုက်တော့ ပိုင် ရှက်နွဲ့ တွေ့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြန့်ဝေသွားကာ နေစရာမရှိတော့။

ရှက်ရှက်နှင့် သူ့ကို အလန့်တကြား မောကြည့်လိုက်တော့

“ဟင်”

တဒိန်းဒိန်းနှင့် ရင်ခုန်သံတွေ ဆောင့်ခုန်မြန်သန်သွား ပါတော့သည်။ ချစ်ခြင်းတို့ ပျော်ဝင်စီးပျောနေသော ရှုန်းစိုတောက်

သည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ပိုင်အား ညှို့ယူဖမ်းစားလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ရင်ခုန်သံတွေမြန်စွာနှင့်ပင် ပိုင် ခေါင်းလေးမော

ပါတော့။

“မောပါဦးဗျာ၊ ပိုင်ရဲ့ ရှက်သွေးဖြာနေတဲ့ မျက်နှာလေး

တို့ မောင် ကြည့်ပါရစေဦး”

“အို...ဟင်အင်း”

“အဟွန်း...ချစ်ရယ်၊ ဒါ ရှက်စရာလားကွာ၊ မိန်းကလေး

တ မိန်းကလေးလို ရှင်လို့ ထူးတာ ရှက်စရာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဟာကွာ...မပြောနဲ့၊ မသိဘူး၊ ပိုင် ရှက်တယ်”

“ဟာ...ပိုင်...ပိုင်ရယ်”

သူ၏ချစ်သူလေးသည် နူးညံ့သည့် ပန်းလေးတစ်ပွင့်

ဖြစ်သွားရလေပြီ။

သည်အဖြစ်က မောင်မောင်ကြီးအား ရင်ခုန်ကြည်နူးခြင်း

ဈားစွာ ဖြစ်တည်စေရ၏။

“ပိုင်”

ပိုင် မထူးပါ။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ပြုံးလိုက်ပြီ

“ရှင်လို့ နောက်တစ်ခါထူးပါဦး ပိုင်၊ မောင် ပိုင်ထူးသ

လေးကို ကြားချင်သေးတယ်”

ဘာပဲပြောပြော ချစ်သူကို စိတ်ချမ်းသာမှုပေးစေချင်သည်
က ချစ်တတ်သူတို့၏သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။ ပိုင်လည်း ချစ်တတ်သူ
မို့ ခေါင်းလေးငုံ့ မျက်နှာလေးငှက်ကံ

“ရှင်”

ဟု ထူးလိုက်လေသည်။

“အဟွန်...ဟွန်း...သိပ်ချစ်တာပဲ ပိုင်ရယ်၊ မောင့်နှလုံး
သားတွေ အရည်ပျော်ရပါပြီဗျာ”

သူ၏အပြုံးဓမ္မသမ်းနေသော မျက်နှာချောချောကြီးကို ပိုင်
မကြည့်ရဲတော့ပါ။ သူမရင်ထဲ ရှက်နှံ့စိတ်တွေနှင့်အတူ ကြည့်နေ
ခြင်းတွေကလည်း နေရာသူလျက်။

အချစ်၏အရသာဆိုတာ ဒါပေပဲလား မသိ။ ပိုင် ခေါ်
တော့ပါ။

မောင်မောင်ကြီးမှာ အသည်းယားဖွယ် ချစ်သူလေး၏
အပြုအမူကြောင့် ချစ်စိတ်တွေနှင့် ရင်ခုန်စွာ

“မောင်တို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြပါစို့လား ပိုင်”

မြတ်စွာဘုရား။

ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။

လက်ထပ်ဖို့အရေး သူချက်ချင်းကြီး ဘာဖြစ်လို့ တောင်း
ဆိုလာရတာပါလိမ့်။

“နော် ပိုင်၊ မောင်တို့ လက်ထပ်ကြစို့”

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ပြောတော့ ပိုင်ကို
ကျောင်းပြီးအောင် စောင့်ဦးမယ်ဆို၊ ခုတော့လည်း ချက်ချင်းကြီး”

“ချက်ချင်းကြီးလို့တော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ အမှန်အတိုင်း
ပြောရရင် ပိုင်အချစ်ကို ရပြီးကတည်းက ဟောဒီကောင်မလေးကို
အောင် လက်ထပ်ချင်နေတာ”

“လွန်တာပေါ့”

“ဘယ်ကလွန်ရမှာလဲကွ၊ ချစ်လွန်းလို့ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်
ချင်တာ အပြစ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ပိုင်ကရော မောင်နဲ့အတူ မနေချင်
သူလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာ”

“ကြည့်...ဒေါသချည်းပါ၊ ဒါတွေကိုပဲ ပိုင်ကြောက်တာ”

“ပိုင်...ပိုင်ရယ်”

မောင်မောင်ကြီး အချစ်တွေပေါက်ကွဲသွားရပြီ။ နွေးထွေးနူးညံ့သည့် ပိုင်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက လုံးဝပေးမလွှတ်မိတော့။

နွေးထွေးသန်မာသော လက်များဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်တုပ်နှောင်ထားမှုများကြားတွင် ပိုင် ရင်လေး လှိုက်ဖို့ နွေးအရသည်။

“ချစ်တယ်ဗျာ၊ သိပ်ချစ်တယ်၊ မောင်တို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲကြေးနော်၊ မခွဲပါဘူးလို့ မောင့်ကို ကတိပေးစမ်းပါ ပိုင်”

“လွှတ်ပါ၊ ဘယ်သူက ခွဲမယ်ပြောနေလို့လဲ”

သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်လေးနှင့်တွန်းထုတ်ထောက်ထား ပြောလိုက်သည့် ပိုင်စကားများက မောင်မောင်ကြီး နှလုံးသာအညိုအရည်ပျော်သွားစေရပြီဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ပိုင်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ နစ်ဝင်သွားအောင် တိုးဖက်လိုက်ရင်း

“ပိုင်ရဲ့အချစ်တွေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ မောင် သိပ်ကံကောင်းတာပဲနော်”

“ပိုင်လည်း ကံကောင်းချင်တယ်”

“ဘာရယ် ပိုင်၊ ပိုင် ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဦးမောင်ရဲ့အချစ်တွေ ပိုင်လည်း အပြည့်အဝရချင်တယ်ဗျို့ ပြောတာ”

လှိုက်တက်လာသည့် ခံစားမှုများကြောင့် မောင်မောင်ကြီး စကားပြောနိုင်ဖွယ်ပင် မရှိပါ။ သူ၏ချစ်သူလေးသည် စကားပြောမပြောနှင့်၊ ပြောမည့်ပြောတော့လည်း သူ့နှလုံးဘဝင် အသွေးအသားများကို ဆူပွက်သွားအောင် ကိုင်လှုပ်နှိုးထစေနိုင်သည့် စကားကိုမှ ပြောတတ်သည်တဲ့လား။

မောင်ရဲ့ချစ်သူရယ် ဆိုသည့် မချင့်မရဲညည်းညူမှုနှင့်ပင် မောင်မောင်ကြီး ချစ်သူအား မြတ်နိုးစွာ ငေးစိုက်ကြည့်လိုက် သည်။

“ဦးမောင်နော်...ပိုင်ကို ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ပိုင်ပြောတာကို ပြန်ပြောဦးလေ”

၂၀၁၆

“အဲဒီစကားအတွက် ဦးမောင်မှာ ဖြေစရာအဖြေမရှိဘူး၊

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာရော ပိုင် မသိချင်ဘူးလား”

“အင်း”

လှပသော အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ မောင်မောင်ကြီးမှာ မျက်ဝန်းများကို မှေးစင်းလျက် ပိုင်အား နိုင်ကြည့်လာတာ

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပိုင်ကို မောင် အသက်နဲ့ထပ်မံ အချစ်တွေအားလုံး ပေးထားပြီးလို့ပေါ့”

“ဦးမောင်ရယ်”

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ၏အချစ်များကို စကားဆိုကာ မဟုတ်။ လက်တွေ့ပါ သက်သေပြနေသည်ပဲလေ။

“အို...အို”

ရှက်ရွံ့မှုသံလေးတွေနှင့် တိုးတိတ်စွာ ငြင်းဆန်သံများက လေနှင့်အတူ လွင့်ပျောက်ကွယ်သွားရသလို။

အချစ်မူး အချစ်ရူးသူတွေအတွက် အချစ်သည် လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုတွေ့ရင် ဆန်းကြယ်နေရသည်ပဲလေ။

အချစ်ကြောင့် နေ့သစ်လေးဖြစ်သွားရပြီမဟုတ်လား။

အခန်း (၇)

ပိုင် သူမမျက်နှာလေးကို သူမ မှန်ထဲ ပြန်မကြည့်ရဲတော့ပါ။ ကြည့်လိုက်ပါက သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံမလဲ ဖြစ်သွားမလို့။

ဒါပေမဲ့ မကြည့်ဘဲနှင့်လည်း မနေနိုင်။ ကြည့်လိုက်ပြန်တာ မှန်ထဲက သူမပုံရိပ်က သူမကိုယ်သူမ ရောင်ပြောင်နေသလို နှစ်တစ်ကိုယ်လုံး ရှက်ရွံ့ထူထူးသွားရသည်။

ခန့်ထည်တည်ကြည်သော သူ့ရုပ်သွင်။

မောင် တဲ့လားကွယ်။

ညှိယူဖြာစေနိုင်သော မျက်ဝန်းစူးစူးရှရှကြီးများက ပိုင်ထံသို့ တစ်ဖန်ထဲက မျောက်ဖျက်လို့မရသလို သူ့ရုပ်သွင်ချောချောကြီး

ကို ပြန်မြင်ယောင်တိုင်းလည်း ပိုင်နှလုံးသားများ ပိုနွေးသွား
သည့်အဖြစ်။

သိပ်ချစ်ပါတယ်မောင်ရယ် ဆိုသည့် စကားများကို ရင်နှာ
ပိုင် ရှက်ပြုံးလေးနှင့်ဆိုရင်း မျက်ဝန်းလေးအစုံကို ဖျတ်ခနဲ မှိတ်
ပစ်လိုက်သည်။

ချစ်ခြင်းတွေနှင့် သူမအား ချစ်မြတ်နိုးနိုင်လွန်းသော
မောင့်အချစ်များကို သူမ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည်မှာ သူမအတွက် အထူး
ကံကောင်းသည်လို့ပဲ ပြောရမည်လား။

သေချာတာကတော့ မောင်သည် သူမကိုသိပ်ချစ်သလို
သူမကလည်း မောင့်ကိုသိပ်ချစ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ပိုင်မှာ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သူမအဖြစ်များကို သူ
အံ့သြမိရသည်။ ပိုင်ဘဝတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခုလို
နှင့်နှင့်သည်သည် ချစ်သွားလိမ့်မည်လို့ သူမ ဘယ်တုန်း
မထင်ထားခဲ့ပါ။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ငယ်စဉ်ကတည်းက
ပြောဆိုနေထိုင်ခဲ့သော သူမဘဝတွင် ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျား

တစ်ယောက်၏ အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူး
ပါပေ။

သည်လို ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အချစ်
ကို ဘယ်တုန်းကမှ ယောင်လို့တောင် မစဉ်းစားခဲ့ဖူးသည့် သူမ။
ခုလို မောင့်အချစ်များကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်ခြင်းက ပိုင်ဘဝအတွက်
အထူးအဆန်းနှင့် မယုံကြည်နိုင်စရာပင်ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ သူမ၏မိဘများ ဒီအဖြစ်ကိုသိပါက ဘယ်
လောက်များ အံ့သြလိုက်မည်မသိ။

အံ့သြစရာတွေနှင့် မယုံကြည်နိုင်သည့်ကြားက ပိုင်
အောင်မျက်နှာချောချောကြီးကို မြင်ယောင်တွေးရင်း ကြည်နူးမှု
ရှက်ပြုံးတွေနှင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။

ပိုင်ဆိုသည့် ဂိမ်းကလေးမဆန်သော သူမကို မောင်သည်
မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ရှာလွန်းသည်ကိုလည်း ပိုင် သိပါ၏။ ထို့အတူ
မောင့်အချစ်များကို ပိုင် ယုံကြည်မိတာကိုလည်း ဝန်ခံမိပါ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်မောင်ကြီးဆိုတာ ပိုင်ရဲ့ချစ်သူဖြစ်သလို
နိုင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အပေါ် လိုက်ဖြာနှင့်သည်းစွာ ချစ်မိခဲ့

ရပြီဖြစ်သည်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ကာ
ဘယ်တုန်းကမှ ရင်မခန့်ခဲ့ဖူးသော သူမ၊ ခုတော့ဖြင့် မောင့်ကြောင့်
ပင် သူမ အကြိမ်ကြိမ်ရင်ခန့်ခဲ့ရပြီ။

သိပ်ချစ်သည့် ချစ်သူများဖြစ်လာပြီဆိုတော့လည်း
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မြင်ချင်တွေ့ချင်နေမိသည်မှာ မဆန်း
ချစ်သူရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် သူမတိုယ်လေး ခိုဝင်နားကာ
ချစ်စကားတွေ ပြောချင်သည်မှာလည်း အဆန်းမဟုတ်။

ချစ်တတ်သူတိုင်းလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
သို့သော် ထိုသူများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သူက ပိုင်။

မောင်မောင်ကြီး သိပ်ချစ်၍ ချစ်သူကို မျက်စိအောက်ထဲ
အပျောက်မခံနိုင်သလို ပိုင်သည်လည်း သူ့လိုပင် ခံစားမှုများ
ရှိလိမ့်မည်လို့ ထင်ထားပေမယ့် တကယ်တော့ မောင်မောင်ကြီး
ထင်ထားသလို မဟုတ်ခဲ့ပါ။

တစ်အိမ်တည်း အတူရှိသည်ဆိုပေမယ့် ပိုင်သည် သူ့အား
အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရှောင်ဖယ်ကာ မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်မဖြစ်သူ
အနားတွင်သာ ရှိနေတတ်သည်မှာ ချစ်သူရယ်လို့ သူတစ်ယောက်

လုံး ရှိနေပါလားရယ်လို့လည်း သတိရပုံမရ။

ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လို မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်မများ တွင်
ခွဲခွဲရင်း အပြုံးလှလှလေးတွေနှင့် ရှိနေတတ်သော သူမသည်
သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်များကိုလည်း နားလည်ပုံမရပါ။

မောင်မောင်ကြီးမှာကတော့ မျောက် စီးခဲကိုင်မိသလို
အချိန်နှင့်အမျှ ချစ်သူနှင့် နှစ်ကိုယ်ချင်းဆိုကာ စကားပြောနိုင်ဖို့ကို
ကြိုးစားနေပါသော်လည်း ထိုအဖြစ်သည် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

သူမများတွင် တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် အမြဲရှိနေ
အောင်လည်း ပိုင်သည် ထိုသူများအနား ကပ်နေတတ်သူလည်း
ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ကြီးမှာ ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး မချင့်မရဲနှင့်
အသည်းယားနေရတော့သည်။

ပိုင် သူမလေး ဒါ သူ့ခံစားချက်များကို သူမ နည်းနည်း
လေးမှ ဂရုမပြု၊ ဂရုမစိုက်တာ။ တကယ်ဆို သူ သူမလေးကို
သိပ်ပြီးတွေ့ချင် ဆုံချင် စကားပြောချင်နေသည်ကို သူမ မသိ
မဟုတ်၊ သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဒါက မောင်မောင်ကြီးအထင် ဖြစ်သော်လည်း ပိုင်ဆို

တာက ကလေးဆန်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှသိနားလည်သူ မဟုတ်။
ထိုကြောင့်လည်း မောင်မောင်ကြီး အကြံအစည်တွေကို သူမ
လုံးဝမသိပါ။

သူမဘက်က ထိုကဲ့သို့ မသိလေလေ နေမထိ ထိုင်မသာ
နှင့် အခက်တွေ့နေရသူက မောင်မောင်ကြီးရယ်ဖြစ်သည်။

သူခံစားမှုတွေ ချစ်သူလေးသိအောင် မောင်မောင်ကြီး
ဘယ်လိုပဲ အရိပ်အယောင်ပြုပြု ပိုင်ကတော့ မသိသလိုလုပ်ကာ
သူ့အနားတွင် ရှိမနေတတ်။

အင်း... ဒီလိုတော့ဖြင့် မဖြစ်ပါတော့။

မောင်မောင်ကြီး တစ်ခုခုကိုကြံစည်ရပေတော့မည်။ ဒီနေ့
တော့ မောင်မောင်ကြီး သူ့အကြံကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်
အခွင့်အရေးက သူ့အား ပေးလာလေသည်။

ထိုသည်ကား အခြားမဟုတ်။

ပိုင်မိဘနှစ်ပါးသည် ပဲခူးရှိ ဆွေမျိုးတစ်ဦး နေထောင်
သဖြင့် နံနက်စောစောကပင် ပဲခူးသို့ ခရီးထွက်သွားလေသည်။
ပိုင်၏မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ ပိုင်အစ်မ သဇင်လည်း မိဘ

များနှင့်အတူ ပဲခူးသို့ လိုက်ပါသွားသဖြင့် အိမ်တွင် ပိုင်သာ ကျန်ရစ်
ခဲ့လေသည်။

ထိုသည်ကပင် မောင်မောင်ကြီးအတွက် အခွင့်အရေး
ဖြစ်လေမှန်း မောင်မောင်ကြီး နားလည်လိုက်၏။

ပိုင်မှာ မိဘများမရှိတော့သည်နှင့် သူမ အခန်းထဲက
ထွက်။ ထွက်ရန်လည်း ပိုင် မဝံ့ရဲ။

အိမ်တွင် မောင်မောင်ကြီးရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ ပိုင်
သူနှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။

သူနှင့်ဆုံရလေတိုင်း ပိုင် နှလုံးသားတွေ တုန်လှုပ်ပူနွေး
ရဆဲရှိ ပိုင် ထိုခံစားမှုတွေကို မခံစားလိုပါ။

ဒါကြောင့် သူနှင့်မတွေ့ရလေအောင် ပိုင် သူမအခန်းထဲ
သူမ နေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှ ပိုင် စိတ်ထဲ 'တင်းကျပ်မှုတွေမရှိတော့သလို
ထွတ်လပ်နေရသလို။

သူမအပေါ် မောင်မောင်ကြီး တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘယ်လို
များ ပေါက်ကွဲလိမ့်မလဲလို့ ရင်စာထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိနေသူညဉ့်

အဖြစ်။

သည်အဖြစ်ကို သူ ဘယ်လိုခံစားနေရမည်လဲ။ ပိုင် မတွေးချင်တော့ပါ။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် သူမ ချစ်သူဖြစ်နေခြင်းကို ပိုင် အနေနှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ပါ။ သိသွားမှာကိုလည်း ပိုင် သေမလောက် ရှက်ပါသည်။

မိဘများနှင့် အားလုံး၏အမြင်တွင် ပိုင် နှလုံးသားသည် အဖြူရောင်သက်သက်နှင့် ရှိနေစေချင်သူ။ ဒါ ပိုင် မလွန်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ထိုအတွက် ပိုင်ကို သူ စိတ်ဆိုးနေမည်လား။

ရှိစေတော့။ သူ စိတ်ဆိုးလည်း ပိုင် ခံရုံသာရှိတော့သည်။ သူနှင့်ချစ်မိပေမယ့် ပိုင်စိတ်မှာ ဘာကိုမှမရွတ်တွေးစေချင်။

ပိုင်ဆိုတာ ထိုကဲ့သို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနေချင်သူ။ ပိုင် သူ့ကိုချစ်မိခြင်းသည် ပိုင်ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေ အားလုံး ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီလား။

ပိုင် နောင်တ မရချင်တော့။

သူ့ကိုချစ်မိသည့် အချစ်တွေထဲ နောင်တတွေပါ မပါဝင်ချင်။ မောင်မောင်ကြီးကိုချစ်မိသည့် ချစ်ခြင်းထဲတွင် ပိုင်ဘက်အ

အဖြူစင်ဆုံး အသန့်ရှင်းဆုံးသာ ပေးချင်ပါ၏။

ဒါက ပိုင်ရဲ့စေတနာသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဒီစေတနာကို သူသိလိမ့်မည်မဟုတ်။

ရှိစေတော့ ဒီအတိုင်းပင်ရှိစေတော့ဆိုသည့် စိတ်နှင့်ပင်

ပိုင် ပင့်သက်ကိုအချ။

“ပိုင်”

“ဟင်”

“ဦးမောင်မောင်ကြီး”

ပိုင်မှာ အံ့ဩမှုတွေနှင့် အိပ်ရာမှဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည်။ ဒီနောက် ကြည်စင်ပြာလှသော မျက်ဝန်းလေးနှင့်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

သူမအမေးကို မောင်မောင်ကြီးမဖြေပါ။ တည်တင်း ခန့်ညားသောမျက်နှာနှင့်ပင် သူမအခန်းထဲသို့ ရဲရဲကြီးဝင်လာပြီ။

“ကိစ္စရှိမှ မောင်ကပိုင်နဲ့ တွေ့ရမှာလား ပိုင်”

“ရှင်”

သူ့အသံ တည်တည်ပြတ်ပြတ်ကြီးကြောင့် ပိုင်ဘာပြောရ

မည်မသိတော့။ ကြည့်စမ်း သူ့ပုံစံက တစ်ခုခုကို စိတ်ဆိုးနေသည့် ပုံ။ သူဘာကို စိတ်ဆိုးနေတာပါလိမ့်။

ပိုင် နားမလည်ပါ။

နားမလည်၍လည်း...

“ဟို...ဦးမောင်မောင်ကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ စပြောရရင် အဲဒီဦးမောင်မောင်ကြီး ဆိုတဲ့အခေါ်ကစပြီး ပြောပါလိမ့်မယ် ပိုင်၊ နေပါဦး ပိုင်က ကိုယ့်ချစ်သူကို အဲဒီလိုပဲ ခေါ်နေတော့မှာလား”

“ဟင်”

“နောက်ပြီး ပိုင် မောင့်ကို ဂရုမစိုက်တဲ့ကိစ္စ”

“ဂရုမစိုက်တဲ့ကိစ္စ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ပိုင် မောင့်ကို ချစ်သူတစ်ယောက်လိုအောင် သဘောထားရဲ့လား”

ပိုင်အကြည့် ဈေ့ဈေ့လေးက မောင်မောင်ကြီးထံရောက်၍

သွားပြီး

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ပိုင်က ဦးမောင်မောင်ကြီးဆို

ချစ်သူလိုသဘောမထားလို့ ဘယ်လိုသဘောထားနေလို့လဲ”

“ဪ...ဒါတော့ ခင်ဗျားသိသေးတယ်နော်”

“ဦးမောင်မောင်ကြီးနော် ပိုင်ကို မရွံ့နဲ့ သိလား၊

ဦးမောင်မောင်ကြီး ပိုင်ကို ဘာမကျေနပ်တာလဲ၊ မကျေနပ်တာကို ပြော”

“အဟော့...ပြောမှာပါ...ပြောမှာပါ၊ ကျုပ်ကလည်း

ဒီကိစ္စကို သိပ်ပြီးပြောချင်နေတဲ့ ကောင်ပါ၊ ဒီကောင်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဘယ်လို ခံစားနေရတာတွေရော သိရဲ့လားပိုင်”

“ဘယ်သိမလဲ”

“အဟွန်း...ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ မင်းက မောင့်ရင်ထဲက

ခံစားမှုတွေကို အမြဲတမ်းလျစ်လျူရှုမှ ကျေနပ်တဲ့သူကိုး”

“ဦးမောင်မောင်ကြီး”

“သိပ်ချစ်တယ်၊ ချစ်လွန်းလို့လဲ ချစ်သူကို တစ်နေ့

အမြင်ရရင် မနေနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့၊ မောင် မင်းနဲ့ မာတွရ မဆိုရတဲ့ ခုတ်တွေမှာ ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲဆိုတာ တွေးမိရဲ့လား”

“ပိုင်မှမသိဘဲ”

မျက်တောင်ရည်ကြီးများကို စင်းချလျက် ပိုင် ပြောလိုက်သည်။ စူးရဲသောအကြည့်တွေနှင့် မောင်မောင်ကြီးသည် ပိုင်အားကြည့်နေဆဲက

“ဘယ်သိပါ့မလဲ မင်းက ဒီကကောင်ကို ချစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ပိုင်ထံမှ အကြည့်စူးစူးလေးက သူထံဖျတ်ခနဲရောက်လာပါသည်။

“ဘာပြောတယ်...မချစ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ်လဲ ဟုတ်တယ် မချစ်ဘူး၊ မချစ်ဘူးထင်တဲ့မိန်းကလေးကို ခင်ဗျားဘာလို့ ဆက်ချစ်နေသေးလဲ မချစ်နဲ့တော့ပေါ့”

“ဒီမှာ ကျုပ်ဟာ အမိလို အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ် စိမ်းကားရက်စက်တဲ့လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်...ခင်ဗျားစကားတွေ သိပ်လွန်လာပြီ၊ နေထိုင်ကျန်တော်က အပြောင်းအလဲမြန်တယ်၊ စိမ်းကားရက်စက်တာ ပြောရအောင် ခင်ဗျားအပေါ် ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့လဲ”

မျက်ဝန်းနှစ်မှာ အားပြိုင်ဆုံသွားပါလေသည်။ ဒီအကြည့်တွေထဲတွင် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ချစ်ခြင်းနှင့် နာကျင်မှုများ။

ကိုယ့်ခံစားမှုနှင့် ကိုယ် နားလည်မှုလွဲနေသော မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပိုင်မှာ မာနကိုယ်စီနှင့် အလျှော့ပေးရန်လည်း အစဉ်းစား။

အကြည့်တွေ အတန်ကြာအားပြိုင်ကြည့်နေရာမှ နက်မှောင်နူးစိုသော ပိုင်မျက်ဝန်းလှလှကြီးထဲမှ မျက်ရည်ကြည်များက အပြင်ထက် တစ်ပေါက်ချင်းစီးကျလာရသည်။

“ပိုင်ရယ်”

မောင်မောင်ကြီး စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပါ၏။

ချစ်သူ၏မျက်ရည်စတွေသည် သူ့နှလုံးသားထဲမှ သွေးစက်များပင် မဟုတ်ပါလား။

မျက်ရည်များ ပြည့်အိုင်နေသော မျက်ဝန်းလှလှလေးနှင့် ပြည့်လိုက်သောအကြည့်ဒဏ်ကို မောင်မောင်ကြီးတစ်ယောက် ခံနိုင်တော့သလို ပိုင်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာတင်းကျပ်စွာ ဒဏ်လိုက်ရုံမက မျက်နှာချင်းပူးကပ်တိုးတွေကာ လိုက်လှဲသော

အနမ်းတွေ ပိုင်မျက်နှာလေးထက် ကျရောက်သွားပါတော့သည်။
ပိုင်မှာ ရှက်စိတ်နာကျည်းစိတ်တွေနှင့် ပိုင် သူ့ရင်ခွင်အား
ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ဟိတ် မရုန်းနဲ့လေ၊ မောင့်ကို မချစ်ဘူးလား”

ပိုင် မဖြေ။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကိုသာ ခပ်တင်းတင်း
ဖိကိုက်ထားလိုက်သည်။ မျက်နှာလှလှလေးကတော့ ဒေါသတွေ
နီမြန်းလျက်။

“ဘာလို့ မောင်နဲ့ မတွေ့တာလဲ”

“မတွေ့ချင်လို့ပေါ့”

“ဘယ်လို...မတွေ့ချင်လို့ ဟုတ်လား”

ပြောရင်းက မောင်မောင်ကြီး ရယ်လိုက်သည်။

ဒါ သူ့ချစ်သူလေး သူ့ကို အမြဲကိုက်နေသည်တဲ့
ကလေးဆန်လွန်းသည့် ချစ်သူကို မောင်မောင်ကြီးအပြုံးတွေ
လွမ်းမောစွာကြည့်ရင်းက

“သိပ်ချစ်တာပဲ ပိုင်ရယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်လွမ်းတာပဲ”

“ဟင်”

ပိုင် အခုခက်သွားရ၏။ ဒီနောက် ရှက်စိတ်တွေနှင့်။

“ပြောစမ်း...ပိုင်နဲ့ရာ ဒီရက်တွေမှာ မောင့်ကိုမလွမ်းဘူး
လားဆိုတာ”

“မလွမ်းပါဘူး”

“တကယ်”

“သူများလို မညာတတ်ဘူး သိလား”

“သူများဆိုတာ ဘယ်သူ့ဆိုပြောတာလဲ၊ မောင့်ကိုလား”

“ဒါတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုသိမှာပေါ့”

“အေး...ပိုသိဆို ကိုယ်က မင်းလေးကို ပိုချစ်တာကိုး
ထွ”

ပိုင်က သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်တော့
မောင်မောင်ကြီးမှာ ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ ပိုင်အား
မျက်စိတစ်ဖက် ဖျတ်ခနဲ မှိတ်ပြလိုက်သည်။

“အို”

ပိုင်မှာ သူ့၏လူငယ်ဆန်သော အပြုအမူကြောင့် ပါးလေး
နှစ်ဖက် နီရဲသွားရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ လွတ်ပါ၊ ဟွန်း...သူ့ကိုယ်သူ လူငယ်များစုတ်နေလား မသိဘူး”

“အဟွန်း...လူငယ်မမှတ်ပေမယ့် အချစ်မှာတော့ အမြဲတမ်း ငယ်နေတာ ပိုင်မှမသိဘဲ”

“ကြည့်စမ်း...ပြောလေကလေးနဲ့ နည်းနည်းမှအရှုပ်စေ ဘူး”

“အချစ်က ရှက်စရာမှမဟုတ်တာ”

“ဟာ...လွတ်...လွတ်စမ်းပါ”

“ချစ်”

“အို”

ပိုင်မှာ ချစ်ရောင်ရွှမ်းစိုနေသော သူ့အကြည့်များအောက်တွင် မနေတတ်တော့လောက်အောင် ရင်ခုန်သံတွေ တိုးမြန်နေတော့သည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်နိုင်အောင် သူမ ဘယ်လိုကြိုးစားရမှာပါလိမ့်။ ခက်သည်က မောင်မောင်ကြီး။

ချစ်စောဟုန်နေသော သူ့ကို ပိုင်ဘယ်လိုဟန်တားကြ

ဆန်၍ မရနိုင်အောင် သူ့အချစ်များက ပိုင်တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ရောက်ရှိနေရသည်။

နီးကပ်လွန်းသည့် အနေအထားဖို့ သူ့ထံမှ ကိုယ်သင်းနဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့ကလည်း ပိုင်ကို ယစ်မူးဖွယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပိုင်နှလုံးသားကို ညှို့ငင်ယူနေသလို။

“ဟင့်အင်း...လွတ်ဆို”

တုတ်နှောင်တော့မည့် သူ့အချစ်များအောက်က ပိုင်တို့ယ်လေးရုန်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။

“လွတ်...ပိုင် မကြိုက်ဘူးနော်”

“မောင့်ကိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟောဗျာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပိုင်မကြိုက်တာတွေ ခင်ဗျားက ဘာလို့လုပ်လဲ”

“အဟွန်း...ပိုင်ရယ်”

“သွားပါ”

“သွားပါမယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မသွားခင် မေးစမ်းပါရအောင်။”

ပိုင် မောင်ကိုချစ်လား”

“အင်း”

ပိုင်မှာ မျက်ဝန်းချင်းအဆုံမဆုံဘဲ ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူနှင့် မျက်ဝန်းချင်းဆုံပါက သူမရင်ခွင်သံတွေ ပေါက်ထွဲသွားမည်လား မသိတော့။

“နောက်ကို မောင်ကို ခုလိုမတွေ့ဘဲနေဦးမှာလားဆိုတာ ပြောဦး”

“ဟင့်အင်း”

“တကယ်နော်”

“မယုံဘူးလား”

သည်တစ်ခါတော့ မျက်ဝန်းလေး ထောင့်ကပ်ကာ ပိုင်မေးလိုက်သည်။ သူမ၏ ထိုပုံစံလေးက သူရင်ကို ရှုတတ်ကြီးဖြစ်စေသွားရကာ

“ပိုင်ရယ်..ပိုင်ကို မောင်မခွဲချင်တော့ဘူးဗျာ”

“အို...ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ လွတ်စမ်းပါ၊ အပြင်မှာ

အသံကြားတယ်၊ ဘယ်သူလဲမသိဘူး၊ ဖယ်...လွတ်”

ရစ်ပွဲရန် ကြိုးစားလာသည့် သူ့လက်များအတွင်းက ဖယ်ရှားကာ ပိုင် ရုန်းထွက်လိုက်တော့ မောင်မောင်ကြီးသည်လည်း အလိုက်သင့် ဖြေလွတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ...သွားတော့နော်၊ တော်ကြာ တစ်ယောက်ယောက် နှိုင်းသွားရင် မကောင်းဘူး”

မောင်မောင်ကြီးမှာ သက်ပြင်းထစ်ချက်ရှိက်ကာ ပိုင်၏ နှစ်သော မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်လာလေသည်။

“ပိုင် မောင်ကိုသွားစေချင်လား”

“ပိုင်အတွက်ရော ဦးမောင်မောင်ကြီးအတွက်ပါ ပိုင် ပြောတာပါ”

“အင်း...ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ပိုင်ပြောတာ မောင် နားလည်တယ် ချစ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မသွားခင်တော့..”

“အမေ...အို”

“ဦးမောင်မောင်ကြီး”

ချိုမြိန်ပြင်းရှသည်အနမ်းတွေသည် ပိုင်မျက်နှာလေးထက် တစ်ဆင့် ပိုင် လည်တိုင်လေးတစ်လျှောက်ဆီ အချစ်၏ ရင်ခွင်

ခံစားခြင်းများကို ပိုင်နှလုံးသားလေး နွေးလျှော့ ခံစားနေရတော့
သည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲဗျာ”

“အို...လွတ်ပါ”

ခပ်ဖွဖွကျရောက်လာသည့် သူ့အနမ်းများကို ဖယ်စွား
ရင်း ပိုင် ရင်သိခုံတုန်ခွာ ပြောလိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ချစ်သူလေး အနေခက်သည်ထို
သိသည်မို့ ချစ်သူလေးအား သနားကရုဏာထားကာ သူမကိုယ်လေး
ကို ကြင်နာမှုတွေနှင့် ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

သည့်နောက် ပိုင်အား စူးစူးစိုက်စိုက်လေးကြည့်ကာ
မခွဲနိုင်မခွာရက်သော မျက်ဝန်းများနှင့်...

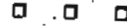
“မောင်သွားတော့မယ် ပိုင်”

ဟုဆိုကာ ပိုင် နဖူးဝင်းဝင်းလေးကို တစ်ချက်နှမ်းနှမ်း
နောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူထွက်သွားမှ သူ့နောက်ကျောပြင်ကြီးကိုကြည့်ကာ
သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မလွယ်ပါလား မောင်ရယ်

ဟူ၍လည်း ပိုင်ရင်ထဲ ခပ်လေးလေး ဆိုလိုက်မိပါ၏။

အခန်း (၈)

လက်လေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကာ ပိုင်တစ်ယောက် အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိသည် မှာ တယ်နှစ်ကြိမ်မှန်းပင် မသိတော့။

သူမမျက်နှာလှလှရေးထက်မှာတော့ တစ်စုံတစ်ယောက် အပေါ် ခံပြင်းခြင်း၊ နာကြည်းခြင်းများနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်လေး ပေါ်လွင်နေရသလို နှုတ်ခမ်းပူးပူးလေးကိုလည်း သွားစွယ်ရွှန်ရွှန် လေးဖြင့် ဖိကိုက်ထားလိုက်သည်။

သည်နောက် သူမအကြည့်များက ခုတင်ပေါ်ဝယ် ခေါင်းအုံးနှင့်မျက်နှာအပ်ကာ တအင့်အင့်နှင့် ငိုရှိုက်နေသော အစ်မဖြစ်သူ သခင်ထံသို့ အကြည့်လေးများ စူးစခနဲရောက်ရှိသွားရ၏။

အစ်မဖြစ်သူ၏မျက်ရည်များကို မြင်ရလေ ပိုင်နှလုံးထား

ဝယ် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်မှုတွေနှင့် ဖြစ်ရလေဖြစ်သည်။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် အစ်မဖြစ်သူ ခုကဲ့သို့ ခံစားနေရသည် အဖြစ်ကို ပိုင်သည် သူမ ခံစားနေရသလိုပင် ရင်မှာမချီနိုင်အောင် ရှိနေရသည်။

အစ်မဖြစ်သူ သခင် ခံစားနေရခြင်း၏ အဓိက တရားခံ မှာ ကျော်သူလတ်ဆိုသော လူကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

အတွေးနှင့် ပိုင်သည် ရင်ဝယ်မချီစွာ နာကျင်မှုတွေနှင့် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်လေးကို နောက်တစ်ကြိမ် ဖတ်လိုက်ပြန်သည်။ သခင်

မင်းနှဲ့ငါ အဖြစ်တွေကို မသိစေချင်ရင် ငါချိန်းတဲ့နေရာ ထို မင်းအရောက်လာခဲ့ပါ။ ငါ မင်းနှဲ့စာရင်းရှင်းစရာရှိတယ်။ ကျော်သူလတ် ဆိုတဲ့ ငါဟာ မင်းထင်ထားသလို လွယ်လွယ်နဲ့ အလျှော့ပေးမယ့်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ မင်းမေ့မထားပါနဲ့။ ငါချိန်းတဲ့နေရာ မင်းမလာရင်တော့ မင်းနှဲ့ငါအကြောင်းကို လူတွေ သိအောင် အားလုံးဖြင့်ပြောရလိမ့်မယ်။

ကျော်သူလတ်

“တောက်”

စာဆုံးသွားတိုင်း သူ့ထဲမှ ခံရခက်ခက် နာကျင်ခံပြင်း
 မှု ‘တောက်’ ခေါက်သံက ထွက်လာရမြဲဖြစ်သည်။
 လူယုတ်မာ ကျော်သူလတ်။
 သင်း ဒါ အကျပ်ကိုင်လိုက်တာပေါ့လေ။
 သင်ဆိုတာ ရိုးရိုးအေးအေး နေတတ်သူ။ ဒါကို သင်းက
 အခွင့်အရေးယူ အကျပ်ကိုင်ကာ အစ်မဖြစ်သူ သင်ကို စိန်ခေါ်
 လိုက်သည့်အဖြစ်။

တကယ်ဆို သင်နဲ့ ကျော်သူလတ် ဆိုတာက အထက်
 တန်းကျောင်းမှာကတည်းက လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှလာကြသူတွေ။
 ကျော်သူလတ်၏ မိဘတွေသည် ငွေကြေးပြည့်စုံ ချမ်းသာ
 သူများဆိုပေမယ့် စည်းကမ်းနှင့်နေတတ်ကြသူများ မဟုတ်။ ထိုသူ
 ထဲတွင် ကျော်သူလတ်တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။
 လွတ်လပ်မှုကို မက်မောကာ ဘဝကို ခပ်ပေါ့ပေါ့
 ခပ်လွယ်လွယ်သာ သဘောထားတတ်သော ကျော်သူလတ်သည်
 ရုပ်ချောသလို အပြောကောင်းသူလည်းဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းအောင်ကာ တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီးမှ ကျော်သူ
 လတ်သည် လွတ်လပ်မှုကို ပို၍နဲ့မင်လာလေ၏။

ဒါကပင် သူ့ဘဝ၏ လမ်းစအမှားဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်
 ရောက်တော့ ကျော်သူလတ် အပေါင်းအသင်းပိုနဲ့လာသည်။
 ကောင်းသူရော မကောင်းသူပါ ပေါင်းမိတဲ့ ကျော်သူလတ်၊
 နောက်ဆုံး သူ့ကိုယ်တိုင်မကောင်းတဲ့သူထဲ ပါသွားတော့သည်။

အပေါင်းအသင်းမှားကာ ဆေးချ၊ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်
 နှင့် မကောင်းသည့် ဒုစရိုက်ပေါင်းစုံကို လုပ်တတ်သော ကျော်သူ
 လတ်သည် နောက်ဆုံးချစ်သူဖြစ်သည့် သင်ကိုပင် ဂရုမစိုက်
 တော့ဘဲ ရှိလာလေသည်။

“သင်ကတော့ သူလိုမဟုတ်။”

အချစ်ဦးမို့ ကျော်သူလတ်ကို သိပ်ချစ်ပါသည်။

ချစ်လွန်း၍လည်း ကျော်သူလတ်ဆိုးယုတ်မှုကို ခံခဲ့
 လေ၏။ ကျော်သူလတ် လိုသမျှငွေကို သင်သည် ယူမရှိသည့်
 အထဲမှ ထုတ်ပေးခဲ့သလို ချစ်သူ ကျော်သူလတ်ကိုလည်း အဆိုး
 ထဲမှ အကောင်းဖြစ်စေရန် ပြောဆိုနားချနေတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သူမ အယ်လောက်ပဲ နားချပြောဆိုနေပါစေ။ ကျော်သူလတ်ကတော့ ဂရုမစိုက်ခဲ့။ အဆိုးထဲမှာပင် တစ်လည်လည်နှင့် ရှိနေခဲ့သည်။

သည်ကြားထဲ ကျော်သူလတ်သည် သဇင်ထံမှ ငွေကို လည်း လိုသလောက် တောင်းယူနေခဲ့သည်။ သဇင်ကတော့ ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် ချစ်သူကို အပြစ်မမြင်ရက်ဘဲ ကျော်သူလတ် တောင်းသမျှငွေကို ပေးခဲ့လေသည်။

ဒါကို ပိုင်နှင့် မိဘများက မသိခဲ့ပါ။

သိသည့်အချိန်မှာတော့ ကျော်သူလတ် အခြေအနေထ ဆိုးဝါးနေပြီဖြစ်သည်။ ကျော်သူလတ်မှာ ဆေးသမားလုံးလုံး ဖြစ်ရုံမက ငွေကို ရသမျှ ရသည့်နည်းနှင့်လည်း ကြိယာနေတတ် သူဖြစ်သည်။ ဆေးသမားဖြစ်သည့် သူ့အတွက် ငွေသည် အချိန် နှင့်အမျှ လိုအပ်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျော်သူလတ် ငွေဝင်လမ်း ဘယ် ကမှ မမြင်သောအခါ ချစ်သူ သဇင်ဆီသို့ ဦးတည်လာလေ၏။

သဇင် ရိုးတာ အေးတာ သူ့အပေါ်ချစ်တာတွေကို အခွင့် ကောင်းယူကာ ကျော်သူလတ်က သဇင်ကို ငွေညှစ်လေ၏။

အစတော့ သဇင်သည်လည်း ကျော်သူလတ်ကိုချစ်၍ ဘယ်သူမှမသိအောင် ချစ်သူကို ငွေများ တိတ်ဆိတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ ပေးနေသည့်ကြားမှပင် ကျော်သူလတ် တဖြည်း ဖြည်း ပို၍ဆိုးလာခဲ့သည်။ သဇင် ပေးနေသည့်ကြားက သဇင် ပေးသည့်ငွေနှင့် ကျော်သူလတ် မလိုလောက်အောင် ရှိလာခဲ့သည်။

ထို့အပြင် သဇင်ထံမှ ငွေအလွယ်တကူရသည့်မို့လည်း ပို၍ရဲတင်းလာကာ နောက်ထပ်ငွေများများရရန် ကြံလေတော့သည်။

ခုတော့ ထိုအကြံအတိုင်း ကျော်သူလတ်သည် သဇင်ကို ငွေညှစ်လာလေပြီ။

“အဟံ့...ဟံ့...ဟံ့...ပိုင်ရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကွယ်၊ မမတော့ ဘာမှမကြံတတ်တော့ပါဘူး၊ သူ့..သူ ဘာလို့ များ မမအပေါ် ဒီလောက်အထိ ရက်စက်ရတာလဲဆိုတာ မမဖြင့် စဉ်းစားလို့မရတော့ပါဘူးကွယ်”

ဖြူသောမျက်နှာလေးမှာ နီမြန်းလျက် မို့အစ်နေအောင်

ငိုထားသော မျက်ခွံစိုစိုလေးနှင့် မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်စများ။

မမရယ်...

ပိုင် ရင်မှာမချိနိုင်ပါ။

ရိုးပါသည်။ အပါသည်။ အေးဆေးပါသည်ဆိုတဲ့

မိန်းကလေးကိုမှ ကျော်သူလတ် ဒီလိုအနိုင်ယူရက်လေခြင်း။

သူ့စာထဲကအတိုင်းဆိုပါက ကျော်သူလတ်သည် သူ ပြောသည့်ငွေ မရပါက သူနှင့် သဇင် အဖြစ်ကို လူတွေသိအောင် အထူးသဖြင့် ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ရိုးသားကြိုးစားမှုကို တန်ဖိုးထားပါ သော မိဘနှစ်ပါးနှင့် အသိုင်းအဝန်းမှ လူများသိအောင် ရိုးသား သော သဇင်၏သိက္ခာကိုချ၍ ပြောရန်ဖြစ်သည်။

ထိုအဖြစ်ကို သဇင်သည် လက်မခံနိုင်သလို ထိုအဖြစ် တွေကို လူတွေသိမှာကိုလည်း သဇင် ကြောက်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် မိဘနှစ်ပါးနှင့် သူမပတ်ဝန်းကျင်။

သည်အဖြစ်တွေကို သဇင်အနေနှင့် ဘယ်လိုမှ အသိမရှိ မရပါ။ ရှက်ပါသည်။ ဒီအဖြစ်တွေကို သူမပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် မိဘများသိပါက သဇင် ရှက်တာနှင့်ပင် သေသွား

ဧည့်လား မသိတော့။

ကျော်သူလတ်ကို ငယ်စိတ်နှင့် ချစ်ခဲ့မိသလို အချစ်ဦး ရယ်လို့ ဖြစ်လာပြန်တော့လည်း သဇင်ဘက်က သစ္စာမပျက်ယှင်း ဘဲ ချစ်ခဲ့သည့်အဖြစ်။

ကျော်သူလတ်ကတော့ သူမအချစ်ကိုအသုံးချကာ သူမအား ငွေတွင်းတစ်ခုလို သဘောထားခဲ့သူဖြစ်မှန်း သဇင် နောက်မှ သိခဲ့ရလေသည်။

သိသည့်အချိန်မှာလည်း သဇင် အမှားတွေအတွက် ငြိမ်ဆင်၍မရတော့။ ကျော်သူလတ်နှင့် ပတ်သက်ကာ သဇင်ဘက် က နောက်ဆုတ်မည်ကြိုတိုင်း ကျော်သူလတ်သည် သူမကို အကျပ် တိုင်မှုတွေနှင့်သာ သူမအား ရုန်းထွက်ခွင့်မရအောင် ချည်နှောင် ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ခုတော့ သူ၏ချည်နှောင်မှုက သဇင်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ရန်ပတ်လာပြီဖြစ်သည်။

“ဂွီ”

“မမ”

“မမ ဘာလုပ်ရမလဲကွယ်၊ သူ ယုတ်မာလွန်းတယ်။ မမ...မမ သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်တယ် သိလား။”

သခင်သည် တသိမ့်သိမ့်ခိုငိုရွက်နေရမှ နာကျင်ခံပြင်းစွာ တွေ့နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ကာ ဒေါသနှင့်ဆိုလိုက်မိလေသည်။

ပိုင်မှာ အစ်မဖြစ်သူ၏ ခံစားချက်ကို နားလည်ကာ

“သိပ်လည်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့ မမရယ်၊ ဒီကိစ္စ ပိုင် ကြည့်ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ မမသာ စိတ်အေးအေးနဲ့နေ”

“ဘယ်လို ပိုင်၊ ဒီကိစ္စကို ပိုင် ကြည့်ရှင်းလိုက်မယ် ဟုတ်လား။”

“အင်း”

ရဲဝံ့စွာပင် ပိုင် ခေါင်းလေးညှိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့ရင်က ကျော်သူလတ်နှင့် ပတ်သက်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုတစ်ရာ ပိုင်ပိုင်ချထားသည့်ဟန်။

သခင်မှာ ညီမဖြစ်သူ့အတွက် စိုးရိမ်သွားရသည်။ ပိုင်သည် ငယ်ရွယ်သူပီပီ အရာရာကို တဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်သည့်သူ။ သူ

ပိုင်ကိုပြောမိတာ မှားပြီထင်ပါရဲ့။

“ပိုင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဟင်၊ ကျော်သူလတ်ကို သွားတွေ့မှာလား။”

ပိုင်ကိုကြည့်ကာ သခင် မေးလိုက်သည်။ ပိုင်သည် ခေါင်းမညှိတ်သလို ခေါင်းလည်းမခါပါ။ သို့သော် သူမရင်ထဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိနေသည့်နှယ်။

“ပြောလေ ပိုင်၊ ပိုင် ကျော်သူလတ်ကို သွားတွေ့မလို့ လားဆိုတာ”

“မမ ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲဟင်၊ စိတ်ချ...ပိုင်အတွက် မေ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ပိုင် အားလုံးကြည့်ရှင်းတတ်တယ်၊ ခုကိစ္စက ကျော်သူလတ်ကို ပိုင် သွားမတွေ့လို့မရဘူး မမ၊ တွေ့ပြီးရှင်းမှကို ဖြစ်မှာ”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ပိုင်..”

“ဟုတ်တယ်...ပိုင် သွားတွေ့မယ်”

“အို”

ဖြူဖျော့နေသော မျက်နှာလေးနှင့် သခင်မျက်နှာပျက်သွား

ရပါတော့သည်။ သူမအနေနှင့် ညီမဖြစ်သူတစ်ယောက်တည်း လွတ်ရမည်ကို စိတ်မချနိုင်ပါ။

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ် ပိုင်၊ ပိုင်နဲ့မေ နှစ်ယောက် ကျော်သူ လတ်ကို သွားတွေ့မယ်”

“ဟာ...မဟုတ်တာ၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ မေ မလိုက်ရဘူး၊ ပိုင်တစ်ယောက်တည်းပဲသွားမယ်”

သခင်စကားကို ပိုင် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်လိုက် သည် ပိုင် ကြည့်ရတာ ဒီကိစ္စ သခင်အား ပါစေချင်ပုံမရသလို ၊ သခင် ပါမှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေသည့်ဟန်။

ဒါ အစ်မဖြစ်သူအပေါ်ထားသည့် ပိုင်စေတနာများ ဖြစ်ပါသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ပိုင်ရယ်၊ ပိုင် တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချပါဘူး၊ ကျော်သူလတ်က လူယုတ်မာ၊ သူ ဘာမှ အကောက်ကြံထားဦးမလဲ မသိဘူး”

“အိုဗျာ...မမက ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ၊ ပိုင်မှာ ထိုစဉ် ပညာတတ်ထားတာ မမလည်း သိနေတာပဲ၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

မေသာ ဒီမှာ ဟန်မပျက်ရှိနေ၊ ကျန်တာ ပိုင်တာဝန်ထား”

သခင်မှာ မျက်တောင်ရှည်ကြီးများ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် နှင့် စဉ်းစားသလိုရှိနေရင်းက

“ဖြစ်ပါ့မလားပိုင်၊ မေတော့ သဘောမတူဘူး၊ ပိုင် မသွား ခုဘူး”

သခင်သည် ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ဟန်။ ပိုင်ကို သခင် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှမလွှတ်ရက်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သခင် ထိုစကားကိုပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ပိုင်က ဆရာ သခင်စကားကို လက်ခံမည့်ပုံမရသလို ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထည်း ပြင်မည့်ပုံမရ။ သို့သော် ပိုင် ဟန်မပျက်ခေါင်းညိတ်လိုက် သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...မမ၊ ပိုင် မတွေ့ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ပိုင် သွားတွေ့ရင်လည်း မမကိုပြောသွားမှာပါ”

ထိုအခါမှ သခင်သည် သက်မလေး ချလိုက်ပြီး

“မမကိစ္စကို မမဘာသာပဲ ကြည့်ရှင်းလိုက်ပါ့မယ် ပိုင်၊ မိမိကိစ္စအတွက်နဲ့ ပိုင် ဘာမှခေါင်းမရွပ်နဲ့ ဟုတ်လား”

ခေါင်းမရွပ်နှင့်ဆိုပေမယ့် ခေါင်းမရွပ်တစ်ခုပေါ်မှာက ပိုင်း
ပိုင်သည် သံဇင်ကိုသာ ကတိပေးလိုက်ရပေမယ့် တကယ်တော့
သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်မပြင်ခဲ့ပါ။ သဇင်အား ကျော်သူလတ်နှင့်
ဘယ်လိုမှပေးတွေ့ခိုင်း၍ မဖြစ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ပိုင်သည် သူမ
တွေ့ရန်သာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

သူမအတွေးထဲ သူမဦးနှောက်ထဲ အချိန်ပြည့်ရှိနေသူသည်
ကလည်း ကျော်သူလတ် အကြောင်းရယ်သာ။

ကျော်သူလတ်ဆိုတာက သူမ လျှော့တွက်၍ထားရမည့်
သူ မဟုတ်။ ထိုအတွက် သူမ ပို၍သတိထားရမည်သာဖြစ်သည်။
ဒီရက်တွေအတွင်း ပိုင် ဘာကိုမှဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကျော်သူလတ်
အကြောင်းသာ သူမခေါင်းထဲရှိနေရ၏။ ပိုင်မှာ ခြံထဲတွင်ထိုင်ကာ
ကျော်သူလတ်အကြောင်း စဉ်းစားနေခိုက်

“ပိုင်”
“ဟင်”

ပိုင် မျက်နှာပျက်သွားရသည်။
ဦးမောင်မောင်ကြီး။ ပိုင် သူ့ကို ခုချိန်မတွေ့ချင်ဘဲ။

ကျော်သူလတ်နှင့်ပတ်သက်ကာ ပိုင်အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးသွားမည့်
အဖြစ်ကို ပိုင် မလိုလားပါ။ ထို့အတူ လက်လည်းမခံနိုင်။

ပိုင်အတွက် သဇင်၏ အရှက်နှင့်သိက္ခာကို ညီမ
တစ်ယောက်အနေနှင့် သူမ အစွမ်းကုန်ကာကွယ်ရမည်ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ သူ့ကိုတွေ့မှ မျက်နှာပျက်သွားသော
ပိုင်ကိုကြည့်ပြီး

“ပိုင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား...မှန်း”

ပြောလည်းပြော လက်ကလည်း ပိုင်နဖူးဝင်းဝင်းလေးကို
စမ်းလိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးလက်ကို ပိုင်သည် အသာမယ်ရှားလိုက်
ရင်းက

“ပိုင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ ပိုင်
အကောင်းပါတယ်”

ပိုင်အသံက တိုးတိုးတိမ်တိမ်။

ပိုင်၏ မူပျက်နေမှုကို မောင်မောင်ကြီးသည် အကဲခတ်
မသလိုနှင့် ပိုင်အား စိုက်ကြည့်ကာ

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ပိုင်ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလိုပါပဲ”

“ဟင့်အင်း...ပိုင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို”

ပျက်ယွင်းနေသောမျက်နှာနှင့် အမူအရာလေးကို ပိုင်သည် အမြန်ပြင်ရင်းက ပြောလိုက်သည်။

ဒါကိုပင် မောင်မောင်ကြီးမှာ ပိုင်အပြောကို အားမရဘဲ

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ပိုင်ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလိုပဲ၊ မောင့်ကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ ပိုင်၊ ပိုင်မှာ မောင့်ကိုမသိစေချင်တဲ့ကိစ္စ ဘာတွေများရှိနေသလဲဆိုတာ”

“အို”

သူ့စကားက အနာပေါ်တုတ်ကျသလို။ ပိုင်မှာ ကျော်သူလတ် အကြောင်းများ သိများသွားပြီလားဟုဆိုကာ မလုံမထဲ စိတ်အတွေးနှင့် ရင်မှာတွေးပူသွားရသည်။

“ပြောလေ ပိုင်၊ ပိုင်မှာ မောင့်ကို မသိစေချင်တဲ့ကိစ္စတွေရှိနေလို့များ၊ စိတ်ညစ်နေတာလားဆိုတာ”

“ဟင်...မ...မရှိပါဘူး၊ ဦးမောင်မောင်ကြီးက ဘာတွေ

သိထားလို့ မေးနေတာလဲ”

“ဟောကြည့်...မရှိပါဘူးလည်း ဆိုသေးတယ်၊ ဘာတွေ

သိထားလဲလို့ကလည်း မေးနေသေးတယ်”

မောင်မောင်ကြီးမှာ ထူးခြားနေသော ချစ်သူလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲ ပို၍ထူးဆန်းသလို ခံစားလာရ၏။

ချစ်သူလေး သူ့ကို တစ်ခုခုဖုံးကွယ်ထားသည်လား။ ချစ်သူမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ အနည်းငယ်ပျက်ယွင်းနေသည်မှအပ တည်ငြိမ်မှုတွေနှင့်။

“ဟို...ဦးမောင်မောင်ကြီး အလုပ်မသွားဘူးလားဟင်”

“ဟောဗျာ...ဒီနေ့ မောင့်နားရက်လေ”

“ဟင်”

“ကျွတ်...သေတော့မှာပါပဲ”

ပိုင် ဘာတွေဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

သူ့အလုပ်နားရက်ကိုတောင် ပိုင် မသိနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။ ပိုင် စိတ်ထဲမှ သူမကိုယ်သူမ အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

မောင်မောင်ကြီးကတော့ သူမကို အကဲခတ်သည့် မျက်နှာ

တွေနှင့်။ သူ့အကြည့်များအောက်တွင် ပိုင်သည် သူမကိုယ်သူမ အမှားအယွင်းမရှိအောင် သတိထားနေလိုက်ပြီး

“ဦးမောင်မောင်ကြီး”

“ပြောလေ ပိုင်”

“ဟိုလေ...ပိုင် ကြေးအိုးစားချင်တယ်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ပိုင်ပြောလိုက်သည်။ မောင်မောင်

ကြီးမှာ ပြုံးကာ

“အဟွန်း...ပိုင်စားချင်ရင် မောင်ကျွေးမှာပေါ့၊ လာ...

သွားစို့”

“ပိုင် မလိုက်တော့ဘူး”

“ဟင်”

မျက်ခုံးထူထူကြီးမှာ မြင့်တက်သွားရပြီး မောင်မောင်ကြီး

မှ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မောင်မောင်ကြီး ဝယ်လာတဲ့

ကြေးအိုးကို ပိုင် အိမ်မှာပဲ စားချင်လို့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ မဖုရားပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရပါစေ ဖယ်၊ ဟုတ်လား”

ကလေးတစ်ယောက်အား ချစ်စနိုး ချစ်ကိုယ်လိုက်သလို ပိုင်နဖူးဝင်းဝင်းလေးကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ဖိထောက်ရင်းက အပြုံးချောချောကြီးနှင့် ပိုင်အားကြည့်ကာ ပြောရင်း သူမအမှားမှ ထွက်သွားလေသည်။

ချစ်သူကိုလူချောကြီးကို လိမ်ညာလိုက်ရသည့်အတွက် ပိုင်မှာ စိတ်မကောင်းပေမယ့်လည်း သူမ မတတ်နိုင်။

အခြေအနေကိုက သူမအား ဒီလိုပေးလာသည်မို့ ပိုင် မတတ်နိုင်တော့ပါ။ မောင်မောင်ကြီးကားလေး ခြံထဲမှ မောင်းထွက် သွားသည်နှင့် ပိုင်မှာလည်း ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် ကျော်သူလတ် အား ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန် သူ့ချိန်းဆိုသည့်နေရာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက် သည်။

□ □ □

“အို...ဒုက္ခပါပဲ၊ မောင်မောင်ကြီး လုပ်ပါဦး၊ သခင်ကို ကူညီပါဦးရှင်”

ပိုင် ခိုင်းလိုက်သလို မောင်မောင်ကြီးတစ်ယောက် ကြေးအိုး ဝယ်ပြီး ပြန်လာရာမှပင် မနားရသေး။ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် နှင့် သူ့အနားသို့ ရေးကြီးသုတ်ပြာရောက်လာသော သခင်၏ အကူအညီတောင်းခံသည့်စကားကြောင့် မောင်မောင်ကြီးမှာ အံ့ဩ မှုတွေနှင့် မှင်တက်သွားရသည်။

သခင် ဘာတွေပြော၍ ဘာဖြစ်နေပါသည်လဲ။ မောင်မောင်ကြီး ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်တော့ပါ။

“ဖြည်းဖြည်း သခင်၊ ဖြည်းဖြည်းပြော၊ ကိုယ့်ကို နားလည် အောင် သေချာပြောပြ ဟုတ်လား”

“ပိုင် မရှိတော့ဘူး”

“ဘာ...ဘယ်လို...သခင် ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ပိုင် မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သခင်ကို ကူညီပါဦး မောင်မောင်ကြီး၊ ပိုင် ဟိုလူယုတ်မာဆီကို သွားတာပဲဖြစ်မယ်၊ သေချာပါတယ်၊ ပိုင် သူ့ဆီကိုပဲသွားတာနေမှာ”

သခင် ဘာတွေပြောနေသည်ကို မောင်မောင်ကြီးမှာ ခုချိန်ထိ နားမလည်နိုင်သေးပါ။ ခုချိန် သခင်ကြည့်ရသည်မှာလည်း သူ့အား နားလည်အောင် ပြောပြချင်သည့်စိတ် ရှိပုံမရနိုင်သေး။

“မောင်မောင်ကြီး သခင်တို့ ပိုင်နောက်ကို အမြန်ဆုံး လိုက်သွားမှဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မောင်မောင်ကြီး သိချင်တာတွေ သခင် နောက်မှရှင်းပြမယ်၊ ခု သခင်တို့ ပိုင်နောက်ကို အစီလိုက်မှဖြစ် မယ်”

ဘာကိစ္စရယ်လို့ သေချာနားမလည်နိုင်ပေမယ့် သခင် ပြောပုံအရ အရေးကြီးမှန်း နားလည်လိုက်ရုံမက ခါစသူ ပိုင်သည် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ကိုပါ နားလည်လိုက်သည်မို့ မောင်မောင်ကြီး သခင်နှင့်အတူ ပိုင်ရှိရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့လိုက်

သည်။

တစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း မောင်မောင်ကြီးသည် ချစ်သူ အတွက် စိုးရိမ်မှုတွေနှင့်၊ သူမ ဘယ်ကိုသွား၍ ဘာတွေလုပ်နေ ပါသည်လဲ။ တကယ်ဆို သူမအနားမှာ အားကိုးဖွယ်ရာ ချစ်သူ သူတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါလျက်နှင့် သူမသည် သူ့အား ဘာကြောင့် အားမကိုးချင်ရတာပါလိမ့်။

ဒါ သူမ သူ့ကို အသိအမှတ်မပြုချင်သည့် သဘောစေ ဝဲလား။ မောင်မောင်ကြီး နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းပေးပစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ချစ်သူအပေါ် မကျေနပ်မှုတွေနှင့်။

သခင် ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း သခင်သည် ကားပေါ် ရောက်ကတည်းက မျက်လည်တွေနှင့်သာ။

ဘယ်လိုပြဿနာ ဘယ်လိုအကြောင်းရယ်လို့လည်း သူ မသိသည်မို့ သခင်အား မငိုပါနှင့်ဟုလည်း မောင်မောင်ကြီး မတား ချင်။ သို့ပေမယ့် ဘာကိစ္စ ဘာအကြောင်းရယ်ဆိုတာတော့ မောင်မောင်ကြီး သိချင်နေရသည်။

“သခင်”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်...သခင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ တကယ်တော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ သခင်အပြစ်တွေပါ။ သခင် မကောင်းလို့ သခင်ကြောင့် ပိုင် လူယုတ်မာ ကျော်သူလတ်နဲ့ ခုလိုသွားတွေ့ရတာ၊ အဟင့်...ဟင့်...သခင်အပြစ်...သခင်အပြစ် ပါရှင်”

ပြောရင်းက သခင်သည် သူ့ရှေ့မှာပါလားရယ်လို့လည်း သတိမထားနိုင်တော့ဘဲ အင့်ခနဲ ငိုရွှက်ပစ်လိုက်၏။

မောင်မောင်ကြီးမှာသာ အံ့ဩမှုတွေနှင့်။

“ကျော်သူလတ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သခင်၊ ပြီးတော့ ရော့ ပိုင်ကရော ဘာကြောင့် အဲဒီလူနဲ့တွေ့ဖို့ သွားရတာလဲ”

“သခင်အပြစ်ပါ၊ အားလုံး သခင်အပြစ်တွေပါ။”

ဝမ်းနည်းငိုရွှက်ပစ်နှင့် စကားတွေက မဝိမသ။ မောင်မောင် ကြီး နားလည်နိုင်အောင် တွေးကြည့်ပေမယ့် မရ။ အရာအားလုံး ရှုပ်ထွေးနေသည့်အဖြစ်။

ရှုပ်ထွေးမှုတွေနှင့်ပင် သခင်ပြရာ ခြံကြီးတစ်ခြံထဲသို့ ထားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့်။

“ပိုင်”

“ဟင်”

“ဦးမောင်မောင်ကြီး”

“သဇင်”

အံ့ဩမှုတွေနှင့် ခေါ်သံတွေ ဆင့်ကဲဆိုသလို ထွက်လာရသည်။ မောင်မောင်ကြီးမှာ ချစ်သူကိုကြည့်ကာ ရင်မှာပြာစေသွားရသည်။ ရင်မှာပြာစေသွားအောင်လည်း မြင်ကွင်းက မလှ။

ကြည့်လေ...သူမြင်ရသည့်မြင်ကွင်း။ ပိုင်အားတွင် လူသုံးယောက်။ အားလုံး ယောက်ျားသားတွေပင်။ ပိုင်အား ရိတ်တိအကြည့်တွေနှင့်သာမက ပိုင်အား ထိုယောက်ျားသုံးယောက်က အမဲဖျက်ရန် စောင့်ကြည့်နေသလို အကြည့်စူးစူးရဲရဲတွေနှင့် ရှိနေရလေသည်။

ထိုယောက်ျားများအလယ်တွင် ပိုင်။ မောင်မောင်ကြီး ဘာမှမမြင်တော့။ မျက်ဝန်းများ ပြာစေသွားရသလို ရင်မှာလည်း ပူလောင်သွားရသည်မို့ သူ့ခြေလှမ်းများသည် ပိုင်ရှိရာသို့ ခပ်သွမ်း သွက်လျှောက်သွားကာ ပိုင်လက်လေးအား လှမ်းအဆွဲ

“ဟေ့လူ...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“ခွပ်”

မောင်မောင်ကြီးအား ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်ခသိဘဲ သူတို့ စားရတော့မည့်အမဲကို ဖျက်ရပြီမလားဆိုကာ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ငနဲက မောင်မောင်ကြီး ပခုံးအား လှမ်းအဆွဲ မောင်မောင်ကြီးသည် လည်း ချစ်သူစောနှင့် ဘာမှမမြင်နိုင်အောင် ဒေါသတွေ့ဖန်တူ သွားကာ ထိုငနဲသုံးယောက်လုံးအား လက်သီးနှင့် ခွတ်ထိုးပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

အားရ စိတ်ရှိအောင် ထိုးပြီးမှ မောင်မောင်ကြီးသည် ပိုင်လက်လေးကို ဆွဲခေါ်ကာ နေရာမှာ သဇင်နှင့်အတူ ထွက်လာ နဲ့လိုက်သည်။

မှ လွတ်မြောက်လာရသည်ကိုပင် ရင်တမမနှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေရလေသည်။

လူယုတ်မာ ဆေးသမား အကြံသမား ကျော်သူလတ် လက်ထဲတွင် သဇနိဘဝလေးနှစ်သွားပါက မိဘနှစ်ပါးအနေနှင့် တွေးနိုင်ဖို့ပင် လမ်းမမြင်။

ပိုင်ကိုတော့ အားလုံးက မချီးကျူးဘဲနှင့် မနေနိုင်ပါ။

အစ်မဖြစ်သူအပေါ်ထားသည့် ပိုင်၏ ဖြူစင်သောစိတ်နှင့် တစ်ဖက်သားအခက်အခဲကို ဝင်ရောက်ကူညီဖြေရှင်းချင်သည့် စိတ်လေးက အားလုံးထက် မွန်မြတ်သန့်ရှင်းလှပေမယ့် သူမ၏ ကူညီမှုက သူမအတွက် အန္တရာယ်များဆိုတာကိုတော့ ပိုင် တဖွတ် ထိုးမလေး သိမည်မဟုတ်ပါ။

ခုလည်းကြည့်၊ သူမပုံစံလေးက ထင်တိုင်းလှုပ်ခဲ့လို့ အားမရသေး။ ပြဿနာတွေအားလုံး ဖြေရှင်းပြေလည်သွားပြီးပေ မယ့် သူ့အား ပိုင်သည် ယခုချိန်ထိ စကားတစ်လုံးမျှမဆိုသေးဘဲ ပြောသမျှကိုသာ ခေါင်းညိတ်နှာခံလျက် နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။ မထိတ်သာ မလန့်သာ အဖြစ်များနှင့် ကြုံခဲ့ရပေမယ့်

အခန်း (၉)

နှစ်ဦးကြား တိတ်ဆိတ်မှုတွေနှင့် ငြိမ်သက်နေရာမှာ တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်သူက မောင်မောင်ကြီး။

ကိစ္စအားလုံး ရှင်းလင်းပြီးသွားပြီဖြစ်သလို လူကြီးအ များနှင့် အားလုံးရှေ့တွင် သင်သည် သူ့အမှားကို သူ့ဝန်ခံသွားခဲ့ ရုံမက ကျော်သူလတ်အား နောက် မဆက်သွယ်တော့ပါဘူးဟု ဝန်ခံကတိနှင့်အတူ ကျော်သူလတ်၏ ငြိမ်းမြောက်ငွေညစ်မှုကိုလည်း သက်ဆိုင်ရာတွင် တိုင်ကြားခဲ့ပြီးပြီမို့ ခုတော့ဖြင့် ကိစ္စအားလုံး သည်လည်း ရှင်းလင်းပြေလည်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မိဘနှစ်ပါးမှာ သင်နှင့်ပိုင်အား အပြစ်မပြောသည့်အပြင် ရိုးသားအေးဆေးသော သမီးဖြစ်သူ သင်၏ ကျော်သူလတ် လက်ထဲ

သဇင်အတွက် အဆိုးထဲက အကောင်းဆိုသလို ကျော်သူလင်
လက်ထဲမှ လွတ်လာသည်ကိုပင် အားလုံးဝမ်းသာနေကြသည်။
ပိုင်ကို ကောင်းကောင်းဂရုမစိုက်နိုင်အား။

ဒါကလည်း လူကြီးတွေအနေနှင့် ပိုင်အား ဂရုစိုက်မှု
လိုမည်မထင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အကြောင်းကား သဇင်နှင့်ပတ်သက်ကာ ပိုင်နှင့်
မောင်မောင်ကြီးတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းကိုပါ လူကြီးများ သိ
သွားရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ မကွယ်ဝှက်ပါ။ ပိုင်နှင့်သူ မေတ္တာ
နေကြောင်း ဝန်ခံကာ ပိုင်အား အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ခွင့်ပြုချင်
လည်း ပိုင်မိဘများထံတွင် မောင်မောင်ကြီးသည် ရှေ့မျက်နှာ
နောက်ထားကာ တောင်းဆိုခွင့်ပန်ခဲ့လေ၏။

ပထမတော့ မိဘများမှာ အံ့သြသွားကြပေမယ့် နောက်
တော့ တဖြည်းဖြည်းသဘောပေါက်သွားကာ လူငယ်များအဖြစ်
နားလည်သဘောပေါက်သွားရပုံနှင့် မိဘနှစ်ပါးမှာ မောင်မောင်ကြီး
တောင်းဆိုခွင့်ပန်မှုကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် လက်ခံခဲ့လေသည်။

ဆိုအတွက် ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာကြည်နူးရသည်က
အောင်မောင်ကြီး။

ပိုင်ကတော့ ပန်းသွေးတောက်နေသော မျက်နှာလေးနှင့်
ခင် ရှက်ရွံ့ရွာ ခေါင်းလေးကွယ်ဝှက် ငိုထားလေသည်။

မောင်မောင်ကြီးမှ သူ့မိဘနှစ်ပါးနှင့် စကားပြောနေစဉ်
အပင် ပိုင်တစ်ယောက် အနားမှထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဒါကို
အောင်မောင်ကြီး မြင်ပါသည်။ မြင်၍လည်း လူကြီးများနှင့် စကား
ပြတ်ကာ ပိုင်နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပိုင်”

ပိုင်မှာ မထူးပါ။

ကြည်စင်ရွန်းဖြာသော မျက်ဝန်းပြာကြီးနှင့်သာ သူ့အား
ညွှန်လာလေသည်။ ဒီနောက် ချက်ချင်းလိုပင် အကြည့်များကို
ညွှန်သွားတော့ မောင်မောင်ကြီး မျက်မှောင်တွန့်ကျွတ်သွားရပြီး

“ပိုင်... မောင်ကို ဘာစိတ်ကောက်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ..

နောက်ကို မောင်လိုက်လာတဲ့အတွက်ကြောင့်လား၊ ပိုင် အခုလို
နှစ်ယောက်တည်း အရဲကိုးပြီးသွားတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

အနေနဲ့ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်ကြီးတယ်ဆိုတာရော စဉ်းစားမိရဲ့လားဟင်”

စဉ်းစားမိပါသည်။ စဉ်းစားမိပေမယ့် သူမအနေနှင့် ကျော်သူလတ်ကို ရင်မဆိုင်ချင်၍မရပါ။ မိန်းကလေးဆိုသည့်စိတ်နှင့် အားငယ်အရုံးမပေးချင်သလို ကျော်သူလတ်၏ ခြိမ်းခြောက်အနိုင်ယူမှုကိုလည်း သူမအနေနှင့် မခံချင်။

ဒါကို သူသိအောင် သူမ ဘယ်လိုပြောရမည်လဲလေး တကယ်တော့ သူမ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်က ကြက်သီးထဖွယ်

“ပိုင်.. မောင်ပြောနေတာကြားလား”

“အင်း... ကြားပါတယ်”

“အေးဗျ.. ကြားတယ်ဆိုလည်း မောင်ကို စကားထေးဘာလေး ပြောဦးမှပေါ့”

“ပိုင် ဘာပြောရမှာလဲ”

“အဟွန်း... အနည်းဆုံး ပိုင် မောင်ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့”

မောင်မောင်ကြီး ပိုင်ကိုအရွဲတိုက်ပြီလားဆိုသော အကြောင်း

နှင့် ပိုင် သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့

“ဟိတ်... မောင်ကို ဘာကြည့်တာလဲ”

“ပိုင်ကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ဟောဗျာ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ဝေသီသော မျက်ဝန်းစတွေနှင့် သူ့အား ရေချေကြည့်တာ တောင်းပန်စကားဆိုလာသော ပိုင်ကို မောင်မောင်ကြီး အသာအထား ထွေးပွေ့ရင်းက မေးလိုက်သည်။

ပိုင် မောင်မောင်ကြီးရင်ခွင်ကျယ်ထဲ ခေါင်းလေးမှူးတင်ရင်း

“ဦးမောင်မောင်ကြီးကို အသိမပေးဘဲ ပိုင် တစ်ယောက် စည်း ကျော်သူလတ်ဆီသွားခဲ့တဲ့ကိစ္စ”

“ပိုင် ဒါကြောင့် မောင်ကိုတောင်းပန်နေတာလား”

“ဟုတ်”

“ဒါက ပိုင်ရဲ့စေတနာအမှားပဲ၊ ဒုနစ်မဖြစ်သူအတွက် ထာကွယ်ချင်စောနဲ့ သွားခဲ့မိတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီကောင့်ရင်ထဲမှာ ပိုင်အတွက် ဘယ်လောက်ပူပန်စိုးရိမ်ရလဲဆိုတာရော ပိုင်ထွေးမိ

ရဲလား”

“ပိုင်အမှားပါ”

“မမှားဘူး၊ ပိုင်၊ ပိုင် မမှားဘူး၊ မှားတာက မောင်”

“ရှင်”

ပိုင် အံ့သြသွားရသည်။

“ဟုတ်တယ်...တကယ်ဆို မောင် ပိုင်အမှားမှာရှိနေဖို့ ကောင်းတာ၊ ပိုင်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ တကယ်ဆို ပိုင်ကို မောင်ကာကွယ်ပေးသင့်တာ၊ ခုတော့...”

“ခုတော့ ဘာဖြစ်လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်ရမှလဲဗျာ၊ မောင်သာ ပိုင်ဆီကို အချိန်စီ ရောက်မလာခဲ့ရင်၊ အိုဗျာ...တွေးလေ ကျော်သူလတ်ဆိုတဲ့ ဒီနေ့ ကို မောင် သတ်ပစ်ချင်လေပဲ”

“တော်ပါ၊ ကွယ်၊ ပိုင်လည်း ဘာမှဖြစ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မဖြစ်လို့ပေါ့ဗျာ၊ ပိုင်သာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မောင့် အကြောင်း ဒီကောင်အသိပဲမှတ်”

ချစ်သူ အတွက် ဆတ်ဆတ်ကဲ နာကျင်နေရသော

မောင်မောင်ကြီးကိုကြည့်ကာ ပိုင်ရင်မှာ ကြည်နူးသွားရသည်။

ကွယ်...သူ ပိုင်ကို ဒီလောက်တောင် ချစ်သည်တဲ့လား။

သူ့အချစ်များကို ပိုင်သည် သံသယဖြစ်စရာမလိုတော့ပါ။ ချစ်

တတ်လွန်းသူတစ်ယောက်ကို သူမအချစ်များ ပေးအပ်လိုက်ခြင်း

အတွက်လည်း ရင်မှာ ကြည်နူးမှုတို့က ဘာနှင့်မှ နှိုင်းယှဉ်မပြနိုင်။

“ဒါပေမဲ့ ပိုင်ကို မောင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ပိုင် စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ချစ်သူတစ်ယောက်

လုံးကို အနားမှာထားပြီး အားမကိုးတဲ့သဘောနဲ့ တစ်ယောက်

စည်းသွားတဲ့ကိစ္စ မောင့်အတွက် ဘယ်လောက်အခံရခက်တယ်

မှတ်လဲ”

“အားလုံး ပိုင်အမှားတွေပါ၊ အမှားမှန်းသိလို့လည်း ပိုင်

ဦးမောင်မောင်ကြီးကို တောင်းပန်နေပြီလေ”

“တောင်းပန်ပေမယ့် ခွင့်လွှတ်ဦးမှလေဗျာ”

“ပိုင်ကို ဦးမောင်မောင်ကြီး ခွင့်မလွှတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါ၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ရင် အဲဒါ လုပ်ရမှာတစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ပိုင့်အမှားအတွက် ဦးမောင်မောင်ကြီး ခွင့်တယ်ဆို ပိုင် ဘာမဆိုလုပ်ပါ့မယ်”

“အေးကွ...စကားကို လွယ်လွယ်နဲ့မပြောနဲ့၊ ဖြစ်နိုင်မှ ပြောနော်”

“အို...ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သိပ်ဖြစ် နိုင်တယ်”

ပိုင်မှာ သူ့အမှားတွေအတွက် မောင်မောင်ကြီး ခွင့်လွှတ် လျှင်ပြီးရော၊ သူမ ဘာလုပ်ရ လုပ်ရ ဆိုသည့် အတွေးနှင့် သူမ ကိုယ်သူမ စိတ်ချွတ် ရဲရဲကြီးပြောလိုက်လေသည်။

မောင်မောင်ကြီးမှာ ပိုင်အား အတန်ကြာအောင်စိုက်ကြည့်

ပြီး

“ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ်၊ ကတိနော် ပိုင်”

“အင်းပါ...ကတိ...ကတိ”

ကတိတွေအထပ်ထပ် ပိုင်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီး မျက်နှာပြုံးသွားရပြီး

“အဟွန်း...ပိုင်လုပ်ရမှာက တခြားမဟုတ်ဘူးဗျ၊ မောင့် ကို မောင်လို့ခေါ်ဖို့ပဲ”

“အို”

ဖြူသောမျက်နှာလေးမှာ ရဲသွားရသည်။ မောင်မောင်ကြီး ကတော့ သူမအဖြစ်ကို မသိဟန်ပြုကာ

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကတိပေးပြီး မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ပိုင်”

သူ့စကားက ပိုင်မာနကို နှိုးဆွနေသလို ပိုင်ဆိုတာက ကတိပေးပြီး ဖျက်တတ်သည့်သူ မဟုတ်။ ပေးပြီးသားကတိကို တည်စေချင်တာက ပိုင်စိတ်ဓာတ်ပင်။

ရင်မှာ ရှက်စိတ်တွေ ဟုန်နေရပေမယ့် ပိုင် သူမကတိ ကို သူမ တန်ဖိုးထားချင်သည်မို့

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ပိုင်ကို ဘာကြည့် ပြီးပြောတာလဲ”

“အဟွန်း...ဒါဖြင့်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဗျာ”

“မောင်”

“ဟင်”

“ပိုင်”

“မောင်”

“ပိုင်ရယ်”

အပျော်တွေက မောင်မောင်ကြီး နှလုံးသားထဲထိအောင် စိမ့်ဝင်ဖြာဝေသွားရသည်။ ဒီခေါ်သံလေးကြားရဖို့ သူ့အနေနှင့် ဘယ်လောက်တောင် ဖျော်လင့်ခဲ့ရပါသည်လဲ။

ခုတော့ဖြင့် သူ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ရင်မှာ ကြည့်နှူးစိတ်တွေနှင့် မောင်မောင်ကြီး ပိုင်ကိုယ်လေးကို ထွေးရွှေ့ ပစ်လိုက်သည်။

သည်အောက် သူ့အနမ်းတွေက သူ့မနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး ထက်ဆီ။

အချစ်ပန်းတွေ လန်းဆန်းသွားရပြီပဲ။

“ပိုင်”

“ရှင်”

“အဟွန်း...မောင်တော့ သိပ်ပျော်တာပဲ သိလား”

“မောင်ရယ်”

ပိုင် မောင့်ကိုယ်ကြီးကို သူ့မလက်လေးနှင့် မမိကမ်း ပြန်လည်သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

ဪ...ဒီရင်ခွင်သည် သူ့မအတွက် ဈားခိုရာ အလုံခြုံ နှုံးချစ်ခြင်းတွေနှင့် ရင်ခွင်ကျယ်ပင်မဟုတ်ပါလား။

“မောင်တော့ မောင့်အဖြစ်ကိုတွေးပြီး ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး သိလား ပိုင်”

“ဘာဖြစ်လို့”

ရင်ခွင်ထဲမှ မျက်နှာလေးမောကာ ပိုင်သည် ချစ်စဖွယ် အပြုံးလေးနှင့် မေးလိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် သူ့မပါးပြင်နုနုကို မှီ နှမ်းရင်းက “ပိုင်စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ခုဆို မောင်တို့ချစ်နေတာတို့

ပိုင်မိဘတွေ သိသွားရုံတင်မကဘူး၊ ပိုင်နဲ့မောင့်ကို လူကြီးတွေက

သဘောတူကြည်ဖြူလို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးဖို့ ပြောသွားကြပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း...အဲဒါဘာဖြစ်လဲ မောင်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ပိုင်ရဲ့၊ မောင်တို့ အတူမရတော့မယ်လေ၊ ပိုင် မပျော်ဘူးလား”

“သိဘူးကွာ”

“အဟွန်း...ဒါဖြင့်သိသွားအောင်လို့”

“အို...မောင်”

ရှက်တတ်သော ချစ်သူလေးသည် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ထဲ မျက်နှာလေး ပုန်းကွယ်လိုက်ပါသည်။

သည်အဖြစ်လေးက မောင်မောင်ကြီးရင်ထဲ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးမှုများ ပိုသွားစေရသည်မို့ မောင်မောင်ကြီး အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်ရင်း

“မောင့်အချစ်ဆုံး”

“.....”

“မောင့်ချစ်သူ”

“.....”

“ချစ်”

ထိုအချိန်ထိ ပိုင် မထူး။

မချင့်မရဲနှင့် မောင်မောင်ကြီး နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်လိုက်

ပြီး

“ကဲ...မထူးတဲ့ကောင်မလေး လာခဲ့စမ်းကွာ”

“ဟာ...မောင်နော်”

“သွား”

“လွတ်...လွတ်ကွယ်”

“အို”

“မောင်...မောင်ရယ်”

“မောင့်ချစ်ရယ်”

သာယာကြည်နူးမှုရယ်သံလေးများသည် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ဝတ်ဝန်းကျင်အလယ်တွင် ပျံ့နှံ့စီးမြောက်သွားရပါ၏။

အချစ်ဝန်းတွေ ရင်မှာ လန်းဆန်းစေဘာသွားရပြီဖြစ်သော ပိုင်နှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက်တော့ ခုချိန်လေး

၂၇၂

ရွှေအောင်

သည် ဘဝမှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးနှင့် အပျော်ရွှင်ရဆုံး အချိန်လေးများ
အဖြစ် ရင်မှာ ကိုယ်စီ သတ်မှတ်ထားကြပြီမဟုတ်ပါလား။
အချစ်က ဘဝအေးများကိုလည်း ပြေစေရသည်ပဲလေ။

ရွှေအောင်

